

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

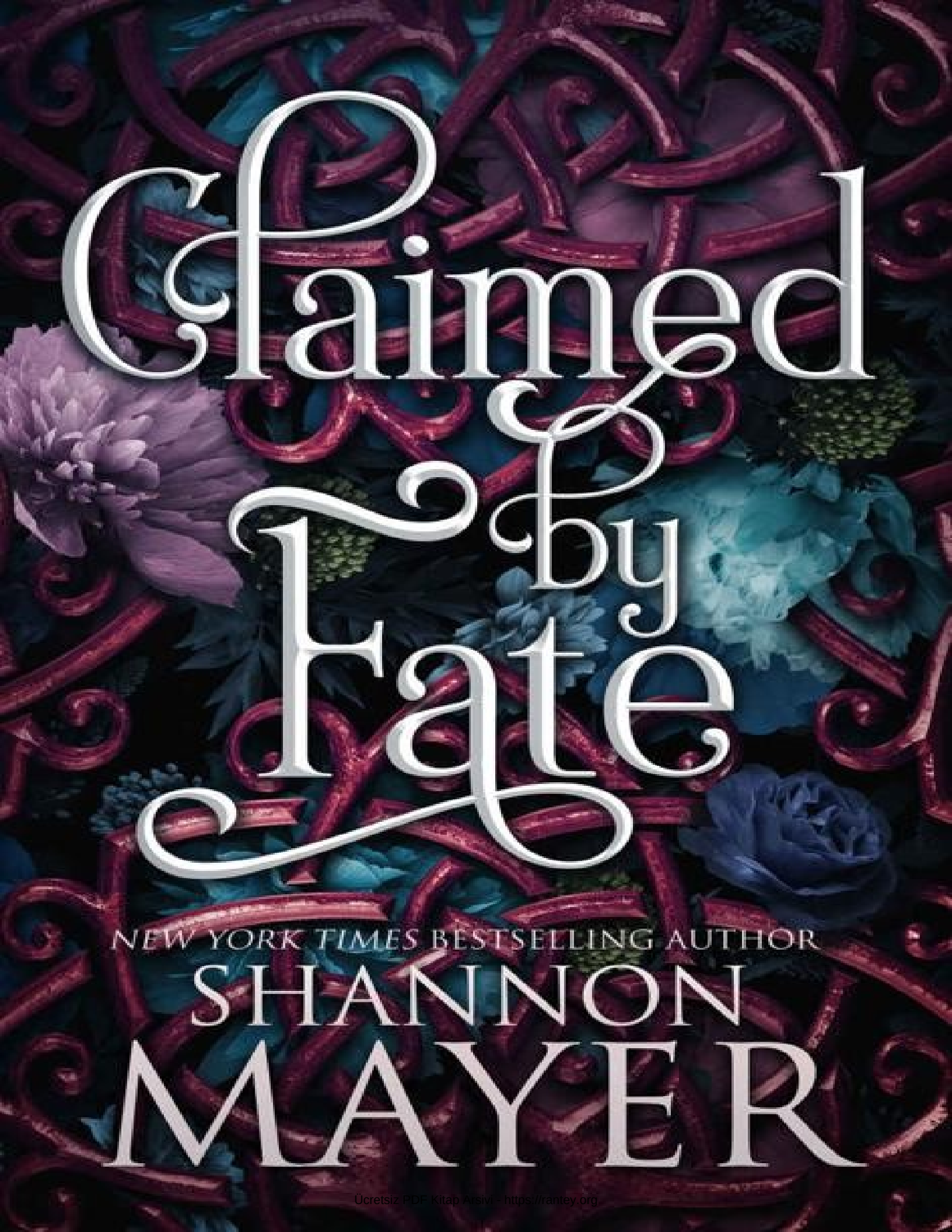
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Claimed by Fate

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SHANNON
MAYER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

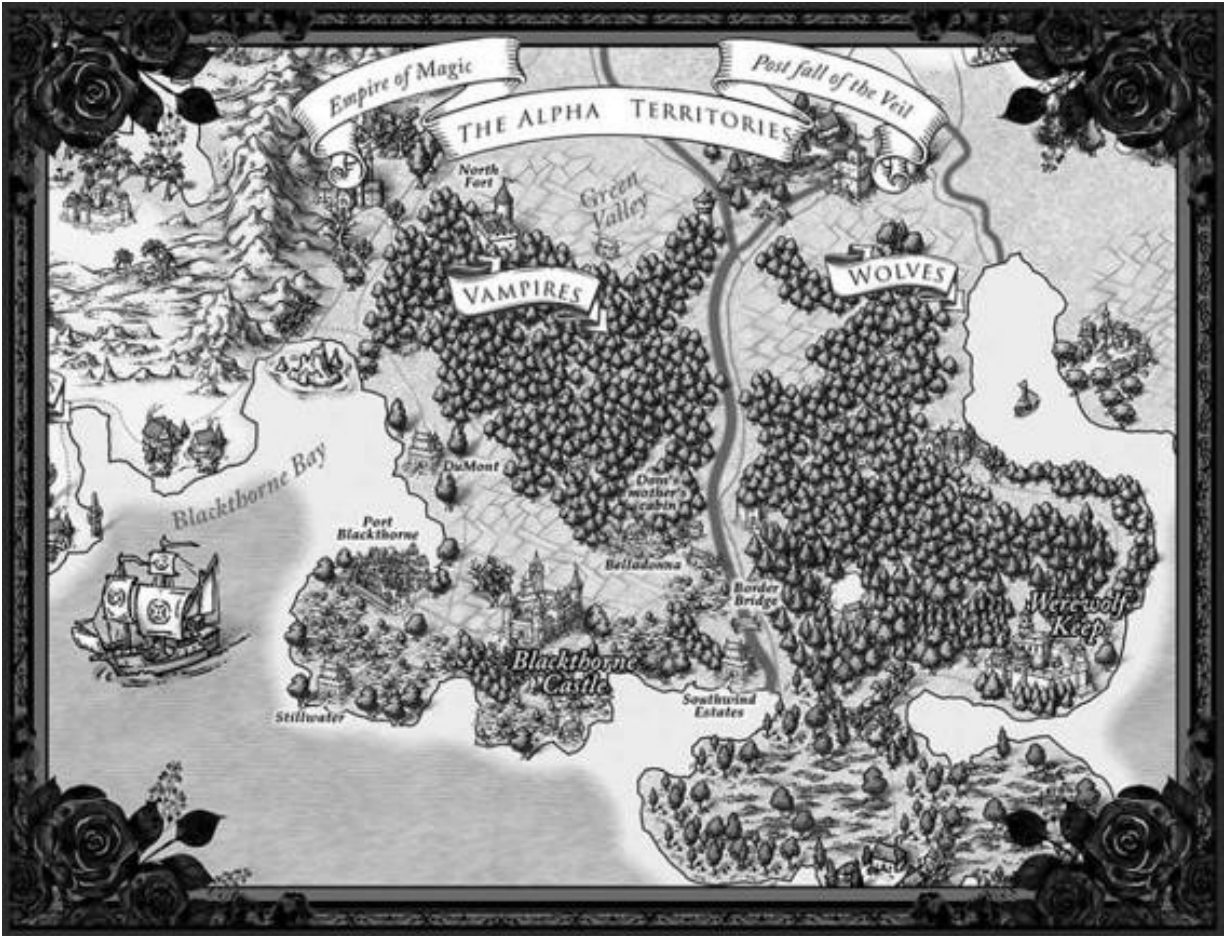
Çevirigiller Ekibi.

Claimed by Fate

THE NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SHAUN
MAYER

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Gazete makaleleri yazmam
gerektiğini düşünen o kişiye,
çünkü kitap yazmak asla
en iyi ihtimalle bir hobi olmaktan öteye
gidemeyecek... devam etme motivasyonunuz için
teşekkürler,
Yanıldığını kanıtlamaktan başka bir şey için
olmasa bile.

OceanofPDF.com

Kader Tarafından Sahiplenilen, Alfa Bölgeleri

#3 Telif Hakkı © 2023 Shannon Mayer

Tüm hakları saklıdır.

Hijinks Ink Publishing tarafından yayımlanmıştır

www.shannonmayer.com

Tüm hakları saklıdır. Yukarıdaki telif hakları saklı kalmak kaydıyla, bu yayının hiçbir bölümü, hem telif hakkı sahibinin hem de yukarıdaki yayıncıların önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir veri tabanında veya erişim sisteminde saklanamaz veya tanıtılamaz ya da herhangi bir şekilde (elektronik, mekanik, fotokopi veya başka bir şekilde) iletilemez.

Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

OceanofPDF.com

İçindekiler

1. Sienna
2. Dominic
3. Sienna
4. Dominic
5. Sienna
6. Dominic
7. Sienna
8. Sienna
9. Sienna
10. Dominic
11. Sienna
12. Dominic
13. Sienna
14. Dominic

15. Sienna
  16. Dominic
  17. Sienna
  18. Dominic
  19. Sienna
  20. Dominic
  21. Sienna
  22. Dominic
  23. Sienna
  24. Dominic
  25. Sienna
- Sonsöz

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

OceanofPDF.com

Sienna

G keder, kumsalın kumlarını çeken okyanusun kenarı gibi içime girip çıkıyor, her fırça darbesinde ayaklarımı ileri doğru çekiyordu. buz gibi su ayak bileklerime değiyordu. Kalbim ikiye bölünmüş olsa da gözyaşı yoktu.

Hiçbir şey için zaman yoktu. Son iki gün bulanık geçmişti. Dominic'in bir planı vardı, kusursuz olması gereken bir plan. Plan mı? Muhafız komutanı Scarlett, Vanator'ların Edmund the Vile'ı ortadan kaldırması için gizlice bir anlaşma yapmıştı.

Scarlett, Edmund'u Kuzey Kalesi'ne getirecek, burada Vanatörler -insan vampir avcıları- onu pusuya düşürecek, kellesini alacak ve hükümdarlığına son verecekti. Dominic'in küçük kardeşi William daha sonra gelip Vanatörleri 'kovacak' ve Vampir Bölgesi'nin kralı olarak yerini alacaktı.

Hiçbir şey doğru gitmemişti.

Scarlett Dominic'e sırtını

dönmüştü.

Edmund, Dominic'in Frank Eleazar'da sahip olduğu tek içeriden kişiyi öldürmüştü.

Vanatörler dağılmıştı ve en kötüsü de... Jordan öldürülmüştü.

Benim Jordan'ım.

Kurtarmaya geldiğim çocuk, benim için bir kardeş gibi olan çocuk, Scarlett'in kendisi tarafından vurulmuştu.

Gözleri kapalıyken Jordan'ı kollarımda son nefesini verirken net bir şekilde görebiliyordum, gözlerindeki ışık o kadar çabuk kaybolmuştu ki onu iyileştirme şansım yoktu.

Güle güle, CeeCee.

Sertçe yutkundum ve ağlayamadan yavaş bir nefes aldım. Kalbimde o kadar çok kırık vardı ki, eğer başlarsam seli durdurmak mümkün olmayacaktı. Cenaze birazdan başlayacaktı ama benim bir şeye ihtiyacım vardı. Belki düşünmek için sadece bir dakikaya. Acının sisi öyle sıkı sarmıştı ki, başka kimseyle yüzleşemeyeceğimi biliyordum. Henüz değil.

İnce, açık mavi bir dokunaç sudan kayarak çıktı ve ucu çıplak baldırıma değdi.

Kraken'in kendi kederi benimkine eklendi, ama yine de gözyaşı barajı yıkılmadı, göğsümdeki basınç metal bantlarla sarılmış gibi hissedene kadar arttı, her nefeste sıkıldı.

Bunca yolu Jordan için gelmişim, ona ulaşmak için savaşmışım, yaklaşmak için planlar yapmışım ama Jordan'ı elimden kaçırmışım.

*Seninle gelmeyi kabul eder miydi? Gerçekten
ayrılmak istedin mi?*

Kendi düşüncelerim hainceydi, gerçek olanla gerçek olmasını istediğim şey arasına kama sokuyordu. Jordan'ı kurtarma ve eve, anakaraya dönme fantezisi. En azından tehlikeleri tam olarak anladığım ve onları yönlendirebileceğim bir yere.

Ama mutlu olur muydu? Burada öldü, bir kahraman olarak. Onu seven bir aileyle birlikte.

Arkamdan usulca bir boru çalındı, cenazenin başladığını işaret eden kederli bir borazan sesi düşüncelerimi böldü.

Sahile geri dönmeden önce eğildim ve krakenin dokunaçlarına kısa bir süre dokundum. Uyuşmuş bir halde ayaklarımın tozunu aldım, çoraplarımı ve botlarımı giydim.

Lochlin benden yaklaşık otuz metre uzaktaydı, bana alan açıyordu ama aynı zamanda beni gölgeliyordu. Bana yapılan saldırılardan sonra -şimdi iki oldu, sayan varsa diye söylüyorum- Diana işini şansa bırakmıyordu. Dominic'in beni gözetlemesiyle bir ilgisi olduğunu düşünmeyi reddediyordum.

Jordan'ın katıldığı orduyu o yönetiyordu. Bunu bilmeliydi.

Bir şeyler yapmalıydı.

Mantıklı mı? Hayır, hem de hiç. Ancak keder, bedeninizin ve zihninizin her hücrelerini doldurduğunda hiçbir anlam ifade etmez.

Üzerimizdeki bulutlar gökyüzünü tozlandırıyor, yıldızları ve kabaran ayı gizliyordu. Henüz dolunay olmamıştı ama çok yaklaşıştık. Yüzümü gökyüzüne döndüm, yağmur, gök gürültüsü ve şimşek diledim. Havanın acımı yansıtmasını diledim.

Cenaze töreninin yapılacağı yere doğru ilerledim. Mezar höyükleri kalenin kuzeyinde yer alıyordu, girişine bilmediğim ve içinden geçmem gereken bir ağaç dikilmişti. Ağaçlar en çok ağlayan söğüde benziyordu, sadece gövdeleri, yaprakları ve dalları mürekkep siyahıydı. Karanlıktı ama yine de yıldızların loş ışığında bile her yeri yanardöner parıltılarla ışıltıyordu. Ağaçlar sanki cayır cayır yanmışlar da sonra bir şekilde yaşamaya ve büyümeye devam etmişler gibi görünüyordu. Rüzgârda hafifçe sallanmalarını ve hareket etmelerini izledim.

Sadece rüzgar yoktu.

Siyah yaprak perdesini aralamak için elimi kaldırdım ve nefesim kesildi. Ağaçlar kendi başlarına hareket ediyordu. Kırbaç gibi ince dallar üzerimden kayıyor, yapraklar kadife parmaklar gibi yüzümde geziniyor, yanaklarımı okşuyordu. Ağlıyor olsaydım, gözyaşlarımı fırçalayıp uzaklaştırırlardı.

Burası bazen çok acımasız, çok korkunç olabiliyor ve sonra sihirli bir şey oluyordu... hatta mucizevi, başımı döndürüyordu.

Ağaçların yanından geçip isteksizce kucaklarından ayrıldım ve önümde uzanan manzaraya baktım. Salkım söğütler yerini iki futbol sahası büyüklüğünde devasa bir açıklığa bırakmıştı ama yine de sadece küçük bir bölümü kaplanmıştı.

Kurt sürüleri, bel hizasında bir platform üzerine yatırılmış tek bir cesedin etrafında toplanmıştı.

Otomatik pilotta Jordan'a doğru ilerledim. O gitmişti, vücudu artık sadece bir kabuktan ibaretti. Bunu kalbimin ve ruhumun her parçasında biliyordum ama yine de oyun oynadığına dair aptalca bir umut vardı içimde. Oturduğu yerden kalkıp bana bunun bir şaka olduğunu, gerçekten ölmediğini söyleyecekti.

Yanına ulaştım ve yüzüne baktım. Çok huzurlu görünüyordu; uyuyor olabilirdi. Dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı ve gözleri sımsıkı kapalıydı. Ellerini göğsüne koymuş, bir kılıç tutuyordu.

Savaşta yanında taşıdığı şey miydi? Asla içinde olmaması gereken bir savaş. Yeni ailesine onlardan biri olmaya layık olduğunu kanıtlayabilmek için gizlice katıldığı bir savaş.

Beni baştan aşağı kesen anılarla birlikte duygularım kabardıkça çenem titredi.

Henüz sekiz yaşındayken Jordan'ı sokakta, neredeyse donarak ölmek üzereyken bulmak. Yıllarca tek başına hayatta kalarak ne kadar zeki olduğunu.

Benden açık ara daha zekiydi ama yine de korunmak için bana sığınmıştı. Ondan çok şey çalan kaza, hiç olmaması gereken kafa travması. Son beş yıl boyunca sahip olduğum tek ailenin o olduğunu bilerek ona baktım.

Okun kalbini delip geçtiği yere dokundum. Kaleye dönüp veda edecek kadar uzun süre nasıl hayatta kalabildiği beni aşıyordu. Belki de beni gitmem gereken yöne iten kaderin bir cilvesiydi.

Ya da duruma göre kalması .

Bileziği bileğimden çekip çıkardım, kaç tane boncuk kaldığını saymadım bile. Onları gemimizle buluşup kaçışımıza kadar geçecek günleri takip etmek için dizmiştim. Ama bunun bir önemi yoktu.

Artık değil.

"Seni kurtaramadığım için çok üzgünüm," diye fısıldadım, vücudunun üst kısmına doğru eğildim ve dudaklarımı alnına bastırdım. "Küçük kardeşim, ona bunu ödetmenin bir yolunu bulacağım. Hayatım üzerine yemin ederim."

Büyük bir dikkatle bileziği bileğine taktım ve sonra elini nazikçe geriye yatırdım.

Tanımadığım bir kadın öne çıktı. Koyu kestane rengi saçlarının bir tarafı kırışmış, koyu kahverengi gözleri bana dikilmişti. Jordan'a yaklaşıp karşıma geçerken hiçbir şey söylemedi.

"Oğlum..." Sesi bu iki kelimeye takıldı ve öne, Jordan'ın vücudunun üst kısmına düşerek onu tuttu. Son bir kez.

İçimden çıkmadan önce bir iniltiyi yuttum ve geri çekildim.

Yeni ailesi teker teker vedalaşmak için ayağa kalktı. Her biri benim görebildiğim kadarıyla hiç utanmadan gözyaşı döktü.

Her biri burnunu Jordan'inkine dayamayı ihmal etmedi. Hiçbiri için olmaması gereken bir veda.

Tekrar kara söğütlere yaklaşıncaya kadar geri geri gittim. Kurt adamlar Jordan'ın yattığı platformun etrafında sıralanmış, meşaleler yakmış, geceye ılık saçıyorlardı.

Ayı gibi iri bir adam öne çıktı; koyu renk saçlarındaki beyazlar olmasa bile kırışmış yüzü yaşını ele veriyordu.

"Bu gece, Killian klanı oğlumuz Jordan'a veda ediyor. Kalbi temiz, elleri nazık, ailesini çok severdi." Gözleri bana kaydı. "Tüm ailesi, nerede olurlarsa olsunlar, onları tüm güçlü kalbiyle sevdi."

Alt dudağım titredi ve vücudum sarsıldı ama tuttum. Zar zor. "Killian klanının şanı için kendini bir savaşçı, bir dövüşçü olarak kanıtlamaya gitti. istendiği için değil, bir savaşçı olmak istediği için. bizden biriydi. Tek umudum, kalplerimizde zaten öyle olduğunu biliyor olmasıdır."

Saçlarında beyaz çizgiler olan kadın havayı dalgalandıran bir hıçkırık çıkardı.

Alt dudağımı ısırdım ve kendimi çemberin karşısındaki Dominic'e bakarken buldum. Gözleri bana kilitlenmişti ve başımı çevirmeden önce bir an için acımın gözlerine yansıdığını görebiliyordum. Bee, Will'den çok uzakta değildi, başını eğmiş ve kollarını ortasına sarmıştı. Jordan'ı çok az tanıyordu ama benim adıma yas tutacağından hiç şüphem yoktu. O böyle bir arkadaşı.

En iyisinden.

"Ve bu gece Jordan'a bu dünyadan öbür dünyaya güvenli bir yolculuk diliyoruz, seslerimizle yüceltilsin, kalplerimizde daima güvende olsun." Klanın alfası Killian en yakın meşaleyi aldı, ters çevirdi ve yere üfledi.

Teker teker, solundan gelen bir dalga gibi, açıklık karanlık ve gölgeli bir yer olana kadar meşaleler çemberin her yerinde söndürüldü.

Sessizlik, mutlak sessizlik.

Ta ki tek bir ses bu sessizliği bozana kadar... Alçak ve kederli bir uluma, zar zor duyuluyordu ama sonra sesi ve gücü arttı. Başka bir kurdun ulumasına katıldı, sonra bir başkası ve bir başkası. Bu bir kakofoni değil, anlamasam da benimle konuşan seslerin harmanlanması ve uyumuydu.

Keder, acı, sevgi, umut. Jordan'ın hak ettiği, anakarada ölseydi asla sahip olamayacağı bir veda. Orada sığ bir mezar için şanslı olurduk.

Kurtların şarkısı içime işledi ve duygularım üzerindeki son baskıyı da kaldırdı.

Onu seviyorlardı. Kısa bir süre onlarla birlikte olmasına rağmen onu şiddetle sevdiler. Buraya hiç gelmemiş olsaydım, asla savaşa gitmezdi. Hâlâ hayatta olurdu. Hıçkırık beni gafil avladı, kendi acımı gökyüzüne haykırma, kurtlara katılma ihtiyacı çok güçlüydü. Hıçkırıklar içimden fışkırırken elimi ağzıma kapattım, Jordan'ın ailesinin şarkısı sahip olduğum son kontrol parçasını da koparıırken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı döküldü.

Tökezleyerek geri çekildim, gözlerim yaşlarla doldu, kara söğütlerin kenarına kadar geri geri gittim. Ağaçlar titredi ve dans etti, kadife yumuşaklığındaki yapraklar yanaklarımdaki nemi ortaya çıktığı hızla süpürdü.

Dizlerimin üzerine çöktüm, feryatları iliklerime kadar hissettim, içim sızladı. Jordan asla ölmemeliydi ama... onu sevenlerin bu yasını ve daha fazlasını hak ediyordu. Şarkı başladığı gibi yumuşak bir şekilde sona erdi, hiçbir şeye dönüşmeden uzaklaştı ve açıklığı bir kez daha sessizliğe bıraktı.

"Lass," Lochlin'in sesi kalındı ve yanıma çömeldi ama bana dokunmadı. "Killian alfası ve eşi seninle uygun bir şekilde tanışmak istiyor."

İçimi bir yorgunluk ürpertisi kapladı ama başımı salladım ve bir kez daha ayağa kalktım.

Lochlin onu takip etmemi işaret etti ve kendimi yine Dominic'e bakarken buldum. Diana ve Will hâlâ onun yanındaydı ama Bethany gitmişti.

Lochlin'i Killian'ın sürü alfası olan adama kadar takip ederken Dominic gözlerini benden ayırmadı.

"Sen Jordan'ın kız kardeşi ol, CeeCee. Ben Kavan olacağım." Ön kolumu kavramak için bir elini uzattı.

Gözlerimi kırıştırdım ve sesimi bulmaya çalıştım ama cızırtılıydı ve hâlâ gözyaşlarıyla doluydu. "Ailemi buldum. Biz biyolojik değildik-"

"Bah, kan kandır, ama ailenizi seçmek, bunda da güç ve gerçek bağlar vardır. Bazen daha fazla. Jordan senden sık sık bahsederdi. Onu koruduğunu söyledi. Onunla birlikte olmak için her an ortaya çıkmanı beklediğini söyledi." Kıkırdadı. "Elbette onu bu hayalinden asla vazgeçiremedik. Bunun imkânsız olduğunu bildiğimiz halde." Kavan gözlerini kısarak bana baktı. "Ama yine de senin imkânsızı başardığını duydum, yani o bizden daha fazlasını biliyordu."

Sadece başımı salladım; söyleyecek bir şeyim yoktu. Jordan geleceğimi *biliyordu*. Bu düşünce sadece gözyaşlarımın daha fazla akmasına neden oldu.

Kavan sert parmaklarını her iki yanağımda gezdirdi. "Artık gözyaşı yok, Jordan için değil. O artık güvende. Artık kimse ona zarar veremez. Ve hepimize yaşattığı acılar için o katilin kanını alacağız."

Gözlerimi kırıştırdım ve her iki elini de tuttum, kendimle yeni tanıştığım bu adam arasında güçlü bir bağ oluştuğunu hissettim. Ellerini olabildiğince sıktım. "Yapacağım son şey olsa bile onu kendim öldüreceğim."

Onaylayarak homurdandı. "Sana inanıyorum. Klana hoş geldin ufaklık." Jordan'ın hâlâ kurumuş kanla kaplı klan rozetini deri yeleğimin önüne iştiririrken başımı yana eğdim. Sonra beni bir ayı gibi kucakladı ve belirgin bir şekilde viski kokan eşine teslim etti.

aynısını yaptı.

"Ben Maya, Jordan'ın annesi. Klana hoş geldin, CeeCee." Beni sıkıca kucakladı, ben de ona sarıldım ve onunla birlikte ağlamaya başladım. Beni neden klanlarının bir üyesi yaptıklarını bilmiyordum ama bunun benim için bir anlamı olduğunu inkâr edemezdim. Jordan'ın bulduğu ailenin beni de kabul etmesi.

Killian klanının her bir üyesi bana sarılana kadar -ya da belki kurt sarılana kadar- kaburgalarım kalbimle aynı anda ağrıyana kadar elden ele dolaştırıldım. Bana içki teklif edildi ama hepsini geri çevirdim.

Şimdi zamanı değildi, benim için değil.

Jordan'a doğru geri döndüm ama klan beni karşılarken cesedi kaldırılmış ve toprağa gömülmüştü.

Vücudu ince bir kir tabakasıyla kaplıydı, bu tabakanın arasından sadece ellerini görebiliyordum.

Son görüntü beni kırdı ve dönüp açıklıktan, kara söğütlerin arasından geçerek bir kez daha okyanusa doğru koştum.

"Sienna," Dominic'in sesi beni başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde durmaya sürükledi. Arkamı dönüp sessizce ona baktım.

"Çok üzgünüm Sienna. Savaşta orada olduğunu bilmiyordum. Bilseydim, geride kalmasını sağlardım. Onu oradan çıkarırdım ya da güvende tutmanın bir yolunu bulurdum. Onun senin için ne anlama geldiğini biliyorum." Elini bana doğru uzatarak beni affetmesini istedi. Ona doğru adım atmamı istedi.

Ona inandım mı? Evet, sanırım inandım. Dominic'in Jordan'ın ölmesine asla izin vermeyeceğini biliyordum. Ama bu Jordan'ın öldüğü gerçeğini değiştirmiyordu. Olanların hiçbirini birkaç kelime ya da bir özürle değiştirilemezdi. Duygularımı incittiği ya da son tartı yediği için üzgün olduğunu söylemiyordu. Dominic General'di, o ordunun başındaydı ve bunu özlüyordu. Jordan'ın onlara katılmasını özlemişti ve bu bana en iyi arkadaşına mal olmuştu. Bunu affedemezdim. Bugün affedemezdim. Zamana ihtiyacım vardı.

Sonunda söyleyecek bir şeyim kalmamıştı, ben de paramparça olmadan yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Döndüm ve uzaklaştım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İkinci Bölüm

OceanofPDF.com

Dominic

Sienna benden uzaklaşıp okyanusa doğru yürüdü ve ondan dalga dalga yayılan acıyı hissedebiliyordum.

"Siktir git," diye homurdandım nefesimin altında, iki elimi saçlarımda gezdirirken. Bana öfkelenmesini, bana bir pislik olduğumu söylemesini, göklere çılgılık atmasını tercih ederdim. Ama o bunların hiçbirini yapmıyordu.

Sienna'nın okyanusun kenarında ilerleyişini, krakenin onu takip edişini ve sonra kaleye doğru dönüşünü izlemek için bana katılmadan önce Lochlin'i kokladım.

"ama, benden o kadar ," dedi.

Çenem titredi, sahiplenme duygusu içimde sert bir şekilde yuvarlandı. "O senin koruman altında değil."

"Evet, bu daha önce doğru olsa bile artık değil. Killian Klanı onu ailenin bir parçası yaptı," dedi Lochlin adımlarını bozmadan.

Öte yandan ben ayaklarımın kurşun gibi olduğunu hissettim. "Bekle, ne?"

"Jordan savaştan önce ona kefil oldu, klan zaten onu getirmek için oy kullanmıştı, bu yüzden seçim yapmak zorunda hissetmeyecekti. Ben de ona kefil oldum.

Elbette, bunun ona toplum içinden gelecek saldırılara karşı daha fazla koruma sağlayacağını biliyordum." Lochlin bana hiç bakmadan önüne baktı. "Burası teşekkür edeceğin yer."

Onu klanlarına alarak, Sienna'nın çok daha fazla korunmasını sağlamışlardı. Ve hiçbir vampir ailesi onu evlatlık olarak kabul edecek gibi değildi. Bunu biliyordum. Yine de Sienna'nın savaş bittikten sonra *burada* kalacağını düşünmek beni oltaya takılmış bir balık gibi içten içe kemiriyordu.

Lochlin adımlarında durakladı, anlaşılan Sienna'ya yeterince yaklaşmıştık. "Dostum, neyin var senin?"

"Onu seviyorum."

Lochlin sanki onu kovmuşum gibi . "En azından bunu yüksek sesle itiraf edebiliyorsun."

Bunu ilk kez söylüyordum ama bir süredir biliyordum. Ölmek üzereyken, onu krakenden kurtarmaya çalışırken güneş ışınları beni geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar yaktığında, aniden çok netleşmişti.

Evet, onu becermek
istiyordum. Evet, ona sahip
olmak istiyordum.

Ama bundan daha fazlasıydı. Onu her parçamla seviyordum. Bu hâlâ alışmaya çalıştığım bir duyguydu ve şu anda bana bakamıyor olması bu duyguyu daha da zorlaştırıyordu.

"Onu tutmayacağız Dom," diye devam etti Loch. "Hayatıyla ilgili ne isterse yapabilir, biz sizin gibi değiliz."

İçimden bir rahatlama geçti, bu çok aptalcaydı. Eğer düşünseydim, klanlarla ilgili kuralların bizimkilerden çok farklı olduğunu fark ederdim.

Başımı salladım. "Bir şey
daha var." "Evet?"

"Pislik gibi davrandığım için özür dilerim. Daha önce."

"Hangi zaman?" Lochlin güldü ve sonra beni başından savdı. "Tamam. Bu seferlik seni affedeceğim. Bir dahaki sefere seni kazığa oturturum."

Ben de onunla birlikte alçak sesle ve neşesiz güldüm. "Yine de senden bunu yapmanı isteyebilirim. Eğer Edmund'a yenilirse, hızlı bir ölüm merhamet olur."

Arkadaşım homurdandı ve Sienna kaleye doğru ilerlerken onu takip etmeye yeniden başladık.

Lochlin koridorların kesiştiği bir noktada, "Diana seninle konuşmak istiyor," dedi, "Ben Sienna'ya göz kulak olacağım."

Başımı salladım ve omzumun arkasına bir şaplak atarak beni koridorda ters yöne gönderdi, kahkahası da peşimden geliyordu. Adam asla uzun süre kızgın kalmazdı. Arkadaşlığımızın sürmesinin nedeni buydu.

Diana'nın odaları üst kattaydı ve aklım kısmen cenazede ve Sienna'dayken merdivenleri tırmandım. Şimdilik güvendeydi ve Jordan'ın ölümünün tek bir kişinin, sadece tek bir kişinin suçu olduğunu görmesini sağlamak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Suçlanması gereken Scarlett'ti. İşte aklımın gittiği yer burasıydı ve şaşkınlık ve şoktan doğan bir öfkeyle bulanıklaştı.

Güvendiğim kaptanımın, dostumun ve bazen de yatak arkadaşımın nasıl olup da bana sırt çevirip Edmund'un tarafına geçtiğini anlayamıyordum. Ne zamandır onunla çalışıyordu? Bunca zamandır onunla işbirliği içinde miydi?

Onu en son Edmund'la birlikte ormandaki av kulübesinde gördüğümde, benimle çok kısa bir süre için göz göze gelmişti...

O zaman bu muydu? Yoksa çok daha önce miydi? Bunun bir önemi var mıydı?

Bana ihanet etmişti. Bize savaşa, Sienna'nın en iyi arkadaşının hayatına mal oldu ve bizi tam anlamıyla bir savaşa sürükledi, hepsi de sadist, güç taciri hıyar kardeşimi desteklemek içindi. Benim için ölü sayılırdı.

Kraliçe'nin oturma odasına ulaştım ve parmak eklemlerimi kalın ahşap kapıya vurdum.

"Girin," diye seslendi Diana.

İçeri girdiğimde Evangeline'i pelüş, düz arkalıklı bir sandalyede oturmuş, elinde bir kadeh şarapla buldum.

"Uzun bir gün oldu, Nicky. Gel, bir içki iç."

Diana omzunun üzerinden bana sırttı. "Nicky? Oh, sanırım bu yapışacak."

Yüzümü buruşturarak orta masaya doğru ilerledim ve kristal sürahidenden kendime bir kadeh şarap doldurdum. Kan kokusu çok hafifti ama bana destek olacak bir şey olduğu için minnettardım. Bir yudum aldım ve başımı salladım.

"Teşekkür ederim, Di."

Diana kısık ve yumuşak bir sesle güldü. "Belki sen ve Will her şeyi bilmek istersiniz diye düşündüm. Buraya nasıl geldiğime dair hikâyenin geri kalanını. Ailemizde pek çok sır var ve ben artık bunların yükünü taşımak istemiyorum."

Kaşlarımı kaldırdım ve başımı salladım. "Kraliyet kütüphanelerinde hakkında hiçbir söylenti ya da yazılı not bulunmayan bir kız kardeşin olduğunu fark etmenin başka bir şey olduğunu kabul ediyorum."

Kapı çalındı ve Will içeri girdi. Cenazeye gelmişti ama bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmemiştim. Son iki gündür cilt rengi kötüleşmişti ve yine hastalık kokuyordu. Kan kurdu açıkça artık uykuda değildi ve bir şeyler yapılması gerekiyordu yoksa onu öldürecek. Sienna kanıyla yardımcı olmuştu ama şimdiye kadar bu geçici bir çözüm olmuştu. Ondan çıkarmanın bir yolunu bulmalıydık.

Bir başka imkansız başarı.

Will başını Diana'ya doğru eğerek, "Abla," dedi. Diana ona yorgun bir gülümseme attı ve Evangeline'in yanına oturmasını işaret etti.

"Başlangıç olarak, bildiklerimin bir kısmını teyzemiz sayesinde biliyorum." Diana başını eğen Evangeline'e doğru bir el salladı. "Ama hikâyeyi elimden geldiğince anlatacağım ve o da boşlukları doldurmak için gereken yerlerde araya girebilir."

"Bize anlattıklarından daha fazlası mı var?" William sesi kısık bir şekilde sordu. "Neden bize şimdi söylüyorsun?"

Diana kendi bardağını aldı, kehribar rengi sıvı ve meşe fiçılarının kokusu bardağın ele veriyordu. "Çünkü yeni bir başlangıç yapmak istiyorum. Güçlü bir düşmana, öz kardeşimize karşı savaşağız. Eğer düşersem, beni evlat edinen ailemin yanında duracağını bilmek istiyorum, William. Benim gibi devam edeceğini bilmek . Sürü tahtı için sıradaki isim olan General Whalen'a yardım edip onu destekleyeceğini bilmek istiyorum."

Will'in yüzü sabitti. "Ay tanrıları üzerine yemin ederim ki, bunu yerine getireceğim."

Gülümsedi. "Biliyorum, bunu şimdi sende görüyorum. İlk geldiğinde korkmuştum. Uzun yıllar boyunca gölgede kaldım. Vampirler buradaki tahtın sıradaki varisi olduğumu bilseler de, ortaya çıkarılıp ortalıkta caka satmadım. Babam -Lycan- bende bir şeyler görebileceğinden korktu, Dominic. Stirling'in gönderdiği tek avukat sendin. Ve senin algılama gücünün mükemmel olduğunu biliyorduk. Bence Sienna ve Will için duyduğun endişe yüzünden dikkatin bu kadar dağılmamış olsaydı, benimle karşılaştığında merak ederdin."

Elbette, şimdi onun kız kardeşim olduğunu bildiğim için benzerliklerimizi görebiliyordum. Gözlerinin açısı, burnunun şekli, hatta Will'inkine çok benzeyen yarım gülümsemesi bile. İpuçları oradaydı ama o haklıydı. Dikkatim dağılmıştı.

"Annem Harvest Game'in ilk kızlarından biriydi, ancak o zamanlar buna Test deniyordu. Adı Catina'ydı," dedi Diana. "Tüm standartlara göre güzeldi, biçimli, siyah saçlı, yeşil gözlüydü. Stirling'in ilgisini çekmişti ama onu kendinden uzaklaştırdı. Oyun oynarken çok zekiydi. Ve sonunda, bu ona korumak için savaştığı hayatına mal oldu."

Evangeline başını salladı ve konuyu topladı. "Catina hamile olduğunu fark ettiğinde Edmund henüz bir çocuktü. Bebeği Stirling'den sakladı, o zamanlar hareminde bir sürü kadın olduğu için zor olmadı, Catina onun favorisi olsa bile. Sonuna kadar herkesten sakladı, artık değiştirmek için çok geçti."

"Neden değiştirmek istesin ki?" Sienna kapı aralığından sordu.

Diana ona içeri gelmesini işaret etti. "Çünkü o zamanlar, vampir bir babaya sahip bir insan olarak hamilelikten sağ çıkmak nadir görülen bir şeydi. Annem onun farklı olacağına inanıyordu. Ben de hep öyle düşünmüşümdür." Başını sallayan Evangeline'e doğru bir bakış attı.

"Durum hiç de öyle değildi. Catina Kahin'le konuşmuş ve Kahin ona onun belinden bir kız çocuğu doğacağını, bu kızın güç ve kudretle yükseleceğini ve parçalandıktan sonra dünyayı yeniden düzene sokacak kişi olacağını söylemişti. En büyük bedeli ödese bile, buna değecekti. Sonunda."

Nefesimi içime çektim. "Bu da Peçe'nin düştüğüne dair bilginin bilinenlerden çok daha önce olduğunu gösterir. Ama öyle olsa bile, Catina kızının tehlikenin merkezinde olacağını bile bile bunu neden yapsın?"

"Başka bir çocuğu daha vardı," dedi Evangeline. "Geride bırakmak zorunda kaldığı bir çocuk."

"Ablam o zamana kadar ölmüş ve gitmiş olacaktı," dedi Diana içkisini yudumlarken usulca, "Ama annem bunun böyle olacağını bilmiyordu. O sadece iki çocuğunu da olabildiğince güvende tutmanın bir yolunu görmüş, kendi hayatına mal olsa bile. Beni doğururken ölmüş. Vampir kanı taşıyan bir çocukla olan bağlantısı, kendi kanının pıhtılaşmayacağı anlamına geliyordu. Kan kaybından öldü."

Odaya sessizlik çöktü ve bunu bozan Sienna oldu. "Bir annenin sevgisinden daha güçlü bir şey yoktur."

"İyi dedin," diye fısıldadı Evangeline. "Diana adındaki çocuğu kanatlarımın altına aldım ve kendi çocuğum gibi yetiştirdim. Çoğunlukla insandı, içinde biraz vampir dokunuşu vardı. Yavaş yaşlanmasına ve bir vampir lordu için potansiyel bir eş olmasına yetecek kadar."

Diana homurdandı ve güldü. "Bu asla olmazdı. O zamanlar bile ele avuca sığmaz biriydim."

Evangeline Diana'ya gülümseyerek, "Öyleydin ama bu konumuzun dışında," dedi. "Kendi başıma hiç çocuk yapmamıştım. Catina ve benim kimsenin anlayamadığı bir dostluğumuz vardı." Düşes durakladı ve gözlerini içkisine dikti. "Edmund'un Diana'yı neredeyse öldürdüğü gün Stirling ile bir toplantıdaydım."

Sienna'nın nefesi kesildi. "Ama kendisi de bir çocuk olurdu!"

"Kesinlikle," dedi Diana başını Sienna'ya doğru eğerek. "Henüz on üç yaşında bile değildi. Yine de Diana'nın potansiyel olarak tahtına bir tehdit oluşturabileceğini anlamıştı. Kahin'in Catina'nın dünyayı değiştirecek güçlü bir kız çocuğu doğuracağına dair fısıltısını duymuştu. Bunun, tahtı ondan alacağı anlamına geldiğini düşündüğünden şüpheleniyorum."

"Yani şimdi onun kafasını koparacağım," diye homurdandı Diana.

Ona sert bir bakış attım ve başımı salladım. "Şimdi aramızdaki benzerliği açıkça görebiliyorum."

Sahte bir gülümsemeyle bana dişlerini gösterdi. Bu bakışı ben de tanıdım.

Evangeline sanki kesmemişiz gibi devam etti. "Oyun oynama bahanesiyle Diana'yı da yanına alarak okyanus kenarına gitti. Diana'nın yanında her zaman bir hizmetçim vardı ve nereye gittikleri konusunda beni uyardı. Çünkü Edmund hizmetçiye onu takip edemeyeceğini söylemişti ve o da bunun kabul edilemez olduğunu biliyordu. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde peşinden gittim ve onu Diana'yı suyun altında tutarken buldum."

Bir toplu iğne düşse silah patlamış gibi ses çıkarırdı. Evangeline, "Her zaman zalim bir çocuktü, açgözlülükle doluydu," dedi. "Ama ben Yaşlandıkça değişeceğini umuyordum. Olan tek şey, yaptıklarını saklamakta, kötü niyetini onu düzeltebilecek kişilerden saklamakta daha iyi hale gelmesiydi."

Diana bir nefes aldı. "Evangeline beni kendi çocuğu gibi yetiştirmesi için Lycan'a getirdi ve öyle de yaptı. Ayrıca beni bir kurt adam yaptı."

Evangeline burnunu çekti. "Ben olsam buna karşı çıkardım."

Lycan o anda odaya girdi. "Ama sana bu şansı vermedim, farkındayım Eva."

Eva mı? İşte bu ilginçti. Kendimi Diana'nın hikâyesinden çekip aramızdaki en yaşlı iki kişiye bakarken buldum. İkisi de kararlı bir şekilde birbirlerine bakmıyordu.

"Değişimden sağ çıktım," dedi Diana, "Kıl payı da olsa. Kimsenin başına gelmesini istemezdim. Pek çok insan kurt adama dönüşmüş olsa da, bu yorucu bir süreçtir. Bundan da öte, vampir kanım sanki yaşayan bir şeymiş gibi değişimle savaştı."

Daha sonra sahneye Lycan çıktı. "Ona savaşmayı öğrettim, strateji öğrettim ve diğer bölgeler hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmesini sağladım. Kahin

Ormanın kendi bölümünden ayrılmayı bırakana kadar düzenli olarak ziyaretlerde bulundu ve Diana'ya öğretmenlik de yaptı."

Diana beni ve Will'i işaret etti. "Siz ikiniz doğduğunuzda, babama bana yaptığı gibi size de koruma sağlaması için yalvardım. Elbette tam kanlı vampirlerdiniz ve hatta sen Dominic, bir piç olmana rağmen-"

Sienna belki de hepimizin onu net bir şekilde duyabildiğini unutarak, "Doğru," diye mırıldandı nefesinin altından. Belki de tam olarak ne söylediğini biliyordu.

"-Sen benden çok daha fazla korunuyordun. Ve belki de sen, Evangeline, onları nasıl güvende tutacağını daha iyi biliyordun?"

Evangeline şarap bardağını masaya koydu. "Dominic'in orduya katılacak yaşa gelene kadar annesi tarafından büyütülmesini sağladım. O zaman bile hayatına kastedenler oldu. Ama o güçlü ve akıllıydı ve hepsinden kurtuldu."

Başımı salladım, "Ne?"

Lycan kısık bir kahkaha attı. "Delikanlı, lütfen. Wing Falls'taki kaya kayması? On beş yaşındayken haydutlar? Başına getirildiğin ilk savaş? Hepsi Edmund'un seni sessizce saf dışı bırakma girişimleri idi. Senin kendisinden daha sempatik olduğunu biliyordu. Ve Will ortaya çıkana kadar, sen yedektin."

Yedek.

Hay sikeyim. Bunu hiç düşünmemiştim bile çünkü hiçbir yoktu, çünkü ben piç çocuğuydum.

Evangeline, "Ve Will çıktığında, sen hazır bir koruyucuydun," dedi. "Bu görevi ciddiye aldın."

O geceyi çok iyi hatırlıyordum. "Bana Edmund'un eline fırsat geçerse Will'i öldüreceğini ve ne pahasına olursa olsun onu korumam gerektiğini söylemiştin. Açık olmak gerekirse, ben

zaten olurdu."

Diana benden Will'e baktı. "Bunu gördüm, kardeşler arasında Vampir Bölgeleri'nde mümkün olduğunu düşünmediğim bir sevgi."

Ağır bir an yaşandı. "Diana, seni ne pahasına olursa olsun koruyacağım, yemin ederim. Will'i koruduğum gibi seni de koruyacağım. Ne de olsa bu ailede benim işim bu."

Diana gözyaşlarının parıltısına benzeyen bir şeyi kırpıştırarak uzaklaştırdı. "Teşekkür ederim. Şimdi, hepimiz geldiğimiz korkunç aileden memnunsak, derin içelim mi? Southwind'li Nicholas William'a sadık ve Avcıların kuzeye doğru ilerlerken ortalığı kasıp kavurduklarına dair haber gönderdi. Görünüşe göre Edmund'un isteklerine rağmen kendi hızlarında ilerliyorlar ama Sienna'nın haklı olduğuna şüphe yok. Geliyorlar. Bu sadece bir zaman meselesi."

Hiç tepki vermeyen Sienna'ya baktım ve fincanıma uzandım. Tanrılar hepimize yardım etsin.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

OceanofPDF.com

Sienna

("Zamanda geriye gidebilmek ve dün geceki o ilk bira birasını reddedebilmek için sol serçe parmağımı verirdim," dedi Bee inleyerek. kılıcını keskinleştiriyordu.

Başımı salladım ama cevap vermedim. Bundan iyi bir şey çıkmazdı.

Ona, eğer zaman karşılığında vücut parçalarımızı takas edecek olsaydık, Jordan'ın Kuzey Kalesi'ne giden taburla birlikte gizlice kaçmasını engellemek için kalbimi bile takas edebileceğimi söylemek istedim. Bunun yerine dilimi tuttum. Will ve ben hariç diğerlerine katılıp dertlerini içerek gidermişti. İşe yaramıştı... bir süreliğine. Ama bu sabah, önceki gece yaşadıkları endişelerle uyanmışlardı. Ve gruptaki tek insan olan Bee de akşamdan kalmaydı. İçimde dünyaya saldırma isteği uyandıran kederime rağmen -haklı ya da haksız- onun acısına bir yenisini eklemeyi kendime yediremedim.

Son birkaç gündür Dominic'in gözlerindeki acıyı düşündüm ve midem suçluluk duygusuyla sıkıştı.

Ne diyordu o? Her zaman incittiğimiz-

"Sienna, abuk gel, Lass!" Lochlin'in gr sesi, oturduğumuz ve gelecek savaş için silah hazırladığımız avluya taşındı.

Bee kılıcı yere bıraktı ve bana endişeli bir bakış attı. "şimdiden avcılar mı?"

Ayağa kalkarken başımı sertçe salladım. "Sanmıyorum. Yakın olsalardı onları hissederdim." Eğer yanılıyorsam onu endişelendirmenin bir anlamı yoktu, bu yüzden bunu kendime sakladım ama neden ağırıldığım konusunda oldukça iyi bir fikrim vardı.

Birlikte kaleye doğru koştuk ve Loch'u kapının girişinde, açıkça perişan bir halde dururken bulduk.

"Genç prens. Durumu kötüye gidiyor."

Bee acı dolu bir nefes verdi ve elini ağzına kapattı.

"Bizi ona götür," diye cevap verdim, sesim olabildiğince sakindi. Will'in sağlığının kötüye gittiğini fark etmiş ve bir gece önce ona kan vermeyi teklif etmiştim ama o iyi olduğunda ısrar etmişti ve ben de duygusal olarak tartışamayacak kadar hırpalanmış ve yara bere içindeydim. şimdi Will'in kamarasına koşarken, bu kararımdan pişmanlık duymayacağımı umuyordum.

Odaya girdiğimizde Will, Dominic, Diana, Evangeline ve Lycan'la birlikte yatağında doğrulup oturuyordu.

"Ne oldu? İyi misin?" Bee, Kraliçe ve Düşes'in arasından geçerek Will'in yanına diz çökmesini istedi.

"ok iyiyim," dedi zayıf bir gülümsemeyle.

"Asit yağmuru olabilir," diye cevap verdim, görünüşüne bakarak. "Berbat ... Majesteleri," diye ekledim reverans yaparak.

Gülümsemesi tam da umduğum gibi daha da genişledi. "Beni alçakgönüllü tutacağın konusunda sana her zaman güvenebilirim Sienna."

"Bu doğru," dedim, saımdaki tokayı çıkarmak için uzanarak. "Keşke seni hayatta tutmam için bana bu kadar kolay gvenebilseydin. Bu sefer rica etmiyorum,

dostum. Biraz kan içeceksin ve kendini iyi hissedene kadar içmeye devam edeceksin."

"O kadar basit değil çocuğum," diye mırıldandı Evangeline, gözleri kalbimin sıkışmasına neden olacak şekilde şüpheyile camlaşmıştı. "... " diye devam etti ve Diana'ya baktı.

"Emin olamayız," dedi Kraliçe dizginleri ele alarak, "Ama kanınızın ilk başta kan solucanını bir tür durağanlığa zorlamasına yardımcı olsa da, şimdi bunun tam tersi bir şey haline geldiğine inanıyoruz."

Will'in benden son beslenmesinin üzerinden birkaç gün geçmişti ama o konuştuğça haklı olduğunu anladım. Diğer seferlerdeki gibi hemen iyileşmemişti. Aslında, takip eden günlerde ve hatta saatlerde daha kötü görünüyordu.

Kaşlarımı çattım ve başımı salladım. "Ama neden?"

"Bir teorim var," diye araya girdi Lycan, rahatlatıcı bir kolla Evangeline'in beline sarılırken. "Bence senin kanın başlangıçta yarattığın sistemi için bir şok oldu. Kendi türünün tadına hiç bakmamıştı."

Will, "Ama şimdi solucan uyum sağladığına göre, bu onun gelişmesine neden oluyor gibi görünüyor," diye ekledi ve yüzünü buruşturarak yatakta kaydı. "Son seferden sonra bunu hissedebiliyordum. Belki aç bırakmak işe yarar diye ummuştum ama daha da kötüleşti. Kıvranıyor... içimde büyüyor artık."

Bee'nin zaten solgun, akşamdan kalma yüzü hastalıklı bir yeşil tonuna dönüştü. "Ben yapamam

-" diye sözünü kesti ve titreyerek nefesini içine çekti. "Peki, ne yapacağız? Bir şeyler olmalı."

Odaya çöken sessizlik çok uzun sürdü ve kadın ayağa fırladı.

"Hayır. Öylece pes edemeyiz; bunu duymak istemiyorum. Bir yolu olmalı." Bana doğru dönerken yine sessizlik oldu.

"Tüm bu sihre sahipsin. Bir şeyler *yapamaz* mısın? Avcılarla ve krakenle konuşabilirsin."

"Onlar hissedebilen varlıklar," diye açıkladım, kendim bile tam olarak anladığımdan emin değildim. "Avcılar serbest bırakıldığında, kuşlardan ve yakındaki ormandaki geyiklerden korku hissedebiliyordum ama böceklerle ya da bu tür yaratıklarla herhangi bir bağlantım yok."

Peygamber çiçeği gözleri korkudan çılgına dönmüştü ve onu uzaklaştırmak için bir şeyler söyleyebilmeyi diledim ama ne yapacağımı bilemiyordum.

"Sanırım yakıldıktan sonra Dom'a yaptığım gibi ona da ellerimi uzatmayı deneyebilirim, ama..." Yavaşça başladım. Ben daha sözümü bitirDiana başını sallayarak düşüncemi tamamlamıştı bile.

"Ama Will'in kendisi teknik olarak hasta değil. İyileştirecek bir şey yok. Solucan senin kanınla beslenirse ve sen Will'e şifa verirsen, solucanı daha da güçlendirmiş oluruz."

Bee kollarını meydan okurcasına göğsünün üzerinde kavuşturarak, "O zaman onu çıkarmalıyız," dedi. "Belki bir ameliyat? Cerraha deneyip deneyemeyeceğini soran oldu mu?"

Dominic kaşlarını çatarak, "Yıllar önce salgın sırasında yaptığımız ilk şeylerden biri buydu," dedi. "Solucanların geri çekilebilir kancaları var ve onları zorla çıkarmaya çalıştığınızda bağırsaklarınıza batıyorlar. Solucanı çıkarabiliriz ama Will'in iç organları da onunla birlikte gelecektir. Ne kadar zayıf olursa olsun, vampir olsun ya da olmasın buna dayanamayacağından korkuyorum."

"Sienna bunu düzeltebilir," diye karşılık verdi Bee.

Diana yavaşça başını salladı. "Güçlerinin yanmış eti iyileştirmeye yardımcı olduğunu gördük, ama tamamen yok olmuş bir şeyin yerini almak? Bu mümkün mü?"

"Belki..." Ama Bee'nin bile sesi artık kuşkulu geliyordu.

"Plan konusunda o kadar da hevesli değilim ama korkarım akşama bir alternatif bulamazsak riske girmek zorunda kalabiliriz." Yine yüzünü buruşturdu, çenesi acıyla gerilmişti. "Sanki tüm vücudumu ele geçiriyor gibi hissediyorum."

Sadece ne kadar acı çektiğini hayal edebiliyor ve bunu hepimizden saklamak için ne kadar uğraştığını takdir edebiliyordum.

Bee'den.

Elini saçlarının arasında gezdirdi ve bir iç çekti. "Neden hepiniz biz insanlar gibi daha kolay öldürülebilen parazitlere sahip olamıyorsunuz? Bir hap alıyorsunuz, bum, çoğu zaman yok oluyor. Aslında, 1950'lerde ev kadınlarına kilo vermeleri için tenya sattıklarını biliyor muydunuz?" dedi ve beni gözyaşlarından daha fazla endişelendiren yarı histerik bir kahkaha attı. "Küçük bellerini kontrol altında tutmak için kanlı bir tenya yerlerdi. Bu ne kadar çılgınca?"

Will onun eline uzandı ama o çekti.

"Yapma! Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemeye çalışma, çünkü-"

Aniden sözünü kesti ve gözleri kocaman açılırken yanaklarına aceleyle renk geldi.

"Yem," diye nefes aldı ellerini birbirine kenetleyerek. "O kadınların tenyalarından nasıl kurtulduklarına dair bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum. Onu aç bırakıyorlar ve sonra da ılık sütle kendi kendine çıkması için yemliyorlardı."

"Ciddi misin?" Will kuşkuyla sordu. "Ve bu bir başarı mıydı?"

Bethany'nin yanakları pembeleşti. "Hatırlamıyorum."

"Bunu denedik," dedi Evangaline başını sallayarak. "Uzun zaman önce, birçok kez. İşe yaramadı."

Bee, "İnsan ya da vampir kanında işe yaramadı," diye ısrar etti. "Peki ya Sienna'nın kanında? Hepimiz onun sihirli olduğunu biliyoruz. Elbette deneyebiliriz?"

Evangeline'e umut dolu bir bakış gönderdi, o da başını salladı ve cesaretlendirici bir gülümseme takındı.

"Pekâlâ. Bu iyi bir fikir, Bethany. Deneyelim."

O sırada Bee bana döndü, gözlerinde bir yalvarış vardı.

"Sienna?" "Elbette."

Yirmi dakika sonra, bütün o çılgın şeyi hazırlamıştık. Loch, Bee, Düşes ve Lycan işlerin planlandığı gibi gitmemesi ihtimaline karşı yakınımızda hazır bekliyorlardı. Ben bir elimde bıçak, diğerinde havluyla odanın karşısında duruyordum. Will, Dominic'in ısrarı üzerine bir sandalyeye zincirlenmiş halde oturuyordu. Kısmen Will açlıktan ölüyordu ve Dominic kanımın onu kışkırtacağından korkuyordu. Kısmen de Will'in ne kadar acı verirse versin yerinde kalmasına ihtiyacımız olduğu için.

"Eğer bu şey umduğumuz gibi çıkarsa, bunun hoş olmayacağını tahmin edebiliyorum. Mümkün olduğunca hareketsiz kalırsanız en iyi başarı şansına sahip oluruz," diye açıkladı Dominic acımasızca.

Will başını salladı, koltuğunun kollarını sıkıca kavradı. "Elimden geleni yapacağım."

Dominic ona doğru eğildi ve Will'in başının arkasını avuçladı. "Senden isteyebileceğim tek şey bu, kardeşim."

Aralarında öyle hassas bir an geçti ki bakışlarımı kaçırdım.

Bu işe yaramalıydı. Jordan'ı kaybetmek korkunçtu, içimdeki umudu yok etmişti. Will'i şimdi kaybedersek, Jordan'ın ölümü bir hiç uğruna olacaktı.

Bunun Dominic'e ne yapacağını düşünmeyi bile reddettim.

"Hadi bitirelim şu işi," dedim ve Will'in önünde durmak için hareket etmeden önce bıçağı kullanarak bileğimin arka tarafını kestim. Bir an için Dominic'le göz göze geldik ve beni durduracağından korktum. Ama yanından geçip gittim ve o da ellerini yanında kenetledi.

Kolumu Will'in yüzüne yaklaştırdım, kalbim korkuyla çarpıyordu. "Ağzını aç," diye talimat verdim, gözbebeklerinin büyümesini ve dişlerinin diş etlerinden uzanmasını izledim.

"Yesss," diye tısladı, burun delikleri bana doğru gerilirken alevlendi.

"Will..." Dominic hırlayarak bir adım öne çıktı. Düşes dilini şaklatarak onun ön kolunu tuttu.

"Sorun yok Nicky. Hepimiz buradayız. O güvende."

Komikti ama kendimi güvende hissetmiyordum. Sertçe yutkundum, Will'e değil, Will'in açık ağzından birkaç santim ötede parmaklarımdan damlayan kana odaklandım. ", seni kurtlu piç. ama..." Bee onun altından fısıldadı Nefes al.

Uzun bir an boyunca hiçbir şey olmadı, sessizliği sadece Will'in kesik kesik nefes alıp vermesi bozdu.

"Lütfen," diye yalvardı, dilinin üzerindeki kızıl damlacıkları yakalayabilmek umuduyla boynunu bana doğru çevirirken şimdi ateşler içinde görünüyordu. Ama birden gözlerindeki özlem dehşete dönüştü. Kaskatı kesildi, başını çılgınca sallarken sırtı eğildi. "Hayır, hayır, çekil..." Sözlerini yarıda kesip hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlayınca kelimeleri birbirine karıştı.

Will'in boynu şişmeye başlayıp, yayın balığı yutan bir turnanın gırtlığı gibi genişlerken beni orada tutan tek şey Dominic'in sırtındaki sakinleştirici eliydi. Tersine.

Elim titremeye başladı ama Will'in çenesi önce genişleyip sonra çatlarken bile geri çekilmemek için kendimi zor tuttum.

"Aman Tanrım... lütfen," diye inledi Bee ama onu zar zor duyabildim. Will'in boğazından girip ağzından çıkan yaratığın kafasına odaklanmışım.

Loch yaklaştı. "Sabit dur, Lass. Birkaç santim daha ve sanırım yapabilirim-"

Kan kurdu, Will'in ağızından bir toptan fırlatılmış gibi fırladı, jilet gibi keskin dişleri kanlı parmaklarımı geçip doğruca yüzüme yöneldi.

Dominic vücudunu bana siper edip onu yere düşürürken bile elimle ağızımı kapatarak yana doğru sarsıldım.

Yaratık ciyakladı, üç ayak uzunluğundaki katran karası formu kıpırdadı ve kıvrandı.

Sienna... Kazanamayacağın bir savaş veriyorsun. Evine git.

O ses. Çok tanıdık... Papatyaları, ölümü ve yıkımı rüyamda gördüğümde duyduğum sesin aynısı. Kalırsam hepsinin ölümü olacağımı söyleyen sesin aynısı.

"Kaçmasına izin vermeyin!" Lycan bağırdı.

Ama Loch çoktan üzerine atılmıştı, geniş kılıcını havada savururken çınılıyordu. Bir saniye sonra, mide bulandırıcı bir gıcırtyla kafasını kopardı. Vücudu birkaç dakika hareket etmeye devam etti ve sonra havayı sülfür kokusuyla doldurmadan önce hareketsiz kaldı.

"Will!" Bee yanında diz çöküp elini tutarak ağladı. Adam iç çekerek sandalyeye yaslanırken başını salladı.

Sakin bir nefes aldım, adrenalin hala damarlarımda dolaşıyordu ve Dom'un etrafına bakıp genç prensin durumunu değerlendirdim. Hâlâ solgundu ve çenesi acı verici bir şekilde çözülmüş görünüyordu ama yaşıyordu.

Tam olarak hayal ettiğim gibi gitmemişti ama bunu bir kazanç olarak sayabilirdim. Dom'un sırtına doğru yığıldım, vücudum titriyordu.

Lycan ve Loch solucandan geriye kalanlarla uğraşırken Düşes önce Will'in gırtlığına bir kadeh kan boşalttı, sonra da onu

Zincirlerini.

"Çeneni yeniden düzeltmen gerekecek evlat. Ama iyi iş çıkardın. Gerçekten de bir kral kadar cesurdun. Edmund senin cesaretine sahip olmayı dilerdi."

"Evet. O şeyi bir kavanoza koyup piçin boğazına tıkamamız ne kötü," diye homurdandı Loch.

"İyi misin Starshine?" Dom yüzünü bana dönerek sordu, bakışları hâlâ olduğumdan emin olmak istercesine beni tepeden tırnağa taradı.

"Öyleyim. Zararı yok."

Aklımı kaçırdığım gerçeği dışında tabii ki. Bee'ye insan olmayan yaratıklarla bağlantı kuramayacağımı söylediğimde Tanrı'nın dürüst gerçeğini konuşuyordum, ama burada bir solucandan hayat tavsiyesi alıyordum. Kısa bir süre olanları diğerlerine anlatmayı düşündüm ama sonra kendime saklamayı tercih ettim. Eğer deliriyorsam, bunu yaymadan önce kendi kendime kabullenmem gerekiyordu. Ayrıca, bugün hepimiz yeterince şey yaşamıştık ve daha öğlen bile olmamıştı.

Dominic'in bakışları yüzümden ayrılmış ve kanlı elime doğru inmişti. Gözlerindeki arzuyu ya da bunu görünce içimde oluşan ani ihtiyaç dalgasını saklamak mümkün değildi. Ama o sadece parmaklarıyla bileğimi çevreledi ve direnmeyen elimden havluyu çekerek yarama bastırdı.

"Nicky, akıntıyı durdurmanın bir anlamı yok," dedi Düşes, sesindeki acıma duygusu açıkça belli oluyordu. "Zor olduğunu biliyorum ama William'ın çabucak iyileşebilmesi için onun kanına ihtiyacı var."

Dominic tartışmak ister gibi görünüyordu ama ben başımı salladım.

"Bu savaşı kazanma şansımız varsa hepimizin güçlü ve sağlıklı olmasına ihtiyacımız var."

Ve o zaman bile bir şansımız emin değildim.

İsteksizce beni bıraktı ve kenara çekildi. Çenesini çoktan düzeltmiş olan ve önce sağa sonra sola çeviren Will'e doğru ilerledim. Elimdeki havluyu çekerken Will bir parmağını kaldırdı ve Bee'ye döndü.

"Tanrılar merhamet etsin, sana ne kadar teşekkür etsem azdır, Bethany. Sen gerçek bir dostsun ve dehana hayran kaldım. Söyle bana, taca hizmetin için sana ne gibi bir lütufta bulunabilirim?"

Ayaklarının dibindeki tüneğinden ona göz kırptı ve sonra sanki asil olan kendisiymiş gibi ayağa kalktı.

"Gidip kendini becerebilirsin Will."

Bununla birlikte, döndü ve kapıyı arkasından çarparak odadan dışarı fırladı.

O gittikten sonra ses odada uzun süre yankılandı ve sonunda Düşes uzun bir iç çekiş yaşadı.

"Görünüşe göre kan kurtları beyin de yiyormuş. Kim bilebilirdi ki?"

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

OceanofPDF.com

Dominic

Meçidin kapısını omuzlayıp içeri dalarken kafam bir eşek arısı yuvası gibi vızıldıyordu. Bir gün önce

Will, Loch'u aramıştım ve ikimiz de boyumuzun üç katı kadar adamı devirecek kadar içmiştik ama alkol, beni içten içe yakmakla tehdit eden ihtiyacın yanına bile yaklaşmamıştı. Sanki canlıydı ve neredeyse beni tüketen güneşin tüm sıcaklığı altında geçirdiğim zaman kadar acı vericiydi.

Sienna'nın odasına giden koridoru durmadan geçerken uzun adımlarım taş zemini yalayıp geçti.

Bunu daha açık ifade edemezdi. Beni istemiyordu.

Düzelتيyorum.

Beni istemiyordu. Ve bir süre sonra kendi ihtiyaçlarımı onunkilere tercih etmeyi bıraktım. Eğer varlığım ona acı veriyorsa, beni öldürse bile uzak duracaktım.

Yatak odamın kapısına ulaştım ve onun kokusunun hatırası bir kefen gibi etrafımı sardı. Tüm vücudum gerilirken inledim.

Bir düzeltme daha.

Beni öldürüp öldürmeyeceği bir soru değildi. Sadece ne zaman sorusuydu.

"Tanrılar kahretsin," diye mırıldandım, yatağında tek başıma acı mı çeksem yoksa daha fazla içki için bara mı dönsem diye düşünürken. Yarın dolunay vardı ve kurtlar şimdiden huzursuzlanmaya başlamıştı. Burnumu sokmamayı başardığım birkaç kavga olmuştu ama ucuz . Şu anki hislerime bakılırsa, kanımdaki hararetin bir kısmını atmak için bile olsa kargaşaya karşı koyamayacaktım ve Loch bu sefer benimle mantıklı bir şekilde konuşmak için orada bile olmayacaktı. İhtiyacım olan son şey burada düşman edinmekti.

Kapıyı iterek açtım ve içeri girmek için hamle yaptım ama havayı koklayarak kısa süre durdum.

Bir anı değil. Gerçektir. Sienna buradaydı.

Başımı odaya sokup etrafı taradım, bakışlarım devasa yatağa takıldı.

Ve işte oradaydı. Benim Uyuyan Güzelim, bir kolunu başının altına sokmuş, yastığımı yüzüne yakın tutuyordu.

Dizlerim neredeyse bükülüyordu ve tutunmak için kapının çerçevesine tutundum.

Şu anda ona ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyor muydu? Yoksa onun da bana ihtiyacı olduğu için mi oradaydı?

Emin olamıyordum ve bunun bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey onun burada olmasıydı.

Ama Tanrım, ne kadar da güzeldi. Çarşaf lar aşağı kaymış, onu büyük ölçüde görünür hale getirmişti. İnce askılı bir gecelik ve kalçalarının üstünü sıyıran dantel bir eteklik giymişti. Diş etlerimdeki basınç, fermuarımın arkasındaki basınçla birlikte arttı.

Sakin ol, koca adam. Kadınının dinlenmeye ihtiyacı var.

Mümkün olduğunca az ses çıkararak kıyafetlerimi çıkardım, iç çamaşırlarıma kadar. Neredeyse onları da çıkaracaktım ama ben sadece etten ve kandan yapılmış bir vampirdim ve onun tenini baştan ayağa hissetmek?

İkimiz için de uyku söz konusu bile olamazdı.

Yatağa tırmandım ve o da hemen bana yaklaşarak kıvrıldı. Hayatımın uzun yılları boyunca hem vampir hem de insan olan kadınların sayısı yüzlerle ifade ediliyordu ve o anda hiçbirini hatırlayamıyordum. Ne kadar süre bu şekilde yattığımızı bilmiyorum, sıcak, yumuşak vücudu benimkiyle aynı hizadaydı ve ben ona sıkıca sarılmış, varlığının ruhumu rahatlatmasına izin vermiştim. Ama işlerin ne zaman değiştiğini biliyordum. Göğüs uçlarının çakıl taşları gibi sertleştiğini, ipeksi geceliğin içinden göğsümü dağladığını hissettim. Kalçalarını yaklaştırıp benimkilere doğru esnettiğinde tısladım. Kalçasını kavrayışımı sıkılaştırdığımda nefesinin yumuşak yakalayışını duydum.

"Starshine?" Haklı olduğumdan ve uyandığından emin olmak için usulca mırıldandım.

Tanrılar beni korusun, bırak uyansın.

"Evet," diye fısıldadı boynuma doğru nefes nefese. "Burada olmana sevindim," diye cevap verdim basitçe.

Söylemek istediğim daha çok şey vardı ama küçük, yumuşak elini sertleşmiş sikimin etrafına kapattığında kelimeler boğazımda düğümlendi.

"Ben de memnunum," dedi sesinde bir gülümsemeyle.

O anda, neredeyse sadece onu görmek için uzaklaşmak istedim. Onun gülümsemesini görmeyeli ne kadar olmuştu? Ama elini hareket ettirmeye, beni okşamaya, bizi ayıran ince pamuğun arasından şaftımı aşağı yukarı hareket ettirmeye başladığında, beynim alevler içinde kaldı.

"Ah, iyi hissediyorsun, aşkım," diye mırıldandım, göğsünü avuçlamak için bir elimi aramıza kaydurdım.

Başparmağımla işaret parmağım arasında meme ucunu sıkıştırdığımda nefes nefese kalarak bana doğru eğildi. Ve aniden, üzerinde çok seksi görünen güzel gecelik ikimizin arasında bir engelden başka bir şey olmadı.

Parmaklarımı kayışlardan birinin etrafına doladım ve sertçe çektim. Bir çırpıda koptu. Yavaşça, sanki bir hediyein paketini açıyormuşum gibi, ipeksi kumaşı aşağı doğru kaydırđım. Kumaş meme ucuna takılınca meşgul eli dondu ve boynundaki nabzın teklediğini duyabildim.

Eğilip dişlerimi batırmayı ne kadar istiyordum? Sadece bir tat... sadece bir yudum-

Bir hırıltı çıkardım ve son derece hızlı bir hareketle sırtüstü yuvarlandım, onu da yanımda taşıdım.

"Ah!" Gözlerini kırpıştırarak bana baktı, sanki ben bir atmışım ve o da benim binicimmiş gibi kendini üzerimde bulduğuna açıkça şaşırmıştı. "Oh," diye tekrar fısıldadı yeni durumuna doğru eğilip bacaklarını bana göre daha geniş açarken. Bunu yaptığı anda külot giymediğini anladım. Kedisinin kokusu kafamı doldurdu - tatlı ve sulu - ve neredeyse benim felaketimdi.

"Seni tatmak istiyorum," diye mırıldandım, onu ağzıma götürmek için belinden tutmaya başlamıştım bile.

Ama Sienna'nın başka planları vardı. "Henüz değil. Seni içimde istiyorum."

Omuzlarını sallayıp geceliğinin üst kısmını kalçalarına doğru kaydırırken altın rengi gözleri ihtiyaçla parıldıyordu. Bana doğru eğildi ve sikim kalkarken alçak sesle homurdandım.

Aramıza uzandı ve onu çekerek kurtardı. Sonra, kendini üzerime bakışlarımı tuttu, santim santim acı verici bir şekilde.

"Çok ıslak. Çok sıkı," diye homurdandım, taşaklarım çoktan boşalma ihtiyacıyla ağrıyordu.

Aklım başımda değilken aramıza uzandım ve kaygan klitorisini parmaklayarak hafif, nazik daireler çizdim.

"Hiç adil değil," dedi, önce yavaş ve kolay, sonra bir amaçla sikimin üzerinde zıplarken nefesi kesildi.

Onu izlemek bir rüyadan çıkmış gibiydi. Beyaz dişleri dolgun alt dudağına kenetlenmiş, saçları omuzlarına dökülmüş, gül uçlu meme uçlarıyla zıplayan göğüsleri ağzımı yalvarırcasına açıyordu.

"Sienna," diye . Bu bir uyarıydı. Ne zaman bu kadar erkek olmuştum? Kontrolenden yoksun olan mı?

Ama o daha hızlı hareket ederken bu soru duman gibi uçup gitti. Ele geçirilmiş bir kadın gibi, bana daha sert biniyor, kalçaları benimkilere çarpıyordu.

"Evet," diye fısıldadı, göğüslerini avuçladı, meme uçlarını sıktı, beni daha derine çekmek için öne eğildi.

Dişlerim serbest kalırken bile başım uğuldadı. Bu kadın mükemmeldi. Bu kadın her şeydi.

"O siki istiyor musun? Al onu, Starshine. Benden ne istiyorsan al," diye ısrar ettim, aletim zevk acısı noktasına kadar şişti.

Ben o küçük tatlı düğmeye basarken kalçaları çılgına dönmüştü.

"Benim için gel, aşkım."

Aniden sertleşti ve sonra dondu kaldı. "Dom!"

Bir saniye sonra kıyamet . İpeksi kanalı o kadar ki ulumak istedim... Beni kavradı, kendi salıverilişini haykırırken bile beni sağdı.

Kalçalarını sıkıca kavradım ve spazm geçiren vücudunu sikimin üzerinde bir, iki kez-

"Siktir!" Onun içinde patlarken hırladım, sıcak sıvı dalgalar halinde içimden fişkırıyordu.

Sonsuza kadar devam etti ve yine de çok erken bitti.

Bitkin bir halde göğsüme yığılırken son titreyişinin tadını çıkarmak için gözlerimi kapattım.

"Teşekkür ederim."

Dudakları boynuma değerken onu zar zor duyabiliyordum ve hafifçe geri çekildim.

"Sana teşekkür etmeliyim," diye cevap verdim, terden sırlıklam olmuş sırtını okşayarak. "Seni burada bulmak ne güzel bir sürpriz. Düşündüm ki-"

Ne düşündüğümün bir önemi yoktu. Şu an burada benimle olmasından başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Yanıma yuvarlandı, bir bacağına benimkinin üzerine koyarak boş boş göğsümü okşadı.

"Dom... Özür dilerim," diye fısıldadı karanlığın içine. "Çok özür dilerim."

"Ben de üzgünüm," dedim onu kendime çekerek. "Yaşadığın her şey için ve bunda benim de payım olduğu için. Çok şey atlattın."

"Ve bunların çoğu senin suçun değil, ama hıncımı senden çıkardım. Bazen çok sinirleniyorum. Hayat neden bu kadar adaletsiz?"

Haklıydı ve bu beni bir asırdan uzun süredir rahatsız eden bir şeydi. Keşke ona verecek bir cevabım olsaydı ama tek yapabildiğim ona sarılmaktı.

Uzun bir süre bu şekilde kaldık ama sonunda nefesi kesildi ve kollarımda uyuyakaldı. Sonunda huzura kavuşmuştu. Onu kurtarmak için yanmama izin verdiğim için o kadar kızmıştı ki, tüm gerçeği bilseydi ne kadar kızardı merak ediyorum;

Gerekirse tüm dünyayı yakıp yıkacağımı.

OceanofPDF.com

Bölüm Fİ ve

OceanofPDF.com

Sienna

"Friend, indeed," diye mırıldandı Bee yatağını toplamayı bitirirken.
Neredeyse yirmi dört saat ve o hala durmamıştı.

o zamandan beri konuşuyoruz.

"Sonra da bana tacın minnettarlığını mı sunuyor? Hiç bu kadar aptalca bir şey
duydunuz mu?"

Yüzüncü kez onaylarcasına mırıldandım. Çok haklıydı. Will gerçek bir pislik
gibi davranmıştı ve Bee'nin ölmek ya da kalmak üzere olduğu kişi olarak, az
önce vücudundan büyük bir ev kedisi büyüklüğünde bir iblis solucanının ağız
deliğinden kovulduğunu söyleyecek değildim.

Çünkü arkadaşlar böyle yapmaz.

Ayrıca, bugünlerde mantıksız davranan tek kişi Bee değildi. Hepimizin bazı
anları olmuştu.

Düşüncelerim Dom'a döndü ve onları hızla uzaklaştırdım.

"Erkekler kalın kafalıdır. Bundan kaçış yok. Tek söyleyebileceğim bir konuda
haklı olduğum. Gerçekten günü kurtardım, Bee. Hatta belki de tüm İmparatorluğu."

Ama en önemlisi, en azından onun için, Will'i kurtarmıştı. Ve sızlanmasına rağmen, Will'in ölmemiş olmasından dolayı çok rahatladığını söyleyebilirdim.

Şu anda onu öldürmek istese bile.

"Bu bir ekip çalışmasıydı. Sizin kanınız onu tamamen sağlığına kavuşturdu ki bu da benim yaptığım her şey kadar önemliydi."

Bee çoktan öfkeli ve kırgın bir şekilde dışarı çıkmıştı, ben de yatağa geldiğimde ona durumu anlattım, çünkü orada olup bitene tanık olmamıştı.

Ama Dom'un vardı.

Will'i beslemek, bu sefer bana hiç dokunmamasına rağmen, hiç bu kadar samimi ve tuhaf hissettirmemişti. Dominic de oradayken, bitmesi için sabırsızlanıyordum. Yanlış hissediyordum. Sanki Will'e kardeşine ait olan bir şeyi veriyormuşum gibi.

Acınası olma. İnsanlar diğer insanlara ait değildir, seni aptal.

"Günümün geri kalanını o salak adam-çocuğu düşünerek geçirmeyi reddediyorum," dedi Bee kızgın bir şekilde burnunu çekerek. "Loch'un krakeni beslemesine yardım etmek için aşağı iniyorum ve sonra da cephanelikten bilemek için daha fazla silah almadan önce *kendime* tam bir İngiliz kahvaltısı hazırlayacağım, eğer bana katılmak istersen?"

Daveti için teşekkür ettim ama başımı salladım. "Burada halletmem gereken bazı işler var. Bir saat kadar sonra avluda görüşürüz."

Omzunun üzerinden bir el salladı ve kapıya yöneldi.

Bu iyi oldu. Diana'nın çalışma odasına gidip kitaplarından bazılarını göz atmak için biraz yalnız zaman bulmayı umuyordum. Elbette bir yerlerde konuşan solucanlarla ilgili bazı bilgiler olmalıydı. Tüm gece boyunca beni rahatsız eden korkunç düşüncelerden bahsetmiyorum bile.

Ya gücümü kontrol etmek için gerekenlere sahip değilsem?

Ya yakında kendi düşüncelerimi değil de sadece etrafımdaki yaratıkların düşüncelerini duyabilecek olsaydım?

Ya deliliğe doğru kaygan bir yokuştan aşağı kayıyor, serbest düşüşe doğru gidiyorsam?

"Diana çıkarken beni durdurdu," dedi Bee, bir dakika geçmeden açık kapıdan başını uzatarak. "O ve Kahin seni çalışma odasında görmek istiyorlar."

Myrr, Diana onu ilk çağırdığından beri kalede kalıyordu. Kileri boşaltmayı yardım olarak saymazsanız, pek yardımcı olmamıştı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, yeleğimi çekiştirmeden önce saçımı toplamak için bir an ayırdım.

Diana ile buluşmaya gitmeden önce mutfaktan tatlı bir çörek almak için yönümü değiştirdim. Yastık gibi yumuşaklığına ve normalde ağzımı sulandıran tatlı glazürüne rağmen bir ısırık aldım ve zar zor yutabildim.

Jordan'ın yasını tutmak uzun ve yoğun bir süreç olacaktı ve ben bu süreci ipe çekmiyordum.

Kapı açıldı, ben de kapıyı çalmadan çalışma odasına girdim ve çöreğimi çöp kutusuna attım.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Myrr oturduğu yerden, budaklı, yaşlı bedeninin yapabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde kalkarak sordu.

Cevap vermedim çünkü açıkçası ben de aynı şeyi merak ediyordum.

Teneke kutuya doğru ilerledi ve çöreği çıkarıp süt gibi tek bir gözle incelemek için durakladı. "Beş saniye kuralı."

Beş saniye kuralının geleneksel olarak çöpe değil yere uygulandığını söylemek istedim ama Diana dudaklarını büzüp bir şey söylemedi, ben de aynı şeyi yaptım.

"Sienna... yorgun görünüyorsun," dedi Kraliçe, Myrr mutlu bir şekilde çöreğini yerken ve çiğnerken dudaklarını şapırdatırken.

"Uyumamak bir kıza bunu yapar," diye cıvıldadım ve Kahin'in yanına oturdum.

Diana'nın kaşları endişeli bir ifadeyle çatıldı. "İyi dinlendiğinden ve kendini güçlü hissettiğinden emin olmalıyız. Senin sağlığın da en az William'inki kadar önemli, hatta daha da önemli. Anladığım kadarıyla sen de iştahsızsın?" diye ekledi ve çenesini Myrr'ın parçalayarak yediği yemeğe doğru salladı.

"Zor bir dönemden geçiyorum ama kendimi toparlayacağım. Yeniden toparlanmak için sadece bir saniyeye ihtiyacım var."

Tüm bu yıkımı ve korkuyu paketleyip saklamak, uzun bir süre sonra çıkarıp açmak için bir saniye; böylece dünyanın kaderi iyi olmama bağlıyken beni şimdi değil o zaman yok edebilirdi.

"Avcılarla hiç bağlantı kurabildiniz mi?"

Daha sık olmasa da günde üç kez sorduğu ve Jordan'ın ölümünden bu yana onun istediği şekilde yanıtlayamadığım bir soru.

"Hayır. Onları belli belirsiz hissedebiliyorum ama somut bir şey yok."

Kahin başını salladı ve parmaklarını yalamak için durakladı. "Bunu daha önce de yaşadım." "Ama son zamanlarda bazı başarılar elde ettiniz," diye hatırlattı Diana ona. "Tıpkı

Sen, Sienna. Sadece kendine dikkat etmeni istiyoruz ki biz de-"

"Evet, biliyorum. Yani beni istihbarat için kullanabilirsin." Üzerinde koca bir halkın ağırlığı vardı, bu yüzden muhtemelen adil değildi, ama yine de adil bir ruh halinde değildim.

Kraliçe bir omzunu kaldırdı ve yavaşça başını salladı. "Diğer şeylerin yanı sıra."

Hey, en azından dürüsttü.

"Beni bu yüzden mi çağırdın? Sebzelerimi yememi ve biraz D vitamini almamı söylemek için mi?"

"Sizi çağırdım çünkü büyünüz hakkında daha fazla şey öğrenebilmek umuduyla büyünüzün kökenine inmek istiyoruz. Kökenlerini, nasıl kontrol ... bilemeyi. Senin halkın kim Sienna?"

"Benim halkım mı?" Arkama yaslandım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Joe ve Lurlene Baxter. Babam , annem garsondu ve sonunda birbirlerinden nefret eder hale geldiler."

Ama inkar edemezdim, beni sevmişlerdi. En azından ellerinden geldiğince. Yine de emin olduğum bir şey varsa, o da geldikleri kadar sıradan olduklarıydı.

"Peki onlar öldükten sonra?"

"Babamın İngiltere'deki uzak bir kuzeninin yanına gönderildim. Beni zor ve çok inatçı buldu ve yetimhaneye gönderdi."

Diana'nın gözleri acıma ve anlayış gibi bir şeyle doldu. "İstenmediğini hissetmek çok zor."

"Doğru," dedim zoraki bir gülümsemeyle. "Terapistimle bu konuyu konuşmak için bir not alacağım. Bakın, burada bir pislik olmak istemiyorum, ama bunların nasıl yardımcı olacağından emin değilim..."

"Geçmişî keşfetmeden geleceğı tahmin edemeyiz," dedi Myrr yumuşak bir sesle.

Bu bir kehanet değildi ama bu onun sözlerini daha az doğru yapmıyordu. "Tamam o zaman," dedim yorgun bir iç çekişle. "Ateş et."

"Patlamadan önce yetimhane mutlu bir yer miydi?" Diana sordu.

"Böyle bir yer ne kadar mutlu olabilirse o kadar mutluydu."

Yıllar sonra ilk kez gerçekten o günleri düşündüm. Uzun, sarı saçlarımı nazikçe ören yumuşak dilli Bayan Deitz'e. Kimse bakmazken bana gizlice el turtası veren nazik aşçı Maurice'e, çünkü onları ne kadar sevdiğimi biliyordu. O meşum güne kadar aynı odayı paylaştığım arkadaşım Rose'a.

"Saçınızın renginin değiştiğini söylemişsiniz. Bu ne zaman oldu?" Diana beni dikkatle inceleyerek bastırdı.

"Patlamadan yaklaşık bir ay sonra. Belki bundan daha önceydi ama o zaman gerçekten fark edilir hale geldi. Oradaki doktorlar bunun muhtemelen travmaya bağlı olduğunu düşündüler."

"Öyle mi?" Myrr sandalyesinde öne doğru eğilerek sordu.

"Gerçekten bilmiyorum çünkü kendimi travmatize olmuş hissetmedim. En azından bilinçli olarak. Dürüst olmak gerekirse çoğunu hatırlamıyorum. Sadece teneffüste dışarıda olduğumu, bir grup kızla birlikte taş sütunların etrafında koştuğumu hatırlıyorum. oynuyorduk. Gökyüzü karardı ve bir ses duyuldu.

."

Kalbim hızla çarpmaya başlayınca konuşmayı kestim.

"Sonra hiçbir şey olmadı. Sonrasında bildiğim tek şey hastanede olduğumdu. Kulak zarlarımdan biri patlamıştı ve başımı çarpmıştım ama bunun dışında iyiydim."

Kabuslar hariç. Onlar yıllarca sürdü. Yine de uyandığımda onları asla tam olarak tutamazdım. Sadece kötü olduklarını biliyordum.

Gerçekten kötü.

"O zaman kaç yaşındaydın?"

"Beş. Neredeyse altı."

"On beş yıl önce o zaman?" Myrr, Diana'ya dikkatle bakarak sordu. "Evet, aynen öyle."

"Peçe'nin düştüğü zaman."

"Öyle olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdim, geçmişini düşünürken gözlerimi kısarak. "Ondan aylar önceydi."

"Siz *insanlar* düştüğünü anlamadan aylar önceydi," diye düzeltti Diana. "Biz hemen anladık ve saklanmak için cephaneliğimizdeki her şeyi kullandık. Fae ve melekler, kırılanları onarana kadar bizi gözden uzak tutmak için birlikte çalıştılar. Ama ne yazık ki öyle olmadı."

"Yani patlamanın Peçe'nin düşmesiyle bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?" İnanamayarak sordum. Tüm hesaplara göre bu yerel bir olaydı. Londra'da haber olan ama başka hiçbir yerde olmayan bir olay. Peçe'yi kırmak için bundan daha fazlası gerekirdi.

"Kesin bir şey söyleyemem ama bu bir teori. Teknik ekibime bunu araştırmalarını ve ne bulabileceklerine bakmalarını söyleyeceğim. Ayrıca Avcıların yerini tespit etmek ve onları fark edilmeden takip etmek için bazı gizli dronlar üzerinde çalışıyorlar. Bu arada, bakalım güçlerinizi daha kullanışlı hale getirmek için geliştirmeye başlayabilecek miyiz? İstedğin zaman diğer yaratıklarla bağlantı kurmayı ve hatta onları kontrol etmeyi öğrenmek bu savaşı kazanmakla kaybetmek arasındaki fark "

Diana ayağa kalktı ve Myrr ile bana takip etmemiz için el salladı. Bizi Lochlin ve birkaç kişinin daha antrenman yaptığı avluya götürdü.

"Lochlin, birkaç dakikalığına sana ihtiyacımız var," diye seslendi.

Birkaç dakika sonra Diana önümüzde dururken uçümüz bir karaağacın gölgesinde durduk.

"Lochlin, lütfen bizim için kurt formuna geç."

Lochlin hiç sorgulamadan başını eğdi ve söyleneni yaptı. Bir an iri yarı, kızıl saçlı bir adamken, bir an sonra iri yarı, kızıl bir kurda dönüşmüştü.

Şükürler olsun ki artık beni rahatsız bile etmiyor.

"Sienna. Bak bakalım Loch'un kurduyla bağlantı kurabilecek misin?" diye cesaretlendirdi Diana, hayvan etrafımızda dar daireler çizerken.

"Pekâlâ." Sinirlerim karnımda çırpınıyordu.

Gözlerimi kapattım ve burnumdan derin nefes alarak bilincimi etrafımdaki yaratıklara açtım. Loch'un varlığı en yakınımıdaydı ve güçlü bir enerjydi, bu yüzden kolayca bağlandım.

Merhaba, dostum.

Durdu ve başını bana doğru eğdi.

Arkadaşım, diye onayladı, kurt dudakları neredeyse bana sırtıyordu.

"Onu duyabiliyorum," fısıldadım, krakenle yaşadığım gibi garip bir transa geçmek yerine bağlantıyı sürdürürken konuşmaya ve çevremden haberdar olmaya çalışıyordum.

"Bak bakalım onu insan formuna dönmeye zorlayabilecek misin?" dedi Diana, dikkatle izlerken gözleri kısılmıştı.

Sertçe yutkundum ve kurdun zihninin derinliklerine, düşüncelerinin ötesine, iradesine doğru ilerledim.

Loch'un kurt formu nefes almaya başladığında bile benden uzaklaşmaya çalıştığını hissedebiliyordum.

"Sienna, ne yapabileceğini öğrenene kadar, biz-"

Lochlin ile bağlantımı kopardım ve arkamdaki ağaca doğru tökezledim.

"Bir şeyi yapabiliyor olmam, yapmam gerektiği anlamına gelmez Majesteleri. İstediginizi yapmayacağım. Bana dost olan birine karşı olmaz."

Geçtiğimiz haftalarda defalarca kendi isteğim dışında bir şeyler yapmaya zorlandığımda ve bunun her saniyesinden nefret ettiğimde değil.

Diana uzun bir süre beni inceledi ve sonra başını salladı. "Anlıyorum ve buna saygı duyabilirim. Öyleyse uzlaşalım. Kitlelerin iyiliği için, her ikisi de

Burada ve anakarada, bir karga ya da şahine iradenizi kabul ettirmeye çalışır mıydınız? Kuş zarar görmeyecek. Sadece biraz keşif yapması için ona ihtiyacımız var. Hepsi bu."

İsteğini düşündüm ve hayır diyemeyeceğimi anladım. Başka bir yaratığın zihnini ele geçirmek hâlâ doğru gelmese de Diana haklıydı. Sonuçlar araçları haklı çıkarıyordu.

"Deneyebilirim."

Hayal ettiğimden çok daha kolay oldu. Gökyüzündeki gözlerimiz olmaları için bir çift kargadan yardım almakla kalmadım, aynı zamanda krakeni denizleri gözetlemesi için Blackthorne Limanı'na bir göreve gönderdim.

Her ne kadar başarılı bir sabah geçirmiş de, sabahın sonunda bitkin düşmüştüm. Ayakta zor duracak kadar tükenmiştim.

"Tüm hizmetlerin için teşekkür ederiz Sienna. Muazzam bir yardımın oldu."

İçime bir suçluluk duygusu saplandı. Solucanın sözleri hâlâ aklımdan çıkmıyordu.

"Yardımcı olmak adına size bir şey daha söylemem gerekiyor." Onlara solucandan gelen ses hakkında hızlıca bilgi verdim, Bu da Myrr'ı çılgına çevirdi.

"Bu bana kara büyü gibi geliyor. Siz yemek yerken, dinlenirken ve gücünüzü yeniden kazanırken Diana ve ben bu işin aslını öğrenmek için elimizden geleni yapacağız."

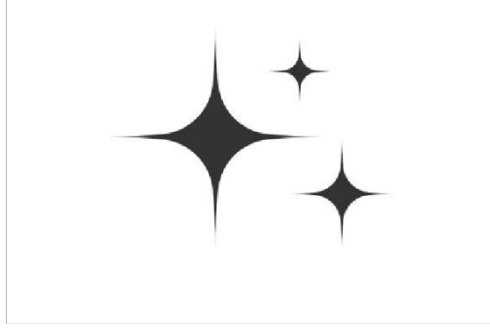
İki kadın beni insan formuna geri dönmüş olan Loch ile yalnız bırakarak gittiler.

"Oldukça harikası, Lass," dedi başını hayretle sallayarak. "Ama bundan da öte, sen iyi bir kadınsın. Beni bir kukla gibi kullanmadığın için sana minnettarım, gerçekten."

Beni ayı gibi kucakladı ve ben de bir *oof* çekip kıkırdadım. "Sorun değil."

Sarılmasına karşılık verdim, o an için bundan memnundum. Çünkü etrafım hemen hemen her zaman insanlarla çevrili olmasına rağmen hiçbiri benim gibi değildi ve kendimi en son ne zaman bu kadar yalnız hissettiğimi hatırlayamıyordum...

OceanofPDF.com

Bölüm S xI

OceanofPDF.com

Dominic

I koridorlarda Sienna'nın kokusunun en zayıf izini takip ettim ama gerçekten ihtiyacım yoktu. Diana'nın Sienna'yla konuşmak istediğini biliyordum. Sienna'nın neler yapabileceğini görmek için.

Ellerimin yumruk şeklinde sıkılmasına engel olamıyordum. Diana elbette Sienna'nın küçük eğitim seansının bir parçası olmaksızın beni General Baran Whalen'la birlikte göndermeyi uygun görmüştü. Kuşkusuz General'le geçirdiğim zaman önemliydi, savaşa hazırlanmak az şey değildi. Zamanımı harcamak için doğru yol buydu. Birkaç savaşa katılmışım ve en kötü çarpışmalar başlamadan önce savaşların bir havası vardı. Bir gerginlik, kafatasının tabanında artan bir ağırlık, vücudun her hayvani parçası size kaçmanızı söylerken, aklınız galip gelir ve kalmanızı isterdi.

O ağırlığın, o uğultulu kaçma ya da savaşma itkisinin tam ortasıydık.

Gerçek şu ki, kendimi Sienna'ya gömmekten ve dünyayı kendimden uzaklaştırmaktan başka bir şey istemiyordum.

Uzun hayatımda ilk kez, seçme şansım olsaydı savaşmamayı tercih ederdim.

Diana'nın odasına giden koridora ulaştı, sesler kulağının sınırlarına dokunuyordu.

"Sen oldukça şaşırtıcı bir kızsın."

Lochlin de onlarla birlikte oradaydı, bu iyiydi. Yanında her zaman bir muhafız bulundurmak hâlâ önemliydi. O iyi bir arkadaşı.

Kapı sıkıca kapanmamıştı ve birkaç santim iterek açtım.

Sienna, Lochlin'in kaslı kollarına sarılmıştı; Lochlin'in omzuna dokunmak için eğdiği başı beklediğim gibi değildi.

Kafama bir at tekmesi yemiş gibi, bir saniyeliğine öylece kalakaldım, dünya dönüyor ve sadece onları görecektik kadar daralıyordu, sonra dönüp uzaklaştım.

Bir şey olacağını düşündüğüm için değil, tam tersi. Lochlin'in asla yapmayacağını biliyordum. Sienna'yı da tanıyordum... Ama içimdeki hayvan parçası?

Ona dokunamadığım halde dokunduğu için kafasını koparmak istiyordum ve eğer kalırsam nasıl davranacağımdan emin değildim. Bu yolculukta arkadaşlığımıza zaten zarar vermiştim, masum bir kucaklaşma yüzünden bunu tekrar yapmama gerek yoktu.

İçimden kaçan hırıltıyı yakalamak imkânsızdı. Tanrılar kahrolsun. Önce Sienna, Will'i besledi ve hiç de samimi bir ilişki yoktu, Ama kan paylaşımı, nasıl yapılırsa yapılsın bir bağ kurma eylemiydi. Will'in hayatını kurtarmak için de olsa, aralarında her zaman bir bağ olacaktı.

Sonra onu Loch'un kollarında görmek? Aşırı duygularım için çok mu fazlaydı? Hayır, bu duygulardan daha fazlasıydı, sanki vücudum onun benim kollarıma ait olduğunu iliklerime kadar biliyordu ve onu Loch'un görmek beni gerçek anlamda sarsıyordu.

Burun deliklerimi açtım, iki kurt yanımdan geçip gitti, biri başını salladı.

"Zavallı piç."

Göğsümden çıkan hırıltı herhangi bir kurdu gururlandırabilirdi ve onlar sadece ilerlemeye devam ettiler.

Adımlarım beni kaleden çıkarıp ana eğitim avlusuna götürdü. Burası General Whalen'ı bıraktığım yerdı ve iyi bir dövüş arıyordum. O gitmişti ama daha da iyisi, Will avlunun kenarında durmuş, sağlık ve canlılık timsali gibi görünüyordu.

Sienna yüzünden.

"Will. Sparring. Şimdi." Yeleğimi silkip kenara fırlatırken her kelimeyi bir çırpıda söyledim. Doğruca duvara dizilmiş silahlara yöneldim.

Parmaklarım demir ağacından yapılmış tek asayı buldu, parmak uçlarımda parıldadığını hissettim. Onu aldım ve Will'e fırlattım. "Buna ihtiyacın olacak."

"Kendimizi gergin hissediyoruz, değil mi?"

Sesindeki kahkaha beni rahatsız etti ve kendimi bir değil iki kılıç çekerken buldum.

Sağ kılıcı savururken hırladım, sağ ayağımın üzerinde döndüm ve sol kılıcı bir aparkat gibi savurdum.

Will kılıçları kolayca yakaladı.

Bu yüzden ona demir ağaçtan asayı fırlatmış ve kılıçları almıştım. Onlar benim güçlü yanım değildi ve dostumdan içmiş olsa bile Will'i kesip biçmeme gerek yoktu.

Ona doğru hamle yaptım, son anda sıçradım ve iki kılıcımı da yere indirdim.

Will demir ağacın ucunu karnıma sapladı ve beni geriye doğru uçurdu.

"Pasaklı kardeşim," dedi dilini acıyarak *ısırarak*. "Bugün seni ne kızdırdı? Dur, tahmin edeyim..."

Nefesimi tutmaya çalışırken soluk soluğa kaldım. "Siktir git."

"Kısa ve öz, ama seni huysuz bir pantolon düğümü haline getiren şeyin seni becermemesi olduğuna inanıyorum?"

Asayı döndürdü ve demir ağacının alçak uğultusu havayı doldurdu. Onunla birlikte hareket ettim, açıklığımı arıyordum. Ama o... farklıydı. Her zamankinden daha hızlı, ayakları üzerinde daha hafıftı ve nedenini biliyordum.

Onun kanı. Dilimin ucuna gelen küfürler, içimde patlayan öfkenin yanında hiçbir şeydi; onun alayları, inkâr edemediğim öfkeyi körüklüyordu. İki bıçağım birbiri ardına demir ağacın üzerine indi, sonra eğildim ve Will'in korumasının içinde ayağa kalktım, asa arkamdaydı.

Başımı öne eğip onu burun kemiğinden yakaladığımda ve sendeleyerek uzaklaşmasına neden olduğumda gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Siktir, Dom, burnumu kırdın, seni pislik!" Will dönüp bana baktı, yüzünden kan damlıyordu. Demir ağacı bıraktı ve burnunun iki yanını tutup sertçe bükerek sıfırladı.

Hâlâ zor nefes alıyordum, hâlâ dövüşmek istiyordum ama ona zarar vermek istemiyordum. Eğitim kuklasına döndüm ve biri kırılana kadar iki kılıcımla da ona vurdum. Sonra ayak parmağımla demir ağacından yapılmış asayı kendime doğru çektim ve beni başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar rahatlatan hareketlerle çalışmaya başladım.

Arkamdan Will, elimde ısınan asanın uğultusuyla hareketleri seslendirdi.

"Ay batımından gün doğumuna kadar."

Asam kuklanın kafasının yan tarafına değdi, ardından bacaklarına doğru savurdum.

"Parçalanmış ağaçlara katır tekmesi."

Asanın ucunu mankenin karnına sapladım, sonra dönüp kaburgalarına vurdum.

"Dans eden maymundan aşk açlığı çeken vampire."

Hareketlerimi durdurdum ve sırtarak bana glen Will'i görmek için döndüm, yüzü ve gözleri onda hiç görmediğim kadar sağlık ve canlılıkla parlıyordu. "Aznce ne dedin sen?"

Bir ağaca yaslanmış, kayıtsızca beni izliyordu. "Bunu sevdin mi? Denklemin en azından bir yarısı olduğun için bunu iyi bileceğini düşünmüştüm."

"Peki ya dans eden maymun?" Homurdandım.

"Güzel, aşk açlığı çeken bir vampir olduğunu fark etmeyeceğinden endişeleniyordum."

Yüzümü buruşturdum, ter vücudumdan akarken sonunda yavaşça nefes aldım,öfke ve hayal kırıklığı içimden akıp gitti.

Bunların hiçbiri kimsenin suu değildi.

"Benimle yr kardeşim." Will ona katılmam için eliyle işaret etti. Ağır bir iekiş daha ve demir ağacı asa yığının iine geri kaydurdım.

"Tamamen iyileştin mi?" Evet, daha kolay bir konu seçtim.

Will güldü. "Buradan mı başlamak istiyorsun? Elbette. Evet, tamamen iyileştim. Aslında, hiç bu kadar iyi hissettiğimi sanmıyorum. Bethany olmasaydı,ölmüş olurdum. Ve sen de taht için Edmund'la savaşıyor olurdun."

Başımı salladım. "Hayır. Onu yine deldrrdm ama kral olmak gibi bir hevesim yok."

Evet, burası daha güvenli bir bölgeydi.

"Elbette Sienna'nın kanı olmasaydı Bethany'nin çözümünü bulacak zamanı asla olmazdı. Ben çoktan ölmüş olurdum."

Bu sefer öfke yoktu, daha çok boyun eğme vardı.

"Onu hissedebiliyor musun?"

Will omuz silkmeden önce bana bir bakış attı. "Uzaktan, sanırım. Beklediğim gibi bir bağlantı değil. Kabaca hangi yönde olduğunu söyleyebiliyorum ama duygularını ya da ne yaptığını değil. Gerçek bir insan besleyici gibi değil."

Bu ilginçti.

Will boğazını temizledi. "Ayrıca beni ararsa, ona gitmek zorunda kalacağımı düşünüyorum. Onunla aramızdaki kan bağının geçmişte yaşadıklarım gibi işlediğinden emin değilim."

Ona bir bakış attım. "Seni kontrol edebiliyor mu?"

"O kadar ileri gidebileceğimi sanmıyorum ama kendimi ona karşı eskisinden daha korumacı hissediyorum. Ailem gibi, eğer mantıklı geliyorsa. Onu her zaman çok komik ve kılıçlarınızın ucu kadar keskin bulmuştumdur ama bu sanki... sanki o bir kız kardeş gibi. Bazı açılardan Diana'dan bile daha fazla." Omuz silkti. "Bethany hakkında hissettiklerim gibi değil."

Suyun kenarındaydık, okyanus kumun üzerinde bir ileri bir geri kayıyordu. Kraken, Blackthorne Limanı'nı gözetlemeye gitmiş olsa bile, tekneler suda pek fazla değildi.

Kardeşıme baktım, gerçekten baktım ve benimle aynı üzüntüyü gördüm; sevmekten korktuğu, sıkı sıkı sarılmaktan korktuğu bir kadın.

"Yarın hepimiz ölebiliriz," dedim.

Will irkildi ve bana baktı. "Doğru."

"Öyleyse neden Bethany'yi elinden geldiğince sıkı tutmuyorsun? Pişmanlık kaldırabileceğin bir şey değil, Will. Her şeye rağmen ölmüş olman gerekirdi ama hâlâ hayattasın. Hayat denen bu şey için bir şansın daha var." I

durakladı. "Dilediğin gibi yaşa, tacın canı cehenneme. Onu becerin, ısırın, her şekilde kendinizinmiş gibi işaretleyin, çünkü yarın hiçbirimize verilmedi. Özellikle de şimdi."

Will homurdandı. "Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş. Tanıştığımıza sevindim, seni ikiyüzlü göt."

Dudaklarım yukarı doğru seğirdi. "Biliyorum."

Biliyordum. Kan paylaşımı ve Lochlin'in Sienna'ya sarılması dışında neden bu kadar öfkelendiğimi tam olarak biliyordum. Yarının ya da ertesi günün son günümüz olabileceğini biliyordum ve Sienna'yla daha fazla birlikte olamayacağımıza inanmaktan nefret ediyordum.

Çok pişman olacağımı.

"Scarlett'in bize sırt çevirmesine nasıl dayanıyorsun? Sence bu gerçek mi, yoksa onunla birlikteyken kendini kurtarmak için yaptığı bir oyun mu?"

Will'in sözleri, içimi kemiren diğer dikene battı. "Onunla birlikte." Başımı salladım. "Gözlerini gördüm; onu tanıyorum ve O... Birinden nefret ettiğinde ve kendini tutamadığında gözlerini gördüm. Bunun bana yöneleceğini hiç düşünmemiştim. Edmund'un tarafını tutacak kadar ileri gideceğini."

, Jordan'ı öldüren ve Sienna'yı bir kez daha bana karşı kışkırtan Scarlett'in oku olmuştu. Ama bu kez onu, çocuğu korumak için elimden gelen her şeyi yapacağıma ikna edebileceğimden emin değildim. Bunu bilmiyordum. Ellerimi saçlarımda gezdirdim ve Scarlett'ten, belki de şu anda onun benden nefret ettiği kadar nefret ettim. Bana sevdiğim tek insana mal olmuştu.

Sertçe yutkundum, hâlâ tam olarak kabullenememişim.

Will homurdandı. "Senin tarafından eğitildi, yaklaşan savaşta bu ne kadar sorun olacak?"

Başımı salladım, yön değişikliği için minnettarım. "Zihnimin nasıl çalıştığını biliyor; muhtemelen uygulamak istediğim stratejiyi tahmin edebilecektir. Ne yöne gittiğimizi merak etmelerini sağlayacak, tahmin edilemeyecek seçimler yapmalıyız. Scarlett'i, ben düşersem general olarak yerimi almaya hazır olsun diye eğittim."

Will gülümsedi. "Ama bu onun nasıl düşündüğünü bildiğin anlamına geliyor... ne yapacağını da, doğru mu?"

Homurdandım. "Öyle mi? Çünkü onun ihanetini kesinlikle tahmin etmemiştim. Dünyanın parasını versem Edmund'un tarafına geçeceğine bahse girmezdim, onda gördüğü onca kötülükten sonra değil. Ve bunun nedenini aklım almıyor. Onu geride bıraktığım için mi? Başka seçeneğim yoktu, başka türlü davranma imkânım olsa bunu asla yapmayacağımı biliyor olmalıydı."

"Seni aydınlatmama izin ver, kardeşim. Scarlett'i beceriyordun, değil mi?"

Gözlerimi kırıştırdım ve ona baktım. "Evet. Ama bu bir anlaşılmıyordu."
_"

"Onun için *öyle* olmadığını garanti edebilirim. Söylentiler vardı elbette, sadece söylentiler. Ama Bethany kalede kulağını dört açmakta çok iyiydi. Eğer söylentilere inanılacak olursa, Scarlett bir noktada onu eş olarak almanı bekliyordu."

Lanet olsun.

"Yani Sienna'nın onun yerini alacağını mı düşündü?"

"Düşünmedim, kardeşim. İkimiz de gerçeği biliyoruz. Sienna o müzayedede gördüğün anda senin kalbini fethetti, aynı şekilde Bethany de Hasat Oyunlarına adım attığı ilk gece benim kalbimi fethetti. İkimiz de onları korumak için elimizden geleni yapıyorduk. Aramızdaki fark, ben bir

Kalbimin istediği kadının peşinden gitmek için bir kenara attığım, yüksek seviyede savaş eğitimi almış, görünürde bir sosyopat."

Ouch.

Scarlett'e duyduğum öfke hâlâ göğsümde alev alev yanarken, "Sosyopatın icabına bakılacak," diye teminat verdim ona.

Will elini omzuma attı ve beni sıktı. "Oyunun sonu geliyor kardeşim. Ve ikimizin de yapması gereken şeyler var." Benden uzaklaştı ve kaleye doğru yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" Arkasından seslendim.

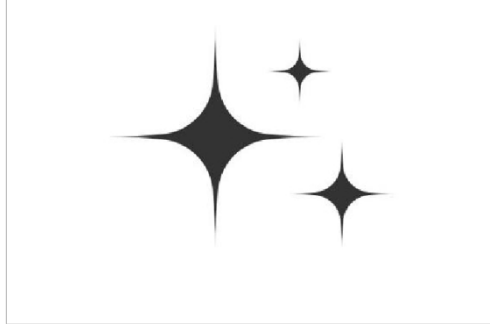
"Haklısın. Yarın ölebiliriz. Hiçbir şeyden pişman olmak istemiyorum. Siz de öyle yapmalısınız."

Kardeşimin sahilde kaleye doğru koşarak gidişini izledim.

Onu takip ettim, yavaşça. Geceyi istediğim tek kadınla geçirmek istemediğim için değil.

Tek sorun neydi? Şu anda beni kesinlikle istemiyordu.

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

OceanofPDF.com

Sienna

Sleep ve getirdiği sözde rahatlama, şu anda benim arkadaşım değildi. Lochlin'e bana itaat etmesini emretme girişiminden sonra erkenden yatmıştım.

Geri çekilmiş ve irademi zorlamamış olsam da gerçeği derimin altında hissedebiliyordum.

Yapabilirdim.

Onu bana boyun eğmeye zorlayabilirdim ve onun için başka bir seçenek olmazdı. Kendi akklı olsa bile benim kölem olurdu. İçindeki hayvan bana itaat etmeyi ona itaat etmekten daha çok

Ve bu beni çok korkuttu.

Yanıma yuvarlandım, battaniyeler sıcaktı ve etrafımda dönüyordu. Karanlığa bakmak için gözlerimi açtım ama gördüğüm karanlık değildi.

Jordan önümde duruyordu, göğsü çıplaktı, sanki içinde hiç kan kalmamış gibi solgundu, kalbinin yanındaki yara açıktı, dar göğsünden siyah kan damlaları akıyordu.

"Ceecee, beni koruyacağını söylemiştin. Güvende olacağımı. Benim için geleceğini söylemiştin. Ama gelmedin. Yapacağını söylediğin şeyi yapmadın."

Ona uzanırken inledim. "Jordan, denedim. Buraya senin için geldim. Seni götürmek istedim, dediğim gibi-"

"Hayır, denemedin, çok yavaştın. Tıpkı daha önce olduğu gibi. Koleksiyoncular beni aldığı anda, o zaman da çok yavaştın." Gözleri kızgın ve üzgündü. Ama her şeyden daha üzgündü.

Hayal kırıklığına uğradım.

Bakışları bir ok gibiydi, başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde beni delip geçiyordu.

Titreyerek ayağa kalktım ve ona doğru gidip ellerimi uzattım. Buz gibi soğuk, ölü parmaklarını kendi parmaklarıma arasına aldım, sanki şimdi bile onu kurtarabilecekmişim gibi sıkıca tuttum.

"Jordan, lütfen. Ölmeni istemedim, seni kurtarmak istedim! Seni seviyorum Jordan, bunu biliyorsun, lütfen, yaptığım her şeyi seni bulmak için yaptığımı bilmelisin."

Bir adım geri çekildi, aramıza mesafe koydu ve bana bakarken başını salladı. *"Tutmadığın o kadar çok söz var ki. Eğer beni gerçekten sevseydin, daha çok çabalıydın. Beni kurtarırdın."*

Sözleri kalbime saplanan bir saç tokasından daha keskindi ve dizlerimin üzerine çöktüm, ona bakarken bacaklarım büküldü, gözyaşları yüzümden aşağı aktı. "Hayır, senin için geldim Jordan, senin için geldim!"

"Eğer gitmiş olsaydın, ölmemiş olurdum. Yaşıyor olurdum."

Başımı sallarken hıçkırıklar göğsümde ağırlaşıyordu. "Hayır, hayır. Jordan bu doğru değil."

Ellerini ellerimden çekerken bakışları kalpsiz, soğuk ve öfkeliydi.

"Hepimizin öleceği konusunda uyarılmıştınız ve siz kaldınız."

Titreyerek kollarımı kendime sardım ve beni parçalara ayıran kelimelerin ısırik ve soğuşundan korunmaya çalıştım. Çocuktan gelen sözler

Yıllardır benim tek ailemdi. Kurtarmak için kendi hayatımı ateşe atacak kadar sevdiğim çocuğun sözleri.

Gözlerimi kırıştırarak ona baktım ve görüntü bir anlığına dalgalandı. Jordan'ın bedeni başka bir bedenin üzerine bindirilmişti. Pelerinli bir figür, kapüşonun altından akan uzun saçlar, kadınsı kıvrımlar. Belirsiz. Ama yine de oradaydı.

Başımı salladım ve yavaşça ayağa kalktım. Bu rüya bir rüyaydı ama aynı zamanda gerçektir. Anlamasam bile inanılmaz derecede gerçektir. "Sen Jordan değilsin, değil mi?"

Vücudu uzaklaştı ve ben pelerinli ve kapüşonlu kadına bakakalmıştım. Benden daha uzundu ve kıvrımlı olmasına rağmen sağlamdı da.

Sesi boğuktu ve solucandan ve papatyaların rüyasından duyduğum sesin aynısıydı. "Seni uyarmıştım. Uyarımı dikkate almadın ve bedelini ödedin."

Omurgamı sertleştirdim ve ona dik dik baktım. Scarlett kadar Jordan'ı öldürenin de bu kaltak olduğundan emindim. "Kimsin sen?"

Kahkahaları etrafımda dönüyordu. "Ben her şeyim, ben dünyayım, ben yıldızlar ve karanlığım, önümde eğilmelisin, varlığıma minnettar olmalısın."

Bacaklarıma baskı yaparak beni dizlerimin üzerine doğru itti ve ben de geri ittim. "Jordan'ı sen öldürdün, değil mi?" Nasıl bildiğimi bile söyleyemiyordum, sadece içimden geliyordu ve içimden gelenler nadiren yanılırdı.

Gülümsemesini göremiyordum ama neşesi hissediliyordu. "Bunun olmasını sağladım, evet. Bir noktaya değinmek için. Beni durduramazsınız; gelecek olanı durduramazsınız."

Bir elini kalbime doğru uzattı, avuç içi bana dönüktü, parmaklarının ucunda hançer gibi pençeler vardı ve onları esnetti. Parmaklarının ucundan dışarıya doğru fırlayan ve kemiklerimin iliklerine kadar işleyen acı anında içime işledi. Dokunuşundan gelen elektrik bana çarptı, sırtımı kamburlaştırdı ve boğazımı açığa çıkardı.

Ben çığlık attım, o güldü ama rüya bitmedi. Acıdan uyanmadım, sadece içinde kıvrandım, onu durdurmanın bir yolunu bulmaya çalıştım, ama hiçbir yolu yoktu. Yakalanmıştım.

Nefes almakta zorlandım.

"Belki de seni şimdi öldürebilirim? Beklediğimden daha zayıfsın, *Corumbra*. Görünüşe göre Elhimna kötü bir seçim yapmış." Eli bir anda dışarı fırladı ve bana sert bir tokat atarak beni yanlamasına yere düşürdü.

Nefes almayı başardım. "Siktir. Seni."

Zihnim dönüyor ve enerjim düşüyordu ama gücüm etrafımdan kayıp gidiyor, bir şeyler arıyordu. Kendimi yukarı çekecek bir ip arıyordum.

Hiç düşünmeden bir hayvana yapıştım ve ondan bir şeyler çektim. Pencereimin önünde bir çift şahin oturuyordu, sanki beni izliyorlardı. Güçlerini özgürce verdiler, gerçi biri çıkıntıdan düşerek benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını verdi.

Yenilenen gücümü kullanarak kendimi rüyadan çıkardım ve pelerinli figürden uzaklaştım.

Terden sıırıslıklam olmuş bir halde sırtüstü uzandım ve sanki gerçekten hayatım için savaşıyormuşum gibi nefes nefese kaldım. Ama bu sadece bir rüyaydı, değil mi? Pencereden dışarı baktığımda tek bir kuşun uçuğunu gördüm, ilk birkaç kanat çırpışında zorlansa da uçup gitmişti. Diğerleri gitmişti.

Yani, sadece bir rüya değil miydi?

Bir elimi kaldırdım ve yüzüme dokundum, bir elin sıcaklığını ve izini hissettim. Korku içime işledi ve battaniyeden sıyrılıp ayağa kalkmaya çalıştım.

"Sienna?" Bethany odanın kendi tarafından yumuşak bir sesle konuştu. "İyi misin? Uykunda inleyip duruyorsun."

"Ben... sadece kötü rüyalar."

"Ben de uyuyamıyorum." Işığı yaktı ve yataktan yuvarlandı. "Bir şeyler yemek ister misin?"

Yapmadım ama başımı salladım. "Lütfen."

Beni yalnız bırakarak odadan çıktı ve gittiğine anında pişman oldum.

Gölgeler ışık açıkken bile sanki canlıymış ve beni takip ediyormuş gibi yaklaşıyorlardı. Sanki pelerinli kadın oradaydı ve gardımı indirmemi bekliyordu.

Bana neler oluyordu? Kahin ve Diana ile yaptığım konuşmaya rağmen, neden solucandan gelen bir ses duyduğumu ya da kafamın içinde neler olabileceğini bilmiyorlardı.

Ve pelerinli kadın bana Corumbra demişti. Bu ne anlama geliyordu?
Peki Elhimna kimdi?

Çok fazla soru var ve cevap yok.

Tekrar yanağıma dokundum ve oradaki sıcaklığı hissettim. Biraz yalpalayarak aynanın karşısına geçtim ve yansımama baktım.

Parmakların ucunda pençelerin uçları vardı ve iz açıkça görülebiliyordu. Sertçe yutkundum.

Bethany elinde koyu kehribar rengi sıvı dolu kristal bir sürahiyle odaya geri döndü. "Yemeği unut, içkiye ihtiyacımız var. Bu eninde sonunda uyumamıza yardımcı olacaktır."

Döndüm ve doğrudan bana baktı, gözleri yanağıma gitti. "Bu da ne böyle?"

Titreyerek yatağına doğru yürüdüm ve kenarına oturdum. "Güzel soru. Sanırım aklımı kaybediyorum, Bee. Ben... Bir rüya gördüm ve o korkunç kadın beni öldürmeye çalıştı, sonra bana tokat attı ve ben bununla uyandım."

"Ne kadar korkutucu!" Bethany yüzüme nazik bir el bastırdı. "O büyük bir kız, eli benimkinden çok daha büyük."

Gözümün kenarında yaşlar birikti. Deli olduğumu düşünmüyordu. "Bana inanıyorsun."

"Önümde duran şeyi inkâr etmek zor." Bana bir içki doldurdu. "Al, buna ihtiyacın var."

İçkiyi yudumladım, ilk başta viski olduğunu düşünmüştüm, ama onun yerine boğazımdan aşağı kayan yumuşak bir romdu, kenarında hindistancevizi ipuçları vardı.

Bethany kendininkini yudumlamadı ama bir dikişte geri devirdi. "Benim yatağımda uyumak ister misin? Belki bu rüyaları uzak tutar. Sanki ikimizin de çarşafların arasına girmek için mücadele eden birileri varmış gibi."

Beklenmedik bir kahkaha attı. "Bence Will senin çarşaflarında olmak isterdi, Bee. Her konuda aptal olsa bile. Hatta ikinizin neredeyse... ama sonra bir vicdan krizi geçirdiğini söyledin."

Homurdandı ve kendine bir içki daha doldurdu. "Bir aptallık krizi, belki."

Gülümsedim ve kadehimi ona uzatarak içkimi boşalttım. Bardağı ağzına kadar doldurdu ve ben de yarısını emdim. Belki alkol çözüm değildi ama beni rüyamdan uyanık dünyaya kovalayan korkuyu güzelce uyuşturuyordu.

"Taşaklarına tekme atmalısın," dedim. Kelimeler biraz agresifti-teşekkür ederim rom shotları- "Yani, yarına çıkıp çıkamayacağımızı nasıl merak etmez? Voldemort kompleksi olan çılgın bir sürtük yüzünden bu gece uykumda ölebilirdim! Savaşta olmasaydık bile yarın ölebilirdin. Bırakın ertesi günü, bir sonraki saatin ne getireceğini bile bilmiyoruz."

Jordan'ı bir kez daha düşünerek boğazımdaki ani yumruyu yuttum. Sadece ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyorduk. En azından onu ölmeden önce görmüştüm. Ama bu soğuk bir teselliydi. Ve pelerinli kadının sözleri içimde bir kıpırtı yaratmıştı. Jordan'ın ölümü herkesin olduğu kadar benim de suçumdu. Koleksiyonculardan önce ona ulaşamamıştım, bunu yapsaydım öldürülmeyebilirdi.

"Doğru!" Bee ikinci kadehini de yuvarladı ve kendisi için bir üçüncüsünü doldurdu. "Yarın tamamen ölebiliriz! Sonra ne olacak? Sonsuzluk boyunca pişmanlıklar." Başını salladı ve üçüncü kadehini aldı. "Gidip taşaklarını tekmeleyeceğim ve sonra da yuhalamayayı daha iyi öpmeyi teklif edeceğim."

Bardağı çarparak indirdi ve ben daha tek kelime edemedim -biraz sallanarak da olsa- odadan fırlayarak çıktı.

Romumdan bir yudum alarak kendi kendime "Bu iş çok çabuk kızıştı," diye mırıldandım. Jordan'ı ya da pelerinli kadını düşünmemeye çalıştım.

Etrafımız ölümle ve ölüm tehdidiyle, dostlarla ve düşmanlarla çevriliydi ve bazen ikisi arasındaki çizginin nerede olduğunu görmek zordu. Son romumu da boşalttım ve tek başıma yatağa dönmeyi düşündüm.

İçimden bir titreme geçti. Hayır, bu bir hayırdı. Bethany kalsaydı, yatağında onunla birlikte uyuma teklifini kabul ederdim. Başka birinin varlığının rüyalarımı uzak tutacağı kesin olmasa da, kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

Lochlin'in beni kucağına alması için onu zorlayabileceğimden emindim ama bir arkadaş olarak ya da başka bir şekilde etrafımda olmasını istediğim şey onun kolları değildi.

Rom kararımı vermeme yardımcı oldu; *oldukça* emindim. Ama fikrimi değiştirmeden önce ipek bir ev bornozu aldım ve odadan çıkarken üzerime sardım. Odalarının nerede olduğunu biliyordum. Etrafımda olmasını istediğim şey onun kollarıydı.

Kapıya varmam uzun sürmedi ve kapıyı çalmak için yumruğumu kaldırdım, durakladım ve bir adım geri attım. Garip bir dürtüyle arkamı döndüm, benim ve Bethany'nin odasına geri döndüm ve rom şişesini aldım.

Odasına geri döndüm ve şişenin alt kenarıyla kapıyı çaldım. Ona benimle bir içki içmesini söyleyebilirdim. Ama kapıyı çaldıktan sonra hiçbir şey olmadı, tek bir ses bile.

Uyuyor muydu?

Yoksa orada değil

miydi?

Kolu çevirdim ve kapıyı iterek açtım. Oda loştu ama yine de orada olmadığı hemen anlaşılıyordu. Kapıyı arkamdan kapattım ve rom şişesini masanın üzerine bırakarak odanın içinde dolaştım. Parmaklarımın kesinlikle ona ait olan şeylerin üzerinde gezinmesine izin verdim. Deri kolluklar, vücut zırhı, tercih ettiği demir ağacından asa.

Yorgunluk üzerime öyle bir çöktü ki dizlerim neredeyse bükülüyordu. İpek ev paltosundan sıyrılarak yalpalaya yalpalaya onun yatağına gittim ve battaniyenin altına girdim. Yastık onun gibi kokuyordu ve kendimi Dominic'in kokusuna ve hissine sıkıca soktum.

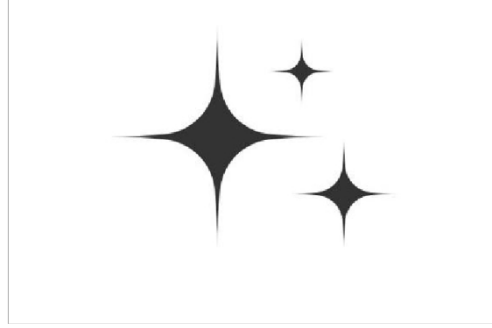
Neden onun varlığı beni pelerinli kadından korusun ki? Emin değildim ama yine de içimden bir his vardı.

Dominic, birbirimize karşı hislerimiz ne olursa olsun, böyle bir karanlıkla tek başıma savaşmama asla izin vermezdi. Romun ve yorgunluğun etkisiyle gözlerimden yaşlar süzüldü. Onu kendimden uzaklaştırmakla aptallık etmişim, aptalca ve çocukça, peki şimdi bu bana neye mal olmuştu? Güvende olduğumdan emin olmak için kendini canlı canlı yakabilecek bir adamla karşılaşma şansına mı? İyi olduğumdan emin olmak için tüm temel dürtüleriyle savaşan bir adam? Kusurları vardı ama beni korumak için elinden geleni yaptığını inkâr . Önemsemediğin biri için bunu yapmazsın.

"Aptal olan benim," diye fısıldadım yastığa, gömleğini yanağımın altında sıkıca tutarak.

Battaniyeler ağırdı ve rüyanın verdiği korku ve endişe, Jordan için duyduğum keder, sadece ihtiyacım olan değil, herkesten çok istediğim adamı uzaklaştırmış olabileceğimin farkına varmak beni ağırlaştırıyordu. Duygusal ve fiziksel yorgunluk sonunda galip geldi ve uykunun beni bir kez daha ele geçirmesine izin verdim.

Burada, Dominic'in alanında, hayatımda hiç olmadığım kadar güvende olduğumu biliyordum.

Bölüm E ghtI

OceanofPDF.com

Sienna

W Ertesi sabah uyandığımda vücudum en güzel şekilde ağrıyordu. Dudaklarım Dominic'in öpücükleriyle yumuşamış, kalçalarım ona yaklaşmak için zorlanmaktan zayıflamıştı... Ama en önemlisi, kendimi dinlenmiş ve mutlu hissediyordum. Ne kadar zamandır hatırlayamadığım bir şekilde ilk defa gece boyunca uyumuştum. Dönüp durmak yok, kötü rüyalar yok, yüzümü tokatlayan hayalet sürtükler yok. Sadece saf, katıksız bir uyku ve Diana'nın haklı olduğunu fark ettim. Önümüzdeki savaşta olabildiğince güçlü olabilmek için kendime iyi bakmam gerekiyordu. Tanrılara şükürler olsun ki kendimi çok açık kafalı ve daha iyi başa çıkabilir hissediyordum çünkü deli gömleğinden bir konuşan solucan olayı daha uzakta kalmıştı.

Kendime not: Her gece Dominic ile yat... en azından hepimiz bu savaşta korkunç bir şekilde ölene kadar.

Yana doğru yuvarlandım ve en son yattığı boş alanı gördüm. Gözlerimi açtığım andan itibaren gittiğini biliyordum... Varlığı özleyebileceğim bir şey değildi ama kendimi reddedilmiş ya da yoksun hissetmiyordum. Bana karşı olan hislerini sorguladıysam bile dün gece açıklığa kavuşturmuştu.

O beni seviyordu. Mükemmel olmaktan uzaktı ve sonuçta bizi nereye götüreceği hakkında hiçbir fikrim yoktu - belki de sonumuza - ama bu önemli değildi. Önemli değildi.

artık.

Kaderimizde
varmış.

Çiftleştiler.

Ve ikimizin de bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bunun kesinliği hakkında bir şey özgürleştiriciydi. Verilecek bir karar yoktu. Kalbimi korumak ya da akıllıca davranmaya çalışmak yoktu. Bu yolu acı sona kadar takip edecek ve talep ettiği bedeli ödeyecektim, çünkü artık başka seçeneğim yoktu.

Karnım guruldadı ve doğrulup gerindim.

"Sienna? misin? Hemen gelmen gerekiyor!"

Diana'nın sesi koridorda çınladı ve nabzım hızla atarken bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım.

Sesi gergin geliyordu.

Gerginliği geçmiş.

Sesi korkmuş gibiydi. Bu duygu gösterisi o kadar nadirdi ki, kıcıımın altında bir ateş yaktı ve ona geri seslenirken giyinmek için acele ettim.

"Geliyorum! Hemen geliyorum!"

Koridora doğru ilerlediğimde Diana'yı orada, yüzünün rengi solmuş bir halde beklerken buldum.

"Bethany'ye bir şey oldu," dedi önsöze gerek duymadan, kolumdan tutup beni karşı koridora doğru çekerken. "Bu sabah erkenden benimle cephanelikte buluşması gerekiyordu, böylece envanter hakkında konuşabilirdik ama gelmedi. Bu onun yapacağı bir şey değildi, bir şeylerin ters gittiğini anladım. Ben onu çağırmadan Will panik içinde dışarı fırladı."

Kalbim gırtlաğıma dayanmıştı ve Diana peşimden gelirken koşmaya başladım. Bee dün gece Will'e gitmişti, tıpkı benim Dominic'e gittiğim gibi. Aslında,

Bunu yapması için onu cesaretlendirdim. Çünkü Will onu seviyordu. Ona asla zarar vermezdi.

Diana ne demişti... vampirlerin nasıl seveceklerini tam olarak bilmediklerine dair bir şey mi?

Bu düşünceyi bir kenara ittim ve Will'in yatak odasının kapısını çalmadan içeri daldım.

"Ne oldu?" Odadaki insan sayısı karşısında şaşkınlıkla adımlarımın ortasında duraklayarak sordum.

Yanında Lycan ve Düşes, onun yanında Myrr ve beyaz laboratuvar önlükleri giymiş bir grup kadın ve erkek.

Evangeline, "Neler olduğunu kesin olarak söyleyemeyiz ama ateşi var," dedi ve beni öne doğru salladı.

Neredeyse gitmek istemiyordum. Jordan'ın kaybını sindirmeye bile başlamamıştım. Ya Bee'yi de kaybedersem?

Bu seninle ilgili değil, diye kendime sertçe hatırlattım, ayaklarımı harekete zorlayarak.

Gözlerimi kapadım ve açıp Bethany'ye bakmadan önce derin bir nefes aldım.

Yüzü ateş kırmızısıydı ve elimi alnına koymak için uzattığımda bile, dönüp durdukça yüzüne yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum.

"Şşş, sorun yok Bee. Ben buradayım," diye mırıldandım, buzparmaklarımı onun alev alev yanan tenine koyarak.

Rahatlayarak tısladı ve dokunuşuma doğru eğildi.

"Bu ne zaman başladı?" Karşımda duran ve bakışları Bee'ye kilitlenmiş olan Will'e bakarak talep ettim.

"Yarım saat önce, belki." Burun delikleri alevlendi ve sanki aradığı cevapları barındırmasını umuyormuş gibi tavana baktı. "İyi uyudu. I

Gece boyunca onu tuttum ve bunların hiçbirisi yoktu. Sonra, güneş doğduğunda, sanki-" Devam etmeye çalışırken boğazı düğümlendi. "Sanki bir iblis tarafından ele geçirilmiş gibiydi. Vücudu kilitlendi ve nöbet geçirmeye başladı."

Kan kurdunu vücudundan çıkarmaya başladığımızda Will'in kendisi de aynı şekilde görünüyordu. Ama kesinlikle.

"İnsanlar kan kurdu yakalayamaz, değil mi? Yani biz," diye düzelttim çabucak.

"Hayır çocuğum," dedi Evangeline başını yavaşça sallayarak. "Kan kurdunun bu şekilde adlandırılmasının bir nedeni var. Yalnızca sindirim sistemine alınan kanla beslenir. Sıradan yiyeceklerle beslenirse ölür; bu nedenle vampir olmayan her konakçıdan kaçınır."

Her ne kadar bir arkadaşımın bağırsaklarından başka bir kan kurdu çıkarma düşüncesinden hoşlanmasam da, kendimi biraz hayal kırıklığına uğramış buldum. En azından bunu düzeltebileceğimizi biliyorduk.

Elimi çektim, kendi korkumun ürpertisinin onun teninin kavurucu sıcaklığıyla eriyip gittiğini görünce şaşırmadım.

"İyisin," diye mırıldandım, diğer elimi tekrar alnına koydum ve gözlerimi kapattım. "Ben buradayım."

Karnımın derinliklerinde, gücümün en parlak olduğu noktaya odaklanmaya çalıştım ama iyileştirici özelliklerini Arı'ya göndermeye çalıştığım anda cızırdayarak hiçliğe karıştı.

"Üzgünüm, yeni duydum," diye seslendi Dominic, doktor ekibinin arasından sıyrılıp boştaki elimi tutarken. "Loch az önce beni alması için eğitim alanına birini gönderdi. Ne oldu?"

Dudaklarımı ıslattım, parmaklarını sıkıca kavradım, şimdiden onun varlığıyla biraz daha dengeli hissediyordum. "Henüz bilmiyoruz."

O anda Bee başını çılgınca savurmaya başladı ve söylediklerimi yalanladı. Biliyordum.

Kanıt tam oradaydı, gün gibi ortadaydı, boynunun kremsi derisinde, kenarları kararmış, sızan, kıpkırmızı iki delikle gölgelenmişti. Yanlış görünüyorlardı.

Will'e baktım ve sesimi sakın tutmaya çalıştım. "Onun boğazını mı ısırdın?"

Tüm çabalarımın rağmen bu hem bir suçlama hem de bir yargılamaydı.

Sanki birkaç saat önce Dominic'in bana aynı şeyi yapmasını ne kadar çok istediğimi unutmuş gibiydim. Aynı samimiyeti paylaşmaya ne kadar yaklaşmıştık.

Will cevap vermeden önce Evangeline, "Öyle bir şey değil," dedi. "Böyle bir şey olmaz."

Will, "Benden bunu yapmamı istedi," dedi ve yüz ifadesi, Düşes'in inkârına rağmen aynı fikirde olduğumuzu gösteriyordu. "Benden istedi ama ben asla ona zarar verecek bir şey yapmam. Zevk almak dışında onu hiçbir şekilde etkilememeliydi. Çok az aldım... Anlamıyorum..." Will çaresizlik içinde başını salladı, bir vampir kralı yerine kırık dökük bir adam gibi görünüyordu.

"Gerçek bu Starshine. Basit bir ısırık ve nazik bir beslenme onu hiç hasta etmemeli. Bu daha önce görülmemiş bir şey olurdu."

Yine de öyle olduğunu biliyordum.

Dominic'in yüzüne dönerek, "Genelde nasıl işlediğini bana anlat," dedim. "Bir vampir bir insanı ısırıyor ve sonrasında kendini tamamen iyi mi hissediyor? Sanki hiçbir şey olmamış gibi?"

"Aslında bilim oldukça büyüleyici," diye söze girdi erkek kurtadam doktorlardan biri. "Kan dolaşımına beyindeki reseptörlere giden bir kimyasal salınıyor. Bir coşku seli ve neredeyse orgazmik olacak kadar çok dopamin salgılıyor. Neredeyse bu kimyasalı model alan bir sokak uyuşturucusuyla ilgili bir sorunumuz vardı. İnsan alemindeki Molly ya da Ecstasy'ye benzer bir şey. Bizim türümüz için son derece bağımlılık yapıcı olması dışında bunu görmezden gelebilir ve ilerleme olarak adlandırabilirdik. Salgın seviyesine ulaşmadan önce büyük ölçüde ortadan kaldırmayı başardık, ancak eminim ki hala evlerinde kişisel kullanım için üreten birkaç kurt vardır."

"İnsanlarda ve diğer vampirlerde uyuşturucu benzeri bir coşku yaratıyor ama gerçek yaralanmanın kasıtlı olması gerekiyor. DuMont seni çizdiğinde olduğu gibi, kalıcı olması için seni işaretlemek ve incitmek için elinden geleni yaptı," diye onayladı Dominic. "Normal bir yaradan beklenebileceği gibi bölgede biraz ağrı dışında hiçbir kötü etkisi yok. En azından ben hiç karşılaşmadım."

Şu anda söz konusu karşılaşmalar sırasında onun dişlerini bir başkasının boynunda düşünmeyi reddediyordum. Tüm enerjimi Bee'ye ne olduğunu anlamaya odaklamam gerekiyordu ve böyle bir düşünce beni olgunlaşmamış, kıskanç, öfke dolu ve kaçıışı olmayan bir tavşan deliğine sürükleyecekti.

Bir yanım Will'in küçük bir anlık dalgınlık yaşamadığını doğrulamak istiyordu... ele geçirilmiş kan kurduyla ilgili tüm o karmaşanın geçici olarak aklını yitirmesine ve Bethany'ye zarar vermek istemesine neden olduğu bir an... ama onun sefil yüzüne bir kez bakınca dilimi ısırıp vites değiştirdim. "Peki ya dönüşmek? Bir ısırlık bir insanı hiç vampire dönüştürmedi mi?" Cevabı zaten bildiğim halde soruyu ezbere sordum.

"Kurtlar başkalarını bizim türümüze dönüştürebilir, ama aynı şey onlar için geçerli değil," dedi kadın doktorlardan biri kınamadan.

"Vampirler doğar, yaratılmaz," diye onayladı Evangeline.

"O zaman alerjik bir reaksiyon mu? Belki tükürüğüne ya da?"

Will daha önce de ondan beslendiği için boşa kürek çektiğimi biliyordum ama elimdeki tek şey boşa kürek çekmekti ve Bee'nin vücudu açıklanamaz bir şekilde ısınmaya başladıkça panik de artmaya başlamıştı.

Evangeline başını yorgunca sallayarak, "Yine, gördüğümüz bir şey değil," dedi. "Aslında Will'in tükürüğünün yarayı şimdiye kadar neredeyse fark edilmez hale getirmiş olması gerekirdi. Hâlâ o şekilde açık olması ve sızıntı yapması bile başlı başına tuhaf."

Will, Bee'nin elini tuttu ve bakışlarımı tutarak başını kaldırdı.

"Beni birden fazla kez kurtardın Sienna. Lütfen... tekrar deneyebilir misin?"

Onun için bir umut ışığı olmayı çok istedim ama bunun yerine dürüstlikle yetindim.

"Deneyebilirim. Denemekten asla vazgeçmeyeceğim ama işe yarayacağını sanmıyorum. Sanki içinde bana karşı çalışan bir şey var. Sanırım ateşini düşürmekle başlamalıyız."

"Bunu en başından beri deniyoruz," diye mırıldandı doktorlardan biri, yatağın ayakucundaki battaniye yığınının benzeyen şeyi işaret ederek. "Kriyojenik bir odada saklanıyorlar. Son yirmi dakikadır onu onlara sardık ve ateşine dokunmadılar."

"Kimseyi daha fazla telaşlandırmak istemem ama güvertede herkesin elinin altında olmasını istiyorsak hızlı düşünmeliyiz," dedi Diana, alnı endişeyle gölgelenmişti. "Dolunay gökyüzünü aydınlatmadan önce yaklaşık sekiz saatimiz var ve o zaman kimseye yardım edemeyiz."

Son birkaç gündür bu konuda konuşuluyordu. Kurtlar dolunay için hazırlık yapıyorlardı ama ben Jordan için duyduğum üzüntüye o kadar dalmıştım ki neler olup bittiğine pek dikkat edememiştim.

"Kendi güvenliğiniz için hepinizin tecrit edilmiş ve kilitli kapılar ardında kalmanız gerekecek. Her türlü önlemi alıyoruz ve mümkün olduğunca medeni tutmaya çalışıyoruz, ancak ayın çekimi başladığında sadece çok fazla kontrolüm var. Büyük ölçüde dışarıda olacağız ama ne olacağı belli olmaz. Doktorlara bile... ulaşamayacak-"

Birden Bee'nin gözleri açıldı ve Diana kısa bir süre durdu.

Bee elimi tuttu, tırnakları derimi tırmalıyordu. Açgözlü, ateşli bakışlarını benimkilere çevirdi ve inledi.

"Lütfen, Sienna... yardım et."

Mide bulandırıcı bir kesinlikle fark ettim ki geçmişte neyin doğru olduğunun bir önemi yoktu. Will'in ısırtığı arkadaşımı yavaş yavaş öldürüyordu.

Ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Bölüm Nİ ne

OceanofPDF.com

Sienna

Tubat ayında Bethany'nin başucunda otururken zaman su gibi akıp geçti, vücudu gözümüzün önünde parçalanıyor gibiydi. Yedi saat

Dışarıda dolunay yükselirken, sürülerin ulumaları gecenin içinde dalgalanıyor, hayvan benlikleri kontrolü ele alıyordu. Odada kalan tek kurt Diana ve iki doktordu ve onlar bile çok hızlı hareket ettiğimizde bize hırlamaya başlamışlardı. Birden fazla kez Diana'nın onlara parmaklarını şıklattığını ve nefesinin altında bir şeyler hırladığını gördüm. Onları kontrol altında tutuyordu.

Ama zar zor.

Yan masadaki boş bardağa ve su sürahisine uzandım, doldurdum ve Bethany ile oturduğumdan beri pek çok kez yaptığım gibi ona yaklaştım. "Başını kaldır Bee, suyum var."

Dediğimi yaptı ve ben de başının arkasını tutarak bardağın tamamını iki yudumda içmesine yardım ettim.

"Daha fazla." Sesi sanki az önce ona çok miktarda su dökmemişim gibi kavruk geliyordu. Sanki zaten galon galon su içmemişti.

Odadaki diğerlerini görmezden gelerek, sürahideki tüm su bitene kadar içmesine yardım ettim.

"Daha iyi misin?" Elimi yüzünde gezdirdim ve neredeyse tıslayacaktım. Teni o kadar sıcaktı ki, yanıyor da olabilirdi. Bir sobanın elemanına dokunmak gibiydi, kendinizi yakmadınız ama sadece yeterince hızlı geri çekildiğiniz için.

Sarı saçları yüzüne ve boynuna yapışmış halde başını iki yana sallarken tek cevabı bir inilti oldu. Yara artık büyük ölçüde iyileşmiş, Will'in ısırığının izleri neredeyse tamamen kaybolmuştu. Şüphesiz bu iyiye işaretti?

Evangeline'e baktım ve ona defalarca sorulmuş olan aynı soruyu sordum.

"Ona nasıl yardım edebiliriz? Düşes, yapabileceğimiz bir şey olmalı. Bu büyü dünyasında hiçbir şey olmadığına inanamıyorum."

Çünkü denemiştim. İyileştirme yöntemimi onun üzerinde yarım düzine kez denedim ama onunla bağlantı kurmayı bile başaramadım. Çünkü Will'in kan kurdunda olduğu gibi, o da gerçekten hasta değildi ve gerçekten yaralı da değildi.

Dönüşüyordu ve bunu iyileştirmek için yapabileceğim tek bir şey bile yoktu.

Onu insan ve vampir kanıyla beslemeyi bile denedik ve sonunda benimkinden birkaç damla verdik ama boğuldu, öğürdü ve hepsini kustu.

Evangeline gözlerini kapadı ve bana bir kez daha bakmadan önce yavaşça başını salladı. Gümüş rengi gözlerinde acı gerçeğin acısı vardı ve bu beni dehşete düşürüyordu.

"Bunun nasıl olduğunu bile bilmiyorum Sienna. Belki de Peçe ve mevsimlerle ilgili bir şeydir, belki de büyümüzün ve varlığımızın temelleri Peçe kapalı kaldıkça . Bunun bir örneği yok.

Tatlı kızımızın başına gelenlerden dolayı onu elimizden geldiğince rahat ettirmekten başka yapabileceğimiz bir şey yok."

Onu rahat ettirmek. Çünkü ölüyordu ve elimizde sadece basmakalıp sözler vardı.

"Hayır, buna inanmayacağım. Bir şey olmalı, herhangi bir şey!" Kelimeler amaçladığımdan çok daha yüksek sesle çıkmıştı. Diana'yı yatağın ayak ucunda görmek için döndüm ve aklıma bir düşünce geldi.

Belki bir şey vardı?

"Diana, Lycan'ın senin için yaptığını onun için yapsak nasıl olur? Onu bir kurt adama dönüştürebilir miyiz? Bu ona şu anda olan her neyse onunla savaşır, değil mi?" İçimdeki umut bir anda parladı ve çaresizlik içinde ona sarıldım.

Diana'nın dudakları büzüldü ve laboratuvar önlüklü iki doktora baktı. Kulaklarımın duyamayacağı kadar alçak sesle mırıldanarak başlarını hızla birleştirdiler. Dominic çömelmeden önce bir elini hafifçe omzuma koydu. Odadan bir kez bile çıkmamış, yanımdan ayrılmamış, Arı için su getirmişti. Kendim için yiyecek ve su getiriyordu.

"Sienna. Bethany'nin kurtulmasını çok istiyorum, hem senin için hem de Will için." Uzanıp yanaklarımdan süzüldüğünü gözyaşlarımı sildi. "Bunu başaramama ihtimali çok yüksek. Vücudu bu düzeyde bir travmayı daha fazla kaldıramaz. Hiçbir insan kaldıramaz."

Titreyerek nefes aldım, beni başka bir ölüme hazırlamak için elinden geleni yaptığını açıkça anladım. Beni hızla ailemin bir parçası haline gelen bir arkadaşımı daha kaybetmeye hazırlıyordu.

Will yatağın diğer tarafında diz çöktüğü yerden kısık bir inilti çıkardı, Bethany'nin eli kendi elinin içindeydi. "Benim güzel kızım, lütfen gitme.

Bana, Şimdi değil. Sonunda seni sevdiğimi itiraf ettiğimde olmaz. Lütfen benimle kal."

Evangeline'den bir nefes kaçtı ama onun dışında oda sessizdi.

Kapının kapanma sesiyle döndüm. Doktorlar gitmişti. Vaz mı geçmişlerdi?

"Onu kurt adama dönüştürmek için serum almaya gittiler. Serumunu bir insan hizmetkâra verecekler, çünkü o sırada başka türlü elden çıkarılmış olacaklar ama uygulaması yeterince basit. Sadece gece yarısı içmesi gerekiyor," dedi Diana yumuşak bir sesle. "İşlem acı verici ve onu öldürme ihtimali yüksek. Ama bu aynı zamanda onu öldürüyor ve buna verecek bir cevabımız yok. İyi ya da kötü, deneyeceğiz."

Dişlerimi sıktım ve başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Diana'nın çenesi gergindi ve gözlerinde belirgin bir yabani bakış vardı. "Bana henüz teşekkür etme. Çünkü yaşasa bile, ona yaşattığın acıyı affetmesi yıllar alabilir. Ben... bunun için kalamam. Ay ışığına yaptığım yolculuğu tekrar yaşayamam. Kurtlarım beni çağırıyor, gitmeliyim."

Topuklarının üzerinde döndü ve kapıyı arkasından kapatarak hızla odadan çıktı.

Birkaç dakika süren ağır sessizlik genç prens tarafından bozuldu.

Will sessizce, "Bu iyi bir fikir," dedi. "Yine de onunla evlenirdim, kurt adam, insan, her ne olursa olsun, onunla evlenirdim. O başıma gelebilecek en iyi şey. Sadece bunu göremeyecek kadar inatçıydım."

Bunu anlamasının zamanı gelmişti. Tek umudum çok geç olmasıydı.

Düşes bir eliyle Bethany'nin başını okşadı, sözleri benim düşüncelerimi yansıtıyordu. "Tatlı Aramız için çok geç kalmadığımızı umalım."

Bethany'nin nefesini tutarak mırıldanması sonraki bir saat boyunca dışarıdan gelen uğultularla yarışan tek ses oldu. Bazen sanki sadece kendisinin duyabileceği bir şarkı söylemeye ya da mırıldanmaya çalışıyormuş gibi geliyordu. Diğer zamanlarda çırpınıyor ve ölüm için yalvarıyordu, vücudu ayaklarının topuklarından başının tepesine kadar yükseliyordu. En kötüsü de, kendine zarar vermemesi için onu tutmaya çalıştığımız zamanlardı.

Soğuk bezleri dolaştırmaya, onu buz banyosuna sokmaya, boğazından aşağı su dökmeye devam ettik. Bunların hiçbirisi gerçekten işe yaramadı, ama onun sadece kendisinin savaşılabileceği bir savaşı yürütmesini izlerken bize yapacak bir şeyler verdi.

Düşes odada volta atıyor, bir parmağı çenesine vuruyordu. "Ona ne olmuş olabilir? Edmund'un Bethany'nin sizin için özel olduğunu bildiğini düşünseydim, biz ayrılmadan önce bir şekilde onun başına bir bela sardığını söylerdim ama bunu nasıl bilebildiğini anlamıyorum. Çok dikkatliydik. Eğer birini öldürmeye çalışacak olsaydı, bu sen olurdun Sienna."

Dominic kısık bir hırıltı çıkardı. Yine de Düşes'in haksız olduğunu düşünmüyordum. Edmund, Dominic'in bana karşı bir şeyler hissettiğini bildiği için ölmemi isteyebilirdi. Vampir kralın, Bethany ile Will'in birbirlerine aşık olduklarını bilmesine imkân yoktu. Hain Scarlett bile bunu bilmiyordu.

"Kitaplara tekrar başvuralım mı?" Diana ve Evangeline daha önce bunu yapmak için saatler harcamış ama elleri boş dönmüşlerdi. "Buradaki kalenin neredeyse Fae'ler kadar büyük, kapsamlı bir kütüphanesi var. Bir şeyleri gözden kaçırmış olabiliriz," diye sordu Dominic. "Ya da belki Kahin'e danışabiliriz? Ortalıkta görünmüyor. Muhtemelen mutfakta yemek yiyordur."

Şüpheli Dominic Kahin'i önerdiğinde yolun sonuna geldiğimizi anlamıştım. Boşuna uğraşıyorlardı. Hepimiz öyleydik. Ama Will yine de başını salladı.

"Onlar serumu onun üzerinde denemeden önce zamanımız var. Buradaki tüm arşivlerde bize yol gösterebilecek bir şeyler olmalı. Sadece daha dikkatli bakmamız gerekiyor."

Üçü de neredeyse hep bir ağızdan başlarını salladılar.

Düşes kapıya doğru ilerleyerek, "O halde onu bulacağız," dedi. "Gelin, üçümüzle daha hızlı gideriz."

"Gidiyor musunuz?" Gözlerimi üçüne diktim. Bethany ile yalnız kalmaktan korktuğumdan değil. Daha çok, eğer ölürse... Will de yanında olmadan ölmesini istemiyordum.

Bu düşünce bile boğazımın düğümlenmesine ve gözlerimin bir kez daha yanmasına neden oldu. Bee'nin elini biraz daha sıkı tuttum. O ölemezdi, ölemezdi işte.

Dominic eğildi ve beni öptü, dudakları sertçe dudaklarıma yapıştı. "Bize ihtiyacın olursa Rafe ve Jack kapının hemen dışındalar ya da... Bethany ile ilgili bir şey değişirse, gelip bizi almalarını söyle. Bir tedavi bulmaya çalışmalıyız. *Bir şeyler* yapmalıyız."

Gözümü kırptım ve üçü de gitmişti, vampir hızları tam olarak ortaya çıkmıştı. Bir an sonra Rafe kafasını içeri soktu.

"Bayan, bize ihtiyacınız olursa buradayız, seslenmeniz yeterli."

Bir kapıyı koruyan ve binlerce kurtadamı uzakta tutan, henüz ergenlik çağına bile girmemiş bir çift çocuk.

Yüzümü buruşturdum. "Bu ikisi soğuk bir teselli."

Bethany inledi. "Soğuk rahatlık. Tekneye doğru yüzdüğümüzde okyanusun nasıl hissettirdiğini hatırlıyor musun? Buz gibiydi. Donarak öleceğimi sanmıştım."

Saatler önce odaya girdiğimden beri en tutarlı olduğu andı bu. "Ben de öyle." Elimi tekrar yüzünde gezdirdim. "Çok soğuk."

Gözleri açıldı, daha önce hiç olmadıkları kadar açık bir maviydi, neredeyse buzul buzı gibiydi.

"Bee?"

"Ben..." diye devam etti, dokunuşundan sarsılarak uzaklaştı ve tökezleyerek ayağa kalktı. Üzerinde sadece ince bir gecelik vardı ve o da sadece mütevazılık içindi. Önüne geçmeye çalıştım ama çok hızlıydı.

Bir gün öncesine göre çok daha hızlıydı.

Panik göğsümü tırmaladı. "Bethany, lütfen, kalkmamalısın."

Gözleri bana kilitlendi ve burun delikleri açıldı. "Ben... istememem gereken şeyler istiyorum Sienna." Boğazı inip kalktı ve boynuma bakarken sertçe yutkundu.

Başka bir şey söylemeden benden uzaklaştı ve balkon kapısına doğru koştu, bir kedi hızıyla kapıdan içeri atladı.

Düşünmek için durmadım. kışımı yırttım. Son saniyede bir çığlık attım. "General'i getirin! Limana doğru gidiyor!"

Sonra bir dua mırıldandım ve ikinci kat balkonundan aşağı atladım.

İniş hak ettiğimden daha iyiydi, sık çalılıklardan oluşan bir çit beni en kötüsünden kurtardı. Yine de kendimi toparlamam ve peşinden gitmem saniyelerimi aldı. Bethany'nin peşinden fırladığımda neredeyse görüş alanımdan çıkmıştı. Arayı kapatmak için elimden geleni yaptım ama o yıldırım hızındaydı ve ben onun dengi değildim.

Birkaç dakika sonra, dolunayın parlak beyaz ışığının arkadan aydınlattığı silüetini gördüm. Doğruca suya doğru koştu ve tereddüt etmeden suya dalarak hafifçe vuran dalgaların altında kayboldu.

Bir dakika sonra suyun kenarına vardım, okyanusun soğuğu onu takip ederken nefesimin kesilmesine neden oldu. Dalgalarda ondan bir iz ararken kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı ama hiçbir şey yoktu.

"Arı!" Seslendim, tuzlu su boğazıma ve burun deliklerime doluyor, gözlerimi yakıyordu. Dalgaların altına daldım ve çılgınca ondan bir iz aradım. Tam yüzerek havalanmak üzereydim ki onu okyanusun dibinde bağdaş kurmuş Suk asana otururken gördüm.

Saçlarından tutarak onu yukarı doğru çektim.

Suyun yüzeyine çıktık ve nefesi kesildi. Yüzü ilk kez bu kadar kırmızı değil, daha çok açık pembeydi.

"Bu daha iyi," diye fısıldadı.

Yine de etrafındaki su hızla ısındı. Dalgaların hareketi sıcaklığı alıp götürdü ve yerine taze soğuk getirdi. Ben titriyordum ama Bee memnun görünüyordu.

"Bırakın burada yüzeyim," dedi, gözleri hâlâ donuk ve tuhaftı ama en azından inlemiyordu.

Onu reddetmek için kendimi zor tuttum. "Tamam, ama kıyıya yakın dur," diye fısıldadım, "ve sessiz ol."

Soğuk gücümü tüketiyordu ve güneşin olmadığı ve sert gece rüzgârlarının estiği bir ortamda dışarı çıkmazsam kısa süre içinde hipotermiye gireceğimi biliyordum. Dokunabildiğim ve durabildiğim yere kadar yüzdüm ve sığıktan dışarı çıktım.

Neler oluyordu böyle? Bunun mümkün olmadığına yemin etmişlerdi ama hız... yasak bir şeye duyulan özlem...

O-?

Tam bir paniğe dönüşmeden önce bu düşüncüyü bastırdım. Eğer Bethany imkânsızı yapıyorsa, dönüşümü tamamlanmadan önce bu onu öldürebilirdi. Bir hastalık olması daha iyiydi. En azından düzeltilebilirdi. Ve bir tedavi olmasa da, okyanus onu rahatlatıyorsa, öyle olsun.

Bir an kıyıda durdum ve sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmış gibi sırt üstü yüzen ona baktım. Her şey iyi ve güzel olabilirdi ama...

Arkamdan alçak bir homurtu yükseldi, içindeki düşmanlık bir çan kadar açıktı.

Yavaşça döndüm, ne göreceğimi zaten biliyordum ama hayal gördüğümü umuyordum. İri, koyu kırmızı kurt bana doğru yaklaşıırken dişlerini göstermiş ve tüylerini diken diken etmişti.

Üzerime bir rahatlama çöktü ve gergin bir kıkırdama çıkardım. "Tanrılara şükürler olsun.

Lochlin, benim, Sienna."

Alçaktan gelen hırıltılar bir nebze olsun azalmadı.

Dönerken ellerimi iki yana açtım, avuç içlerim ona dönüktü. "Loch?"

Homurdandı ve beni kumsalın aşağısına doğru sürükleyerek sola döndü.

"Sen aklını mı kaçırdın? Lochlin!" Adını söyledim ve o da bana dişlerini gösterdi.

Diana'nın sözleri kafamın içinde yankılandı.

"Kendi güvenliğiniz için hepinizin tecrit edilmiş ve kilitli kapılar ardında kalmanız gerekecek. Her türlü önlemi alıyoruz ve mümkün olduğunca medeni kalmaya çalışıyoruz, ancak ayın çekimi etkisini gösterdiğinde kontrolüm çok sınırlı olacak. Büyük ölçüde dışarıda olacağız ama ne olacağı belli olmaz."

İçeride ya da güvende olmadığımız kesindi. Ve bu Lochlin şu anda tahmin edilebilir bir şey .

"Bak dostum, geri adım atacağım." Yüzme bilmediğini çok net hatırlıyordum. Ve su buz gibi soğuk olsa da, Dominic'in en iyi arkadaşı tarafından hırpalanmaktansa hipotermiyi tercih ederdim.

Tekrar bir adım geri attım ama o yanımdan dolandı. Ve bu sefer, benimle okyanus arasına girmeyi başardı. Ben onun gözlerine bakarken

Hırlayan yüz, ay ışığında parlayan iri dişler, bir korku hissi üzerime kapandı.

Lochlin'in kurdunu devralmak istemedim ama başka seçeneğim yoktu.

Derin bir nefes alarak güce ulaştım. Ancak bir şey yapamadan bir şey konsantrasyonumu bozdu.

Demir ağacından bir asanın sabit uğultusu.

"Dostumdan uzak dur, Lochlin."

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

OceanofPDF.com

Dominic

T Lochlin ve Sienna arasında döndürürken asa ellerimde titreşti. Onunla konuşurken gözlerimi ondan ayırmaya cesaret edemedim.

"Sienna, suya gir."

Bir kez olsun tartışmadı ve Lochlin onu durdurmaya çalışmadı, dikkati artık bana sabitlenmişti.

Dişlerini gösterdi, siyah dudakları titrerken boğazından alçak sesle hırladı.

"Eski dostum bu hatayı yapma. İkimiz de yaralanacağız ama yemin ederim en kötüsünü sen " Bir anda suyun kenarına doğru uçtum, Sienna'yı ve havada süzülen Bethany'yi görüş alanından engelliyor.

Ela gözleri kısıldı ve üzerime atlamadan bir saniye önce kasları gerildi. Asamı sertçe döndürdüm, uzun kenarını vücudunun uzunluğuna geçirdim ve onu kumsaldan aşağı fırlattım.

Nasılsın bile demeden ayağa kalktığı için darbeyi fark etmemiş gibiydi. Duruşumu tekrar ayarladım, bir kez daha kendimi onunla kızlar arasına koydum.

"Loch, Angel Ridge savaşını hatırlıyor musun? Seni bir at gibi kullandım; o zamanlar benden çok daha büyüktün. Savaşın içine at sürdük; biz

On üç yaşımdan fazla olamazdı. İki kez düştüm ve sen beni korudun. Neredeyse ezilmek üzereydin ve seni kurtarmak için bir adamın kellesini aldım. Bu benim savaştaki ilk gerçek ölümümdü."

Dolunay sırasında bir kurt adamı *etkileyebilecek* tek şey güçlü anılar ve derin bağlardı. İniş çıkışlarımıza rağmen uzun süredir devam eden dostluğumuza güveniyordum.

Bana doğru yavaşça yaklaştı, yaklaştıkça karnı kuma değiyordu, kürkünün tanelere sürtünme sesi ve alçak gürültüsü duyabildiğim tek sestti.

Demir ağacından asayı döndürmeye devam ettim, dikkatini dağıtabileceğimi umarak etrafımda gezdirdim. Ama bir kez bile tereddüt etmedi... bir kez bile bedenim yerine asanın hareketini takip etmedi.

Kahretsin, bu kötüydü.

"Dom..." Sienna bir uyarı olarak adımı mırıldandı.

"Sessiz ol. Bana odaklanmasını istiyorum," diye konuştum, yine gözlerimi ondan ayırmadan. "Onu bayıltmalıyım, sonra ikinizi kaleye geri götürebiliriz."

Ve sonra Lochlin sürüsüyle birlikte kurtluk yaparak lanet olası neşeli yoluna devam edebilirdi.

Bir anlığına dikkatim ondan uzaklaştı, sağ tarafımda sahile doğru bir hareket oldu ve Lochlin onu yakaladı.

Öne doğru sıçradı ve beni yere düşürdü. Asayı zar zor aramıza sokmayı başardım ve onu kendimden uzak tutmak için kullandım.

Sienna'nın nefesi kesildi ama adam ona hiç bakmadı.

Onu geri çekip demir ağacı boğazına bastırduğımda çenesi yüzüme birkaç santim yaklaştı.

"Aptal!" Ona mı yoksa kendime mi bağırdığımdan emin olamadan bağırdım. Dolunay sırasında bakışlarımı bir kurt adamdan ayırmamam gerektiğini çok iyi biliyordum.

Birden Rafe ve Jack'in geride kalmasını isteme kararından pişmanlık duymaya başladım. Genç ve deneyimsizdiler. Onları zaten hain olarak damgalamış ve bu karmaşanın içine sürüklemiştim. Onların ölümünü de üstüme alamazdım.

Lochlin vücudumun iki yanındaki kumu tırmalıyor, bana ulaşmak için umutsuzca mücadele ediyor, pençeleri kumda uzun yarıklar açıyordu. Salyası ağzının kenarından kayarak sıcak ve iğrenç bir şekilde boynuma döküldü.

"Bok gibi kokuyorsun," diye tersledim. "Sanki yine at pisliği yemişsin gibi."

Kükredi, yüz hatlarını öfke kaplamıştı ve ben ayaklarımı aramıza sokmayı başardım ve onu başımın üzerinde döndürdüm, vücudu havada dönerek bir kedi gibi ayaklarının üzerine indi.

Bununla ilgili tek sorun, onu Sienna'ya daha da yaklaştırmasıydı.

Şimdi bana bakarken onun arkasında duruyordu, teni solgun, gözleri kocaman, bir eli ağzına götürmüştü. Ama bir kez daha onun orada olmasını umursamıyor gibiydi, odağı sadece benim üzerimdeydi.

"Hadi o zaman, it. Bakalım neler ." Dövüş duruşuna geçtim, demir odunu vücudumun etrafında döndürerek daha hızlı ve daha hızlı döndürdüm. Lochlin arka bacaklarını tekmeleyerek Sienna'nın eteğine kum püskürttü.

Lochlin bir kez daha üzerime koştu, çenesi iyice açılmıştı ve ön pençeleriyle bacaklarıma saldırıyordu. Asayı doğrudan bacağının ön tarafına sapladım ve kemiği kırdım. Durmadım. Onu hareketsiz hale getirmeliydim.

"Geri çekilebilirdin!" Asayı savurdum, onu diğer bacağından yakaladım ve ayaklarından yere düşürdüm. Hızlı bir hamleyle asayı kafasının yan tarafına sapladım.

Kumun üzerine yığıldı kaldı.

Yanından koşarak geçtim ve Sienna'nın eline uzandım. "abuk ol."

"Bee!" Hâlâ suyun içinde yûzen arkadaşına dõndû. "Onu bırakamayız!"

"Beni burada rahatsız edemezler," dedi yumuşak bir sesle, sesi kolayca taşınıyordu. "Yeterince derinde kalacağım."

Sienna tereddût etti ve ben de onu kucağıma almak için eğildim.

"Dominic, onu bırakamayız! Kurtadamlar yüzebilir, sadece Lochlin yüzemez! Bunu sen de biliyorsun!"

Bunu biliyordum. Lochlin bir taş gibi battı çünkü yarı fae'ydi ve bu karışımla ilgili bir şey ona suya karşı bir zayıflık verdi. Ama diğer kurtadamlar güçlü yüzücülerdi.

Lochlin'in hâlâ yerde yatıyor olacağını düşünerek ona arkamı dõndüm ve "ıkarabilirsen çıkar onu," dedim.

şans bu gece bir hanımefendi değildi; tam bir orospuydu.

Lochlin ayağa kalkmakla kalmamış, ona iki kurt daha katılmıştı, o kadar sessizce yaklaşıyorlardı ki iri pençelerinin altından kayan kumun fısıltısını bile duymamıştım.

"Suda kal Sienna!" Gözlerimi Lochlin'e kilitledim, ona ulaşabileceğime dair küçük de olsa bir umudum vardı.

"Eski dostum, beni dinlemek zorundasın. Eğer sabah uyandığında ağzında benim kanımı bulursan kendini asla affetmezsin." Suya doğru bir adım attım ve o da beni takip etti.

Topuklarım tam suyun kenarına gelene kadar santim santim birlikte hareket ettik.

"Loch." Toparlayabildiğim tüm duygularla onun adını söyledim. Öleceğini düşündüğüm için değil. Hayır, onu öldüren kişi olmak istemedim,

onun beni öldürmek isteyeceğinden daha fazla. Ama iş o noktaya gelirse, Lochlin bu haliyle Sienna'ya yaklaşmasına izin vermeden önce öldürdü.

"Yüzerek çıkın." Dedim.

"Zaten gidiyoruz Bee, hadi, daha derin su daha soğuktur."

Lochlin'in yanındaki iki kurt adam kulaklarını kıpırdattı ve solumdaki tüylü, gri kürklü canavar onlara doğru sıçradı.

Asayı savurdum ve kafasına sapladım, kemik ve demir ağacının çatırtısı havada yankılandı. Kurt adam yana doğru uçarak Lochlin'i ve diğer kurdu yere serdi.

Elime geçecek tek fırsat buydu. Döndüm ve suya daldım, kızlara ulaşmak için sertçe yüzdüm. Ayın ışığı suyun yüzeyinde parlak bir şekilde yansıyor, kolumun her kulaç atışında suyun altında dans eden küçük parıltılar belirliyordu.

"Yüz, yüz!" Sienna'ya emrettim. Belki bir tekneye ulaşabilirsek kendimizi daha kolay savunabilirdik.

Bir dizi çene sağ ayağıma kenetlendi ve beni geriye doğru sürükledi. Korku benim için değildi, hatta acı için bile değildi.

Sienna orada yüzüyordu, kraken Blackthorne Limanı'na gitmişti ve o ve Bethany kolay hedefti.

Beni tutan dişlerin yüzüne doğru çırpınsam ve tekmelesem de suyun içinde sürüklendim. Beni sahile geri çeken kurdu tanıyamadım.

Koyu kahverengi ve yer yer beyaz olan kurt tepemde dikilmiş, dişlerini göstererek bana bakıyordu. Gözlerinde ya da arkasındaki şeyde insana dair hiçbir şey yoktu. Sadece kan ve yıkım için vahşi bir ihtiyaç vardı.

Göğsüne bir yumruk indirdim, nefesi kesildi, kaburgaları kırıldı ve onu üzerimden savurup çömelmeye zorladım.

Sienna suyun içinden bir çığlık attı.

"Hayır, sen olduğun yerde kal!" Vücudumdan akan kana rağmen ne demek istediğimi anlamış bir şekilde bağırdım. Kurtları hızlıca saydım. Artık on üç taneydiler, hayatta kalmam için bile çok fazlaydılar.

Üzerimden düşürdüğüm kurt sonunda nefesini tutmuştu ama ben çoktan savunmaya geçme zamanının geldiğine karar vermiştim. Arkamda bıraktığım demir ağacından asayı tekmeleyip elime aldım, bir kez çevirdim ve ucunu sertçe vücudunun yan tarafına sapladım.

Onları tutabilirim, ama ne kadar süreyle?

Güneşin doğup beni öldürmesine yetecek kadar uzun bir süre, onlara insan şekillerini geri verirken bile mi?

Tekrar böyle yanma düşüncesi beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyordu. Bunu yapamazdım. Savaşarak ölmek daha iyi .

Kurtlar dalga dalga üzerime geliyor, dişleri ve pençeleriyle her taraftan bana saldırıyorlardı. Hareket etmeye devam etmek, onları geri püskürtmek için tek yapabildiğim buydu. İndirdiğim darbeler vampirlerin kafataslarını kırabilir, insanları öldürebilirdi ama kurtlar tuğla ve harç gibiydi. Kemikleri daha kalın, bağları ve kasları daha sertti.

Sahip oldukları tek zayıflık yavrularıydı -ki hiçbiri yakınlarda değildi- ya da iki ayak üzerindeyken çok daha kolay öldürülebiliyor olmalarıydı.

"Neden gümüşe alerjin olmasın ki?" Daha önce iki kez alt ettiğim bir kurdu daha yere sererken nefes nefese hırladım. Lochlin'in geri çekildiğini fark ettim ve takviye çağırdığını anladım. Bunu daha önce de savaşta yaptığını görmüştüm.

Ben dizlerimin üzerine çökene kadar bekler, sonra beni alır ve öldürücü darbeyi indirirdi.

Ay biraz alçalmıştı ama gün doğumundan çok uzaktaydık ve aldığım yaralar beni yavaş yavaş tüketiyordu. İki kolum ve bir bacağım ısırılmıştı. Göğsümde, sırtımda ve başımın arkasında penelerden kaynaklanan çok sayıda kesik.

Beni yavaşlatıyorlardı.

Lochlin sürünün etrafında volta atarak o anı bekledi.

Beklediğimden çok daha erken geldi.

İki kurt bana saldırdı, biri iki yanımdan. Saçımdaki daha yakın olana sertçe savurdum, ayak parmağımdan dönerek kurdun kafasının arkasına ezici bir darbe indirdim. Geri adım attım ve demir ağacın ucunu ikinci kurda , asayı gırtladığına sokup onu boğdum.

Homurdanarak onu asayla kaldırdım ve cesedini diğer kurtadamların üzerine fırlattım.

"İşimiz bitti mi?" Kkreyerek söylediğim bu sözler, kontrolümü kaybetmeye ne kadar yakın olduğumu gösteren dişlerimin aşağı inmesine neden oldu.

Birisi okyanusun güvenliğini terk ederken belirgin bir su sıçraması oldu.

Dikkatim dağıldı, basit bir dikkat dağılması ve Lochlin zerimdeydi. Ağırlığı beni kuma yapıştırdı, diğer iki kurt da beni sıkıştırmasına yardım etti ama boynuma batan en iyi arkadaşımın dişleriydi.

Beni tam olarak
ldrmyor. Beni
tutuyor.

Kahrolası kurtlar dolunayda tıpkı kediler gibi yiyecekleriyle oynamayı severlerdi.

"Lochlin, onu hemen bırak!" Sienna'nın sesi havada şaklayan bir kırbaç gibiydi. "Bırak onu, yoksa bu sefil dünyanın sahip olduğu tüm tanrılara yemin ederim ki irademi senin üzerinde zorla uygulayacağım."

O anda onu bunun mümkün olmadığı konusunda uyarırdım. Onlar bu durumdayken yapabileceği hiçbir şey yoktu. Benim de yapabileceğim bir şey yoktu. Beni tutan üç kurt adamın kalın kürklerinin arkasını bile göremiyordum.

Bir çığlık attı, Lochlin'i üzerimden atmaya çalıştım ama sonra kurtadamlar uzaklaştı ve onu net bir şekilde görebildim.

Sienna'nın eli kurtadamlardan birinin burnuna dolanmış, gözleri sanki içinden parlıyormuş gibi altın sarısı parlıyordu.

Kurt da diğerleri gibi şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Sienna, ne yapacaksan yap," dedim, sesim kendi kanımla kalınlaşmıştı.

Titriyordu, tutunduğu kurt ona doğru hamle yaptı ve sonra ulumaya başladı, acı içinde çığlık atıyordu.

Dizlerimin üzerine yuvarlandım, bakıyordum. Gördüğüm şeyi idrak edemiyordum. Çünkü bu imkânsızdı. Dolunayın ışığında, kurtlar bedenlerinin tüm kontrolünü ellerinde tutarken, tekrar iki ayaklı hale gelmeleri imkânsızdı.

Ve yine de... yaptığı şey tam olarak buydu.

On Birinci Bölüm

OceanofPDF.com

Sienna

T Geri kalan kurtlar hamamböcekleri gibi kumsaldan dağıldılar, yankılanarak ve uluyarak uzaklaştılar. Loch'un kızıl kurdu bizi bağışladı. onlara katılmadan önce uzun uzun baktı.

"Ne oldu?" diye mırıldandı kumsalda yatan kadın, titreyerek kendini ayağa kaldırdı. Dominic'e bir bakış attı ve sonra tekrar bana döndü. "Ben... birini mi incittim?"

Kalp şeklindeki yüzü pişmanlık ve şaşkınlıkla doldu ve içimde dolaşan adrenalinle karışık öfke bir anda yok oldu.

Başımı yavaşça salladım, şimdi titriyordum, kaslarım seğiriyor ve titriyordu. "Hayır. Hayır, hepimiz iyiyiz."

Dominic'e bir bakış attım, o da başını sallayarak sözlerimi onayladı.

Tanrılara şükür, o iyiydi ama bu adam bana kalp krizi geçirtmeye kararlıydı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kaçınamayacağım bir zarardan beni korumaya çalıştığını fark ettiğimde içime bir suçluluk duygusu saplandı.

Önümdeki kadın aniden bembeyaz kesildi, kasları kasıldı.

"Gitmen gerek," diye fısıldadı, vücudu kasılmaya başlamadan birkaç dakika önce.

O kötü biri değildi. Amacı bize zarar vermek değildi ama içindeki yaratık ayın gücü karşısında doğasını dizginleyemiyordu. Akrebin iğnesini kontrol edemediği kadar o da kontrol edemiyordu. Onu ya da diğerlerini insan formlarına geri dönmeye zorlamak benim için zalimlik olurdu.

Başından beri bize söylendiği gibi ait olduğumuz yere, kaleye geri dönmemiz gerekiyordu.

Dominic benden çok öndeydi ve Bee'yi almak için suya girmişti. İlk başta onunla savaşılmaya çalıştı, ancak yaralarına rağmen onu kolayca alt etti ve bir inilti ile kollarında sakinleşti.

"Çok ateşlisin, lanet olsun sana."

Önümdeki kadın yere düşmüştü, uzuvları çoktan şekil değiştirmeye başlamıştı.

"Acele etmeliyiz," dedi Dominic, beni de kucağına almak için hareket ederek.

"Bacaklarıma kramp . Onları kullanmam gerek," dedim.

bir koşu içine.

Bana ayak uydurdu, ilerlerken endişeli, yan bakışlar gönderdi. "Ben iyiyim.

Sadece ısınmaya ihtiyacım var. Endişelenmemiz gereken Bee."

Çünkü tüm bu terör ve kargaşadan sonra bile sorunumuz çözülmekten çok uzaktı.

Dom'un omzunda gevşek bir şekilde asılı duran Bee'nin yüzüne baktığımda bir kez daha ateşinin yükseldiğini gördüm.

Bir vücut pes etmeden önce buna ne kadar dayanabilir?

Bundan sağ çıkabilecek miydi? Ve kurtulsa bile, yeni gerçekliğiyle başa çıkabilecek miydi?

Bilmiyordum ama şansımız olması için dua ediyordum.

Daha fazla olay çıkmadan kaleye geri döndük ama kapıdan içeri adım attığımızda Will'i kapının yanında botlarını çekiştirirken bulduk.

"Üçünüz hangi cehennemdeydiniz?" diye sordu, hepimizi gözden geçirirken gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bee kaçmaya çalıştı. Suyun içinde, soğuk bir yerde olmak istedi." Kapıyı sürgüyle kapatmak için durakladığımda uyuşmuş dudaklarımın arasından konuşmayı başardım. "Onu takip ettim, Dom beni takip etti, kurtlar bu gece kurbağa gibi hissediyor ve... anladınız işte."

Will araya girdi ve Bee'yi Dominic'in omuzlarından kendi kollarına kaydırды, kızarmış yüzündeki ıslak saçları taramak için bir an ayırdı.

"Kayıplar mı?"

"Olumsuz," diye yanıtladı Dom, yüzünü bana dönmüştü bile. "Sıcak duş, hemen şimdi. Ben de temizleneceğim ve daha sonra hep birlikte buluşacağız."

"Pekala."

Kolayca kabul etmem karşısında çenesi genişledi ama Bee'yi gözümün önünden ayırmak istemesem de onunla tartışamayacak kadar üşümüş ve bitkin düşmüştüm.

"Bee'ye odamda soğuk bir banyo yaptıracağım. İşin bitince oraya gel. Bir uşak serumu bıraktı ve gece yarısına kadar birkaç saatimiz var," dedi Will başını hızlıca sallayarak.

"İyi misin?" Dom yüzümü endişeyle inceleyerek mırıldandı.

Değildim. Pek sayılmaz. Kullandığım güç miktarı beni boş bırakmıştı ve bu noktada saf dumanla çalışıyordum. Aslında.

"Yardımanın işime yarayabilir."

Yüzündeki rahatlama, sorduğum için kendimi biraz daha az aptal hissetmemi sağladı. "Hadi Starshine," diye mırıldandı beni kollarının arasına alırken.

Beni yatak odasına bağlı banyoya götürürken başım arkaya düştü. Beni makyaj masasına ve ardından duşu sonuna kadar açtı. Saniyeler sonra oda buharla doldu ve ben bir inilti çıkardım. Dom önümde dizlerinin üzerine kt ve kıyafetlerimi soydu. Beni bir hamlede kaldırıırken kendi kıyafetlerini çıkarma zahmetine girmedi ve popomu avularken bacaklarımı beline dolamamı istedi.

Sıcak su buz gibi tenime değdiğinde dudaklarımdan çıkan tıslamaya engel olamadım. Eğer bu Bee'nin okyanusa daldığında hissettiği rahatlama gibi bir şeyse, bunu yapmak için neden hayatını ve uzuvlarını riske attığını anlayabiliyordum. Yatıştırıcı sıcaklık tenime sızarak soğuğu alıp götürdü. Dominic beni orada tuttu, titremem durana kadar sağa sola salladı. Sonunda kendi başıma ayakta durabileceğimi hissettiğimde, ayaklarımı indirdim ve beni serbest bıraktı. Buharlı spreyle yüzleşmek için döndüm ve bir teşekkür duası ettim. Su için. Bu adam için. lmş olmamız gerekirken hayatta kaldığımız için.

Tekrar.

Lavanta kokusu duyularımı doldururken kafa derimin üzerindeki nazik eller bu düşünceleri çaldı.

Saımı yıkıyordu. Vampir Ordusu'nun büyük, kötü generali saımı yıkıyordu ve ben buna bayılıyordum. Omuzlarımdan çökmesine izin verdim, anın tadını ıkartıyordum. Çok yakında, gerçek dünya tekrar çökerken bu kısa zevk sadece bir anı olacaktı.

Ama şimdi? şu an için mi?

Memnundum.

Ancak köpükler oktan akıp gittiğinde ve sıcak su ılıklaştığında nihayet kıpırdandım.

"Gitmeliyiz. Bethany'nin bize ihtiyaı var."

Dominic başını salladı. "Öyle. Hadi git ve giyin. Üzerimi değiştirdikten sonra mutfakta durup sana biraz güveç ısıtacağım ve sonra Will'in odasında buluşacağız."

Duştan çıkmak için hareket ettim ve sonra durdum. Söylenmesi gerekiyordu.

"Teşekkür ederim, Dom. Her şey için."

Cevabını beklemedim. Raftan bir havlu kaptım ve koşarak uzaklaştım.

Yirmi dakika sonra Will'in odasına vardığımda saçlarım kuruydu, kalın, pelüş bir bornozun içindeydım ve kendimi insana yakın bir şey hissediyordum. Durakladım ve derin bir nefes aldım.

Lütfen, tanrılar, onun biraz daha iyi olmasına izin verin...

Kapıyı hafifçe tıklatıp içeri girdiğimde, Will'i kocaman yatağında yüzükoyun yatan ve üzerinde sadece bir çarşaf olan Bee'nin üzerine çömelmiş halde buldum. Yüzü pancar kırmızısıydı ve gözleri bir kez daha cam gibiydi. Beklediğim buydu ama bu daha az acı vermiyordu.

"Selam," dedim Dom için kapıyı aralık bırakıp yatağa doğru ilerleyerek. "Sen nasılsın?"

Will korkudan harap olmuş yüzünü kaldırdı ve başını salladı. "Ben yapmadım. Sienna... Bunu ben yaptım. Ben yaptım. Bunu ona ben yaptım." Elini Bee'nin alnına koymak için geri döndü. "Organları yakında sıcaktan iflas edecek ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Sadece biraz daha zamana ihtiyacımız var. Gece yarısı, biz-"

"Dur. Kes şunu," diye mırıldandı başını öne eğerek. "İkimiz de şu anda böyle bir değişikliği kaldıramayacak kadar zayıf olduğumu biliyoruz. Eğer ölürse, hepsi benim suçum olur."

Bu teknik olarak doğru olsa da, kendini suçlaması mantıklı değildi. "Bilmen mümkün değil Will. Daha önce hiç böyle olmamıştı, ve sen değilsin Kahin. Sen için dur ile

Sadece Bee için yapabileceğimiz başka bir şey düşünmek için zihninizi boşaltmak adına."

Bu sözleri söylerken bile aynı şeyi yaptığımı fark ettim. Bee'nin durumu için kendimi değil, Jordan'ın ölümü için Dom'u suçluyordum. Will gibi o da Jordan'ın onu savaşa kadar takip edeceğini tahmin edemezdi. Yine de onu bir günah keçisi olarak kullanmıştım... öfkemi yöneltmek için yumuşak bir yer. Ama bazen korkunç şeyler olur ve bunlar kimsenin suçu değildir. Olaylar böyle gelişirdi.

Will'e de aynı şeyi söyledim ve yine başını salladı.

"Onu hiç ısırılmamalıydım. Şu anda sapasağlam olurdu. Çok bencilce ve aptalca!" Kendini ayağa kaldırdı ve Dominic elinde iki seramik çömlekle içeri girdiğinde yumruğunu taş duvara vurmak üzereydi.

"Buraya kadar geldi. Bir süre daha dayanacaktır. Serumunu deneyecek kadar uzun bir süre. Umarım işler ters giderse doktorlar ve Diana kısa süre sonra geri dönerler." Dom buharı tüten fincanımı bana uzattı ve diğerini kardeşine götürdü. "Bir şeyler bulacağız. İhtimalleri her seferinde yendik ve hepimiz hâlâ ayaktaız. Şimdi kendimize karşı bahse girmek aptalca görünüyor, değil mi?"

Will minnettar bir baş hareketiyle yahniyi kabul etti ve yatağın etrafında yarım daire şeklinde dizilmiş sandalyelerden birine oturdu. "Haklısın. Bu son değil. Bunu ruhumun derinliklerinde hissederdim, değil mi? Tek gerçek aşkımı kaybetmek üzere olsaydım?"

Mavi gözlerinde yeniden parlayan umudu görebiliyordum ve bunu ona söyleyecek yüreğim yoktu. Aşkın bununla hiçbir ilgisi yoktu. Kader zalim, acımasız bir kaltaktı. Hiçbir uyarıda bulunmadan ya da pişmanlık duymadan alıp verebilir, rastgele bir Pazar pikniğini bir by-your-leave bile olmadan mahşere dönüştürebilirdi.

Bee'nin hayatta kalmasını bu dünyadaki her şeyden çok istiyordum ama gerçek şu ki, bunun olasılığı her geçen ateşli saniyede azalıyordu. Nabızı o kadar hızlı atıyordu ki, sanki boynundaki küçük bir davul kesik kesik vuruyordu. İyileşmiyordu.

Sonraki bir buçuk saat boyunca sırayla Bee'nin alnını buzlu suyla sildik ve onunla alçak, rahatlatıcı tonlarda konuştuk. Gece yarısı yaklaştıkça odadaki gerginliğin hissedebiliyordum. Saat beşte, beni boğmakla tehdit eden bir mengene gibi hissediyordum.

"Yani, anlaştık mı? Deneyecek miyiz?"

"Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum," dedi Dominic, yüz ifadesi ciddi. "Kalbi çok çalışıyor ve ateşi hâlâ çok yüksek. Hatta daha da kötüye gidiyor gibi görünüyor."

Bu riski almaktan ne kadar nefret etsem de onunla tartışamazdım. "Katılıyorum." Isındıktan ve yemek yedikten sonra gücümün bir kısmını geri kazanmıştım, yani en azından bu da bir şeydi. "Ve eğer işler kötüye giderse, onu iyileştirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Günün sonunda, onun için yapabileceğim en iyi şey buydu. Ama lanet olsun, keşke bir çeşit rehberim olsaydı. İhtiyacınız olduğunda rüyalar ve kahin sesleri neredeydi?

"Denemek zorundasın."

Kafamı kaldırdığımda Kahin Myrr'ın kapının girişinde durduğunu gördüm, yaşlı yüzünde sempatik bir gülümseme vardı.

Dudağımı kemirdim, tereddüt ettim ve sonra soruyu yine de sordum. "Bu bir kehanet mi yoksa...?"

"Üzgünüm evlat. Keşke öyle olduğunu söyleyebilseydim. Sadece saati fark ettim ve moral desteği için gelebileceğimi düşündüm. Yine de sadece olmasını tercih ederseniz..."

"Hayır," dedim ve başını sallayan Will'e hızlı bir bakış atarak her şeyin yolunda olduğunu onayladım. "Ne kadar çok insan onu desteklerse o kadar iyi olur."

"Hazırlansak iyi olur. Sadece bir iki dakikamız var," dedi Dom, Bee'nin yatağının yanına yaklaşarak.

Will gece mavisini sıvı şişesini önünde tutuyor, bana vermeden önce bir o yana bir bu yana çeviriyordu. Sonra Bee'yi oturur pozisyona kaldırdı ve arkasına geçerek başını ve sırtını göğsüne yasladı. Yakınına eğilip kulağına bir şeyler fısıldadığında kalbim sıkışmaya başladı. Keşke şu anda onu gerçekten duyabilseydi. Özlemle beklediği kelimeleri mırıldandığından emindim.

Koridorun sonundaki dede saati saatin ilk gongunu çaldı ve ben de Bee'nin yanına oturup şişeyi dudaklarına götürdüm.

"Seni seviyorum, sevgili dostum," diye fısıldadım elimi eğip içindekileri ağzına doğru uzatırken.

Refleks olarak yutkundum, ben de titreyen bir nefes verdim.

Diana'nın bize söylediklerinden, herhangi bir tepki görmenin biraz zaman alacağını, ancak bir kez ortaya çıktığında hızla kaosa dönüşeceğini biliyorduk. Kendimi çok yanlış hissediyordum ama arkadaşımın uzun ve sefil bir acı gecesi geçirmesi için dua ettim çünkü bu işe yaradığı anlamına geliyordu.

"Sienna, muhtemelen ayağa kalkmalı ve yataktan bir adım uzaklaşmalısın, her ihtimale karşı-"

Bethany dik oturup bir hırıltı çıkarınca Will sözünü kesti. Açık ağzında, dilinin üzerinde parıldayan, bilye büyüklüğünde mavi bir top görebiliyordum. Onu yere tükürdü ve bana doğru hamle yaptı ama Dominic çok hızlıydı, beni yakaladı ve bir anda odanın diğer ucuna fırlattı.

"Bethany, sorun yok. Benim," dedi Will ve ayağa fırlayarak onun yanında durdu.

"Will?" diye mırıldandı, ona bakarken başını eğdi.

"Evet, aşkım. Ben Will," diye mırıldanarak ona doğru uzandı. "Bir şeyin yok. Seninle ilgileneceğim."

Bee cevap vermedi. Sadece Will'in bileğine doğru atıldı, dişleri Will'in etine saplanmadan bir saniye önce loş ışıktaki parlıyordu. Will bir çıkardı ama emerken ve inerken geri çekilmedi, beslenirken gözleri kafasının içinde geriye doğru yuvarlandı.

"Görünüşe göre cevabımızı aldık, kedicikler. Görünüşe göre arkadaşınızın vücudu kurtadamlık olayını reddetmiş çünkü o artık bir vampir," diye cıvıladı Myrr odanın köşesine sıkışmış yerinden.

Will'in yarısı boş, artık soğuk olan güvecini görünce durakladı.

"Peki, her şeyi göre, bu kapışmaya açık mı, yoksa...?"

On İkinci Bölüm

OceanofPDF.com

Dominic

I bugünün o gün olacağına karar verildi.

Sienna'nın bir insan, kurt, vampir ya da ölüm solucanı tarafından saldırıya uğramadığı, sonsuza dek sürecekmış gibi hissettiren ilk an, tanrılar bana yardım etsin.

Gerçi o da bu hedefe benim kadar öncelik vermiyordu. Bir gece önce benim odamda bile uyumamıştı. Bethany'nin yatağının yanına bir karyola kurmuştu, ben de kurtlar etrafı koklamaya başlarsa diye onların ve Will'in yanında yerde uyumuştum. Neyse ki dolunaylı gecenin geri kalanı başka bir olay olmadan geçmiş ve hepimiz sağ salim uyanmıştık.

Güneş doğduğunda Bethany bile daha iyi görünüyordu. Diana ve doktor ekibi biraz uyumadan önce onu hemen kontrol etmeye gelmiş ve iyileşmekte olduğu konusunda hemfikir olmuşlardı. Yine de henüz tam olarak iyileşmemişti. Ateşi o kadar yüksek olmasa da hâlâ inişli çıkışlıydı ve çok hızlı bir şekilde çok fazla içmiş, ilk kan yemeğinin çoğunu kusmuş ve sabahın erken saatlerinde Will'den daha küçük bir tane almıştı. Yine de hayattaydı ve şu anda önemli olan tek şey buydu.

Bahse giren biri olsaydım, en azından fiziksel olarak iyi olacağını söylerdim. Farkında olmadan kan içen bir canavara dönüşmenin bir insanın ruhuna ne yapacağını ise zaman gösterecekti.

Botlarımı giydim ve odamdan çıkıp koridordan Diana'nın savaş odasına doğru ilerledim. Hepimiz öğlen saatlerinde çağırılmıştık, muhtemelen kraliçe Bethany'nin durumu hakkında tam bir rapor alabilsin ve bunun ışığında önümüzdeki günlerle ilgili bazı kararlar alabilsin diye. Tam odaya girmek üzereydim ki hışırtılı bir ses adımı seslendi.

Döndüğümde birkaç metre ötede kan çanağına dönmüş gözleri pişmanlıkla dolu, bitkin bir Lochlin gördüm.

"Affet beni kardeşim."

Sienna'ya karşı içgüdüsel öfkemi bastırdım ve onun hayatımdaki varlığının beni ne kadar etkilemeye başladığını bir anda fark ettim. Eski Dominic olsa kafasını koparırdı. Ama yine de eski Dominic hiç kimseye karşı benim Sienna'ya karşı hissettiğim kadar korumacı hissetmezdi, o yüzden bu konu tartışmaya açıktı. Durum ne olursa olsun, öfkem geldiği gibi hızla söndü.

"Affedilecek bir şey yok. Benim kendimi kan içmekten alıkoyamadığım kadar sen de yaptıklarına engel olamazsın."

Loch rahatlayarak gözlerini kapadı ve sonra açtı, o tanıdık parıltı yine yerindeydi. "Ben de senin konuda tam bir hıyar gibi davranıp beni süründüreceğinden emindim."

Dudaklarım seğirdi ve omuz silktim. "Gün daha yeni. Düzeltmek için yalvarman gereken bir şeyi berbat etmen için bolca zaman var, eski dostum."

"Gerçek bu, tamam mı?" Omzuma şefkatle bir tokat attı ve birlikte savaş odasına girdik.

"Görünüşe göre herkes burada," dedi Diana, biz içeri girerken başını kaldırarak.

Will, Düşes ve Lycan karşılarında otururken, o da devasa masada Sienna ile Kahin'in arasına oturmuştu.

Loch yorgun görünüyorsa, Diana on kat daha kötü görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" Önümde duran, genellikle anlaşılmaz kadını inceleyerek sordum. Bir gece önce bilmediğimiz başka bir şey mi olmuştu?

"İyi, evet," dedi kısık bir baş sallamasıyla. "Dolunay çok yorucu ve dolunay bittiğinde çok az uyuyabildim. Zavallı Bethany'yi düşünmeden edemedim. Biz..." diye devam etti ve sıkı bir gülümsemeye zorladı, "şimdi garip bir bağ paylaşıyoruz. Dönüşmenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum, bedenim tamamen parçalanıyor ama sonra tekrar bir araya gelerek yepyeni bir şey oluşturuyor. Bariz değişiklikler var, ama aynı zamanda eskiden olduğunuz ve kaybettiğiniz her şey için de yas tutuyorsunuz. Korkarım ki onun acısının sadece başlangıcına tanık olduk. Ama konudan sapıyorum. En azından artık daha az savunmasız olacak. Bu da bir artı. Belki devamıza bir şekilde yardım bile edebilir. Her şeyden önemlisi, hâlâ bizimle olduğu için minnettarız, değil mi?"

İki elini masaya vurdu ve hepimiz başımızı sallayıp aynı fikirde olduğumuzu söylerken etrafına bakındı.

"Onu şafaktan beri görmedim. Şimdi nasıl?"

"Hâlâ tam olarak akli başında değil ama fiziksel olarak çok daha rahat görünüyor. Akşama kadar konuşabilecek kadar uyanık ve tetikte olacağını umuyorum," dedi Will, gözleri kısık bir şekilde.

"Peki onunla bu konuşmayı yapan sen mi olacaksın, yoksa...?" "Aslındaeğer sizin için de uygunsa, bunu ona ben söylemek isterim."

Sienna söyledi.

Will ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Neden? Bunu yapan benim. En azından ona bu haberi verebilirim."

"Duygularını incitmek istemem Will ama dürüst olmam gerek. Bence bazı şeyleri kabullenmek için biraz zaman bulması en iyisi... tek başına."

Yüzünü buruşturdu ve anlayışla başını salladı. "Yalnız derken gerçekten de bensiz demek istiyorsun."

Sienna'nın sinirlerine dokunduğunu fark ettiği açıktı ama hakkını yememek lazım, geri adım atmadı.

"Şimdilik, evet. Kendisi olmayacak. Hatta artık *kendisinin* kim olduğunu bile bilemeyecek. Düşüncesizce tepki verebilir; istemediği şeyler söyleyebilir..." Altın rengi bakışları benimkilerle çarpıştı ve Bethany kadar kendisinden de bahsettiğini fark ettim. "Şu anda bir yığın suçluluk duygusu ve özür dilemeden boğuşması gereken yeterince sorunu var."

Kardeşimi bu kadar kötü görmekten nefret ediyordum ama Sienna haklıydı ve o da bunu biliyordu. "En azından onu sevdiğimi ve her an konuşmaya hazır olduğumu söyleyebilir misin?"

O öyle. Tek yapması gereken beni çağırmak mı?" "Çağırabilirim ve çağıracağım."

"Mükemmel," dedi Diana. "Bu halledildi, dün gece başka ne kaçırdım? Avcılar hakkında bir gelişme var mı? Onlardan haber var mı Sienna?"

Sienna dudaklarını büzerek, "Hiçbir şey," diye cevap verdi. "Açıkçası oldukça meşguldük ama bu sabah ulaşmaya çalıştım. Hâlâ iletişim kurmak için çok uzaktalar."

"En hafif tabirle bu iyi bir haber. Özgürlüklerinin tadını çıkardıklarını tahmin ediyorum. Yine de bu arada, daha da yaklaştıklarını ve hazırlık moduna geri döndüklerini varsayalım," dedi Diana. "Silah hazırlığı ve eğitimi tam gaz devam ediyor."

"Bu öğleden sonra daha az tecrübeli savaşçılarla iki ayrı antrenman seansı düzenleyeceğim," dedi Lycan, kolunu koruyarak

Teyzemin omuzlarında. Bunun üzerine kaşlarımı kaldırdım ama bir şey söylemedim. Evangeline onun dokunuşu altında adeta mırıldandı.

"Buraya getirdiğim iki kızla biraz zaman geçirmeye karar verdim. Sanırım dolunay olayı onlar için biraz tetikleyici oldu. Kilit altındaydılar ve zarar görmediler ama Edmund'un avı akıllarında taze olduğu için uzun bir gece geçirdiklerine eminim." Düşes dikkatini Sienna'ya çevirdi. "O halde mümkünse Bethany'yi görmek isterim. Haberleri en yakın arkadaşından duymaya ihtiyacı var ama vampir olmanın ne demek olduğunu sadece kendi türü anlayabilir. Hissettiklerini ve yaşadıklarını tarafsız bir kulaktan dinlemesi ona yardımcı olabilir."

Yüzünü buruşturma sırası Sienna'ya gelmişti ama o da sözleri ağırdan aldı. "Anlaşıldı. Rafe kapıyı korurken onu uyurken bıraktım. Uyanır uyanmaz bana haber göndermesi için ona talimat verdim. O zamana kadar kendim biraz eğitim yapacağım."

"Size katılacağım," dedim başımı sallayarak.

Diğerleri Diana'dan yürüyüş emirlerini aldılar ve birkaç dakika sonra dışarı çıktık.

"Bunu yapabilecek kadar güçlü hissediyor musun?" Ayrılıp avluya doğru ilerlerken Sienna'ya sordum. Tamamen kapalı bir bölüm vardı ve hava yine ılıktı. Umarım temiz hava ikimize de iyi gelir ve kafalarımızı açar.

"Kendimi yeterince güçlü hissediyor muyum?" diye sordu homurdanarak ve başparmağıyla göğsünü işaret etti. "Asıl soru, sen kendini yeterince güçlü hissediyor musun koca adam? Çünkü bugün kendimi çok kurbağa gibi hissediyorum. Hatta şu anda kendimi o kadar güçlü hissediyorum ki, bir General'i bile alt edebilirim."

"Ah, Starshine, aşağı inmemi istiyorsan tek yapman gereken sormak, biliyorsun." Belki de bu eğlenceli şaka, bir başka dehşet verici olaydan sonra sadece kabadayılıktı.

Ama bunu kabul ettim çünkü o anda ihtiyacı olan şey açıkça buydu.

Güldü ve beklendiği gibi gözlerini devirdi. "Bunu cinsel bir hale getirmeyi sana bırakıyorum."

"Kapıyı ardına kadar açık bırakıp sonra da içeri girdiğimde şaşırmış gibi davranma," diye takıldım, taş basamaklardan avluya doğru hafifçe koşarken poposunu okşama isteğime karşı koydum.

"Benimle bu kadar flört yeter, General. Silahınızı seçin."

Körelmiş geniş kılıçlardan tahta savaş baltalarına kadar her türden dövüş silahının sıralandığı duvara doğru bir el salladı.

"Dur tahmin edeyim... demir ağaçtan asa mı?" diye sordu, gözlerinde temkinli bir bakışla. "Bu tamamen adaletsiz olurdu ve biz de zaten Tartışma. Ben senin için seçsem, sen de benim için seçsen nasıl olur?" Omuz silkerek söyledim. "Bundan daha sportmence ne olabilir ki?"

Gözlerini şüpheyile kıstı ama sonra başını salladı. "Pekâlâ, o zaman senin için bir hançer seçiyorum," dedi ve sıranın sonundaki küçük, körelmiş bir bıçağı işaret etti.

Sırıtarak gidip onu aldım. O kadar küçüktü ki neredeyse elimde saklanacaktı. "Çok leydim. Ama sizi , bir askerin elinde kalan tek şeyin aklı ve botuna sıkıştırılmış küçük bir hançer olduğu durumlar için benzer bir şeyle kendi payıma düşen eğitimi yaptım." Sahte bir pişmanlıkla başımı salladım. "Beni fena halde hafife almışsın."

"Göreceğiz," diye cevap verdi, başını kibirli bir şekilde eğerek bana havaya girdiğini söyledi.

Tanrı inatçı kalbini korusun, kadını ne kadar ürkütücü olursa olsun bir meydan okumadan geri adım atmayı kendine yediremezdi. Uzun ve zorlu bir süreçten sonra

birkaç gün, biraz stres atmak ona iyi gelecektir, sonuç ne olursa olsun.

"Peki ya benim için?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Seçenekleri inceledim ve sonunda birini seçtim.

"Bir kırbaç, hmm?" diye sordu, gözlerinde meraklı bir parıltıyla. "Nedenini sorabilir miyim?"

"Eğitim olmadan hiçbir işe yaramaz," diye omuz silkerek cevap verdim. "Ama sen hızlı bir öğrencisin ve başlamadan önce sana birkaç ipucu verirsem, yapabil-"

Bir *çatırtı* sesi düşüncelerimi böldü ve ayaklarımdan birkaç santim ötede yerden fırlayan bir ot kümesiyle şaşkınlıkla geri çekildim.

Başımı kaldırdığımda Sienna'nın beni izlediğini gördüm, dolgun dudaklarında arsız bir gülümseme yayılıyordu.

"Eskiden dans ederken, dominatrix olmaya çalışırdım. Daha iyi bahşişler falan."

Bir dizi baş döndürücü hareket yaptı, dönüp dururken kırbacın havada süzülmesini sağladı. Bir balerin kadar zarif, bir engerek kadar ölümcül.

Durduğunda benden bir adım uzaktaydı ve kırbaç belime bir kemer gibi sarılmıştı.

"Görünüşe göre siz de beni ciddi şekilde hafife almışsınız, General."

"O zaman sık beni," diye hayret ettim, belim kasılırken bile göğsümden paslı bir kahkaha koptu. Tanrım, çok seksiydi.

Ve cesur.

Ve komik.

Ve bir eşte istediğim ama bilmediğim her şey.

Bu da onunla bir ömür geçirmek istiyorsam bu savaşı kazanmamız gerektiği anlamına geliyordu.

"Yakaladım seni," diye fısıldadı, ayak parmaklarının üzerinde yuvarlandı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

Ben de onu öptüm ve hançeri hissedebilmesi için böbreğine daha sert bastırdım.

"Evet, ama fiyatı çok yüksekti."

Gözleri irileşti ve ben de onun şaşkınlığından yararlanarak döndüm ve kendimi kırbaçtan kurtardım.

Ringdeki rakipler gibi karşı karşıya geldik ve kırbacını sürekli hareket ettirerek etrafımda dönmeye başladı.

"Burada kurallar nedir? diye sordu, artık oyunun gerçekten başladığını bildiği için tetikteydi. "Cephaneliğimizdeki her şeyi kullanmamıza izin var mı? Süper hız? Süper güç?" Gözleri ağızıma kaydı. "Dişler?"

Omuz silktim. "Çoğu benim kadar güçlü olmasa da vampirlerle savaşıcağız. Yine de en mantıklısı bunun ne anlama geldiğini bilip hazırlanmak. Eğer güçlendirilmiş bir kırbaç ve ejderha kanından bir ağaç kazıkla silahlanırsan, öldürücü bir darbe indirebilirsin. Bence bir vampiri kafasından ayıracak kadar sert bir kılıç sallamak çok daha zor olurdu. Bu senin için mükemmel bir eğitim ."

Duvarı taradım ve balsa ağacından yapılmış bir kazık kaptım - pratik yapmak için daha güvenli - ve ona attım.

"Hadi gidelim."

Tekrar etrafımda dönmeye başladı, kırbaç kıvranıyor, bir dil gibi yere vuruyordu.

Her vampirin benim yerimde olsa yapacağı şeyi yaptım ve aramızdaki mesafeyi büyük bir hamleyle geçerek hız ve güce yöneldim. Kör bıçak boynuna dayandığında gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Tamam, işte bu gerçekten hızlıydı," diye nefes aldı.

Boğazındaki nabzın titrediğini görebiliyordum ve dişlerimin ucunu boğazına sürtmek için kendimi zor tuttum. Gözbebekleri büyüdü ve boştaki elini aramıza sokarak zaten ağrıyan sikimi avuçladı. Uzun ve sert bir şekilde sıkıldığında kan kulaklarıma hücum etti.

Bir an sonra, hançer ellerimden avluya doğru uçuyordu ve kazığı göğsümdeydi.

Başımı salladım, dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi. "Aferin Starshine." "Savaşta işe yarayacağından şüpheliyim ama kendini tanımanın bir değeri var.

Rakip," diye cevap verdi arsız bir göz kırpmayla.

Sonraki bir saat boyunca dövüştük. İlk başta çekingendim, ama gücünü keşfettikçe sanki daha da güçlenmiş gibiydi. Kırbaç konusunda da yetenekliydi ve ayakları üzerinde düşünebiliyordu. Çok geçmeden, onu yenmek gerçekten çalışmam gerekti.

Bu iyiydi.

Ama yeterince iyi miydi?

Onun başka bir erkekle -ben olmayan bir erkekle, dişlerini ve gücünü sonuna kadar kullanan çok daha keskin bir bıçakla- dövüştüğü düşüncesi midemi bulandırdı.

Karşımda durdu ve ben de frenleri bırakarak tüm gücümle ona saldırdım. Kırbacı hızlıydı ama onu karmakarışık bir yığın halinde yere sererken beni durduracak kadar hızlı değildi.

Onun üzerinde uzanmış, uğruna şehirleri yakacağım yüze bakarken kalbim boğazıma düğümlenmişti.

"Lütfen bunu bana yapmayın," diye mırıldandım. "İyileşmek için hazırda bekle ama bu savaşta savaşmaya çalışma. Seni kaybedersem, ben de ölmüş olurum."

Yukarı uzanıp parmak ucuyla çenemde gezinirken sert bakışları yumuşadı.

"Başka seçeneğim olmadığını biliyorsun."

Öne eğildim ve alnımı onunkine bastırdım. İşte o zaman onları duydum.

Kuşlar.

Sessiz suikastçılardan oluşan bir ordu gibi geldiler, tek ses devasa kanatlarının çırpışydı. Çok fazla kanat.

Yana doğru yuvarlandım ve elimde hançerle ayağa fırladım ama manzara karşısında durakladım. Düzinelerce... hayır, yüzlerce yırtıcı kuş avluyu doldurmuştu. Kartallar, akbabalar, şahinler ve atmacalar. Her yerdeydiler ve aniden üzerime çullandılar. Pençeler, gagalar ve kanatlar vücudumu hırpaladı. Verdikleri hasar çok azdı ama tek başına kaos ve Sienna emretmiş olsaydı neler *olabileceğini* bilmek bile tüyler ürperticiydi.

Ben daha oyun planını kavrayamadan, onlar gitmiş, bir kez daha gökyüzüne yükselmişlerdi.

"Oldukça iyi, değil mi?"

Döndüğümde Sienna'nın birkaç adım ötede durduğunu gördüm, kaşları soruyla kalkmıştı. "Oldukça iyi," diye başımı sallayarak onayladım.

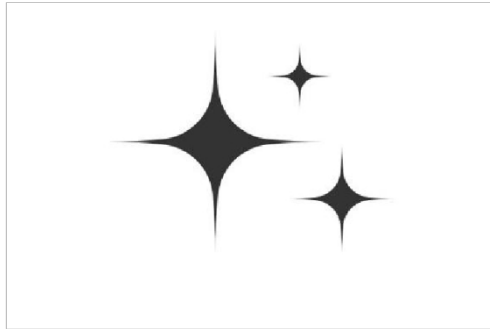
Bu görüntü kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı. Ortalama bir insandan kat kat daha güçlüydü ve potansiyeli daha da büyüktü. Sadece tüm bunları test etme zamanının savaşın sıcaklığında olduğunu biliyordum.

Ama düşüncelerim boşa gitmişti. Sienna tam olarak ne yapmak istiyorsa onu yapacaktı ve hiç kimse -ben bile- onu durduramayacaktı. Yapabileceğim en iyi şey ona mümkün olan en iyi hayatta kalma şansını vermektir.

Döndüm ve hançerimi acımasız bir kararlılıkla kavrarken onun bakışlarıyla karşılaştım.

"Tekrar."

OceanofPDF.com

Bölüm Th rteenİ

OceanofPDF.com

Sienna

T Yay kirişini başparmağımla parmaklarımın arasına sıkıştırdığımda sağ kolumun titremesine neden oldu. Hedef hattına doğru nişan alarak nefes aldım ve oku fırlattım. Daha yere düşüp düşmediğini bile göremeden, ikinci okumu kaldırmış, sol taraftaki hedefe nişan almıştım.

"Nefes almaya devam et, ateş etmeye devam et." Dominic hemen arkamda durmuş, elini belime koymuştu. "Yine nefesini tuttuğunu hissedebiliyorum."

Nişan aldım ve ikinci oku attım, yüzümün kenarından ter damlıyordu, üçüncü oku aldım ve sola en uzak olan üçüncü hedefe odaklanırken yutkunarak nefes aldım.

Oku bırakır bırakmaz, hedefi vurduğuma dua ederek yayımı indirdim, uyuşmuş parmaklarım neredeyse onu düşürüyordu.

"Hiç fena değil," diye seslendi Lycan'ın sesi eğitim alanından. Lycan ve... Evangeline ile kurtardığı iki kızla yüzleşmek için döndüğümüzde Dominic parmaklarını hafifçe belime doğru bükte. İkisini de çok iyi hatırlıyordum. Will'in partneri olarak okçulukta beni neredeyse yenen Aubrey ve Anya. İkincisi biraz yılan gibiydi.

Oyunlarda ilerlemek için ne gerekiyorsa yapıyorlardı, bu başkasını -benim gibi- sırtından bıçaklamak anlamına gelse bile.

Aubrey alt dudağını ısırıldı. "Dışarı çıkmayı başaranların sadece biz olduğumuzu sanıyordum?"

Tabii ki, önlerinde kaybolmam onların umurunda bile olmazdı. Muhtemelen fark etmemişlerdir bile.

"Bu dünyada hayatta kalmak istiyorsan önüne çıkan fırsatları değerlendirmelisin." Dominic ben daha düşüncelerimi toparlayamadan konuştu. Sonra eğildi ve iddiasını açıkça ortaya koyacak kadar uzun bir süre beni öptü. Gülümsedim, kalbim göğsümde aptalca komik hareketler yapıyordu.

Sırıttı ve geri çekildi. "Lycan, benimle yürür müsün? Bazı silahlarının kullanımı hakkında konuşmak istiyorum."

"Elbette, General." Lycan başını eğdi ve sonra dönüp Evangeline'i öyle bir öptü ki, sanki herkesin göremeyeceği kadar özel bir şey görüyormuşum gibi yüzüm kızardı ve gözlerimi kaçırdım.

Dominic sanki kovulmuş gibi homurdandı. "İkinizi bastığını söylediğinde Will'in benimle dalga geçtiğini düşünmüştüm. Anlaşılan artık kardeşime yüz altın borcum var."

Lycan, başı hâlâ sallanmakta olan Dominic'in yanından ayrılırken gülüyordu; erkek erkeğe yaptıkları şakalaşmalar uzun süreli bir iş ilişkisinden kaynaklanıyor olabilir miydi?

"Pekala." Evangeline boğazını temizleyip bana döndüğünde koyu renk yanakları kızarmıştı. "Bethany ile konuştun mu?"

Anya'nın nefesi kesildi. "Hizmetçi mi? Hizmetçi de mi burada? Hasat kızlarının çoğu öldürülmüşken nasıl olur?"

Anya'ya baktım, gerçekten baktım. Ölümle burun buruna gelmesinin ve yolculuğun yarattığı travmanın onu daha az kötü yapacağını ummuştum. "Benimle geldi. Birlikte kaçtık."

Gözleri meydan okuyordu. "Sizi bu kadar özel yapan ne? Düşes'in ikimizi neden kurtardığını biliyorum."

Evangeline suçlamalarıyla yüzleşmek için döndü ve ben kendimi bir adım geri çekilirken buldum.

"Sizi kurtardım çünkü zamanında ulaşabileceğim tek kişi sizdiniz. Ne eksik ne fazla," diye başladı Düşes, sesi öfkeyle titriyordu. O iki kızıdan bir şerit koparıırken kendimi gerisini dinlemezken buldum. Kanat çırpışları ve bir zihnin kendi zihnime sürtünmesi beni onlardan uzaklaştırdığı için çok meşguldüm.

Bir an sonra, büyük siyah bir karga sanki takip ediliyormuş gibi sertçe uçarak bana doğru süzüldü. Ama arkasında hiçbir şey yoktu. Elimi kaldırıp kuşa bileğimi uzattım ve o -hayır, o- yere konmak için pike yaptı. Pençeleri ön kolumu dikkatlice sararken gözlerimi kapattım, diğer elimi kaldırdım ve sırtına koydum.

Kuştan gelen görüntüler hızlı bir şekilde art arda gözümün önüne geldi.

Avcılar harekete geçmişti ama hâlâ kendi hızlarındaydılar. Bu hızla birkaç günümüz vardı, hızlanırlarsa daha da az. Bir düzine kadar vardılar, olabildiğince saldırmıyorlardı bile. Şu anda bir dizi kaplıcada dinleniyor, harekete geçmeye hazır olmadan önce yerel vahşi yaşamla ziyafet çekiyorlardı.

"İyi iş," diye fısıldadım. "Dikkatli ol tüylü dostum."

Karga havalanmadı ama başını eğdi ve yüzümün yan tarafına bastırdı.

Başka bir görüntü. Bu kargadan değil, başka bir dişiden. Avcılardan biri.

Düşünceleri o kadar net geliyordu ki sertçe yutkundum, sanki krakeni tekrar duyuyordum.

Ondan korkuyoruz, tacı olandan. Eğer itaat etmezsek bizi yok edecek, ama biz sadece yalnız kalmak istiyoruz.

Eğer bizi durduracaksanız, onu durdurmanın bir yolunu bulmalısınız.

Seni açıklıkta gördük. Ruhla olan bağlantınızı hissettik. Bizi duyacağınızı hissettik.

Erkek olan. Jyx. Vampir Kral'ın kontrol ettiği kişi.

Heyecandan karnım guruldadı. Bu, umduğumdan çok daha fazla bilgiydi.

Doğru soruları formüle etmeye çalıştım. "*Teşekkür ederim. Onu durdurabilir miyim bilmiyorum. Bana nasıl durdurabileceğimi söyleyebilir misiniz?*"

Bağlantıyı kopar. Özgür olmak istiyorsak kırmızı gözlü erkek öldürülmeli.

Kendimle diş avcı arasındaki bağlantı aniden koptu. Acı içinde kükredi ve bir diş parlaması, kırmızı gözlerin parlak bir patlaması ve zihnime baskı yapan bir erkeğin varlığı oldu.

Uçmaya ve ete olan açlığım , hepinizi yok edeceğim.

Omuzlarımı çelikleştirdim ve biraz daha dik durdum. Önce beni geçmesi gerekecekti.

Bana bunu yapmayı düşündüren neydi bilmiyorum ama bağlantıdan uzandım ve gücümü bir vuruş gibi kullandım, sanki ona tam anlamıyla ulaşmış ve kafasına kelepçe takmıştım.

Aramızdaki bağlantı koptu ama bu, adamın dışıdan uzaklaşıp onun gevşek formunu serbest bıraktığını görmeden önce olmadı.

Dizlerimin üzerine çöktüm, ön kolumu kavrayan karganın sırtına elimle bastırmaya devam ettim. Tüylerini karıştırdı ve yumuşak bir gıdak sesi çıkardı, ben tutuşumu onu serbest bırakana kadar başını tekrar tekrar benimkine vurdu.

O uçup gitti ve ben sert çakılların üzerinde öylece kaldım, kanım deli gibi akıyor, adrenalin çılgınca pompalanıyordu. Sertçe yutkundum ve başıımı kaldırdığımda eğitim alanında benimle birlikte sadece Evangeline'in kaldığını gördüm.

"Ne oldu? Karga sana haber olarak ne getirdi?" Sesi, ciddi olduğunu gösteren aynı keskinliği taşıyordu.

Dominic ve Lycan koşarak bize doğru geliyorlardı. Son zamanlarda hem Evangeline'in hem de benim başıma gelenlerden sonra fazla uzaklaşmış olabileceklerini sanmıyordum.

"Diana ve diğerlerini bulalım. Bu herkes için geçerli." Yalpalayarak ayağı kalktım ve kendimi yerden yayı ve iki oku alırken buldum. Muhtemelen silaha ihtiyacım yoktu ama o anda bana bir kontrol hissi verdi. İyi bir nişancıydım. Kendimi uzaktan savunabilirdim.

Dominic bana ulaştı, ama Düşes'ten önce değil.

Evangeline bana doğru ilerledi ve kolunu benimkinin içinden geçirdi. "Önce temizlenmelisin. Leş gibi kokuyorsun."

Başka bir zaman olsa beni güldürürdü. Hal böyleyken, aklım ve kalbim güzelleşmenin zamanı olmadığını biliyordu.

Dominic tek kelime etmedi ama gözleri açık ve net konuşuyordu. En gerçek anlamda arkamı kollamıştı. Avuç içlerini bir kez daha sırtımda gezdirdi ve dokunuşuyla beni sabitledi. Ona bir gülümseme verdim.

"Hayır, doğrudan Diana'ya gidiyoruz."

Homurdandı -hiç de onun gibi değildi- ve yokuş yukarı, eğitim alanından uzaklaştık.

Lycan Evangeline'in diğer tarafına geçti, Dominic gibi sessizdi, Evangeline ve benim konuşmamıza izin verdi.

Diana'ya ulaşmadan önce birkaç dakikamız vardı ve ben de bundan yararlandım. "Anya ve Aubrey'nin biraz daha..."

"Minnettar mı? Alçakgönüllü? Daha az aptal?" Evangeline iç çekti. "Onları kurtardım çünkü diğerleri kızları avlamak için yola çıkarken ulaşabildiğim tek kişiler onlardı. Şimdi onları kurtardığım *için* özel olduklarını düşünüyorlar." Başını salladı ve kolu benimkine sıkıca sarıldı. "Her hayat değerlidir; bunu yapabileceklerine inanamıyorum-"

"Bana hâlâ bok gibi mi davranıyorsun?" O zaman acı da olsa gülümsedim. "Bazı insanlar asla değişmez, Evangeline. Edmund gibi."

Dominic onaylar gibi homurdandı ama bunun dışında düşüncelerini kendine sakladı.

Düşes yavaşça başını salladı. "Teklifini kabul etmeliydim Lycan, onca yıl önce. Edmund ölseydi daha iyi olurdu. Ama o zamanlar... Değişmek için zamanı olacağını düşünmüştüm. Büyümek için. Tek yaptığı daha büyük bir canavara dönüşmek oldu."

Lycan kızın elini ağzına götürdü ve arkasından öptü, bakışları kızın üzerindeydi. "Artık suçlamalara yer yok, aşkım. Diana'yı kurtardın. Bu yeterli olacaktır."

Boğazımı temizledim ve konuştum. "Kızlar nereye gitti bu arada? Odalarına mı döndüler?"

Bana yan gözle baktı. "Onları mutfığa gönderdim. Bulaşıkları yıkamaları ve yerleri paspaslamaları için. Dinlenmeye devam etmelerine izin vermeyi tercih ederdim ama bu tür davranışlara müsamaha göstermeyeceğim. Nankör veletler."

Bana karşı acımasız davranan iki kadının hafif işlere gönderilmesinden hoşlandığımı inkar edemezdim. Ve gerçekte, mutfak muhtemelen onlar için en güvenli yerlerden biriydi.

Savaş odasının kapısı sıkıca kapatılmıştı. Yayımın ucuyla ona vurdum.

"Girin."

Dördümüz odaya girdik. Başını kaldırıp baktı ve yüzümde bir şey görmüş olmalı, çünkü anında kaskatı kesildi.

"Ne oldu?"

"Avcılar hâlâ yavaş hareket ediyor ama bu durum değişecek. Kırmızı gözlü büyük erkek Edmund tarafından kontrol ediliyor." Sözlerimle zaman kaybetmedim. Bethany'nin bana ihtiyacı vardı ve artık ondan yeterince uzak kalmıştım.

Diana bize baktı. "O halde plan değişmedi, gerçekten değişmedi. Edmund ve Avcıları öldürmemiz gerekiyor."

Başımı salladım. "Avcılar savaşmak istemiyor. Dişi sadece yalnız bırakılmak istediğini söyledi. Sonra da Edmund'un kontrol ettiği erkek tarafından saldırıya uğradı." Sonra Dominic'e baktım. "Erkeği nasıl kontrol ediyor?"

Jyx.

Erkeğin adı Jyx'ti.

Dominic kaşlarını çatarak, "Bahse girerim erkeğin üzerinde Kral'ın taktığı bir manşete bağlanan bir yaka vardır," dedi. "Gerçi uzun zamandır kullanılmıyor. Peçe düştükten sonraki çatışmalar sırasında Avcıları kullanmadık, bu yüzden yüz yıla yakın bir geçmişi olmalı."

"Anlamı?" Diana söyledi. "Tam olarak ne?"

"Ne kadar etkili olduğunu bilmediğimizi," dedi Dominic. "Edmund tasmayı daha önce hiç kullanmadı ve Peçe'nin düşüşünden bu yana işler değişti. Sonuç olarak Edmund tam kontrole sahip olabilir ya da sadece kısmi kontrole sahip olabilir. Ben ikincisini tahmin ediyorum, yoksa çoktan buraya gelmiş olurlardı. Sienna'nın bahsettiği erkeği tanıyorum. En yüksek mertebeden bir vahşi ve geçmişte grubun alfası olarak onun yerini almaya çalışan iki erkeği daha öldürdü."

Bu konuşmanın uzun süreceğini bildiğim için bir nefes aldım. "Ben... eğer bana daha fazla ihtiyacınız yoksa, Bethany'yi görmeye gitmek istiyorum."

Diana bana el salladı. "Ona en iyi dileklerimi ilet."

Dominic beni takip etmek istercesine bir hamle yaptı. Başımı salladım. "Kal ve sonraki adımlarımızı belirlememize yardım et. Sonra görüşürüz."

Sonra görüşürüz.

Daha sonra odada olduğu gibi, paylaşmaya başlamaya karar vermiştik.

Dönüp aceleyle Will'in Bee'nin uyuduğu odasına doğru giderken boynum kızardı.

Elimde hâlâ yay ve oklar olduğu halde kapıya ulaştım. Kapıyı çaldım ve Bee'nin sesi duyuldu.

"İçeri gel."

Kapı aralığından içeri girdiğimde onu otururken gördüm, sanki kendi başına oturamıyormuş gibi etrafına çok sayıda yastık doldurulmuştu. Yanakları hala pembeydi ama yüzünün geri kalanı kremsi bir beyazdı ve gözleri hiç görmediğim kadar parlaktı.

"Sienna! Burada olmana çok sevindim! Açlıktan ölüyorum ve herkes bana seni beklemem gerektiğini söylüyor. Neden böyle söylüyorlar ki? Artık benim hizmetçim misin?" Güldü ve yanındaki yeri okşadı.

Masanın üzerinde duran termosu baktım. İçinde ne olduğunu bildiğimden oldukça emindim. Ok ve yayı yere bıraktım ve masaya doğru yürürken konuştum. "Şey, sanırım seninle her şeyin nasıl değiştiği hakkında konuşmamı istedikleri için. Will'in ısırtısından beri nasıl değiştiğin-"

"Oh, ben zaten biliyorum! Ben artık bir vampirim!"

Elimde termosla döndüğümde Bee'nin bana baktığını gördüm. Minik dişleri dudaklarının arasından görünüyordu.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ona kızgın değil misin?"

"Ona kızgın mısın? Artık onunla birlikte olabilirim Sienna! Yani... eğer beni hâlâ istiyorsa?" Birden endişeli göründü. "Belki de beni sadece zayıf olduğum için seviyordu?"

"Tanrım, seni şimdi geri çevirmese iyi olur," diye mırıldandım termosun vidasını açıp bir fincan hâlâ dumanı tüten kanı kapağa boşaltırken. Bee'ye uzatırken boğazımda yükselen safrayı yuttum.

yudum aldı ve fondip yapar gibi geri çekmeden önce inledi. "Oh, bu çok güzel! İğrenmem gerektiğini biliyorum ama dürüst olmak gerekirse tadı... cennet gibi."

Yatağın kenarına oturdum. "Belki daha fazla içmeden önce biraz durulmasını beklersin. İlk turda pek iyi değildin."

Yüzünü buruşturdu. "Bunu unutmuşum! Sanki çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor... Çok acıkmıştım ve... Kendime engel olamadım."

Arkadaşıma baktım, gerçekten ona baktım. "Hiç korkmadın mı? Kızgın mısın? Korktunuz mu?"

Başını iki yana salladı. "Bu bir rüya gibi. Güzel bir rüya. Will'le birlikte olabilmemin tek yolu buydu. Gerçekten onunla olabilmenin. Bu imkânsız bir şeydi ama yine de oldu. Asla kızgın ya da korkmuş olamam."

Bethany termosu baktı ve ellerinin titrediğini gördüm. Ona bir fincan daha doldurdum ve verdim. Bu sefer daha yavaş yudumladı.

"Bu iyi," dedim, çünkü başka ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Kendimi ona sakinleşmesini, günü gününe yaşamasını, kan içmeye alışacağını söylemeye hazırlamıştım. Ama bunların hiçbiri için bana ihtiyacı yoktu. "Will'i görmek ister misin? Bunun kendi hatası olduğu konusunda oldukça sarsılmış durumda."

Gözleri büyüdü. "Ona kızacağımı düşünüyor, değil mi?"

Başımı salladım. "Onunla bir daha konuşmayacağını düşünüyor. Artık onu sevmeyeceğini düşünüyor. O da seni sevdiği için, tahmin edebileceğin gibi bu biraz zor bir durum."

Çenesi düştü. "O zaman beni gerçekten seviyor?"

"Dudaklarından kulaklarıma kadar, yüksek sesle söyledi." Ona gülümsedim ve o da ciyaklayarak yataktan fırladı, neredeyse devriliyordu.

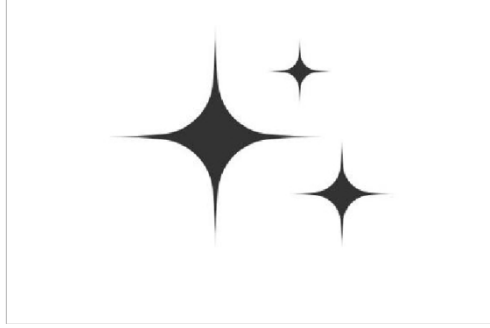
"Gidip onu bulmalıyım!"

Kolunu zar zor tutabildim; o kadar hızlıydı ki. "Sen burada kal. Gücünü . Ben... Ben gidip onu bulacağım."

Onu odada bıraktım ve Will'i bulmaya giderken termosun son suyunu da içtim. Onun adına ne kadar mutlu olsam da, kalbimin derinliklerinde kök salan bu küçük duyguya engel olamıyordum. Will'le birlikte olabileceği için, gerçek bir çift olabilecekleri için, Will yaşayıp giderken onun kollarında yaşlanıp ölmeyeceği için.

Bu da beni meraklandırdı.

Dominic ve ben bunu nasıl başaracaktık?

Bölüm On Dört

OceanofPDF.com

Dominic

L Sienna'nın gidişini, Bethany'nin odasına doğru adım atışını izledi ve ondaki gücü gördü. Akşama kadar saatlerce dövüştük. Görünüşe göre gücünü hem bir karga hem de bir avcıyla konuşmak için kullanmıştı ve şimdi sanki bu günlük işlerinden biriymiş gibi yepyeni bir vampiri beslemeye gidiyordu. görevler.

Tabii ki Rafe ve Jack'e Will'in odasına yakın durup iki kadına da göz kulak olmaları talimatını verdiğimi bilmiyordu. Ben başka işlerle meşgulken Sienna burada, kalede olabildiğince güvende olacaktı.

Şu anki konuşma gibi...

Diana bana kurnazca bakarak, "Bu yaka ve kelepçe," dedi. "Üzerinde herhangi bir kayıt yok."

"Sen yapmazdın." Dikkatimi tekrar masasına ve masanın tamamına yayılmış haritaya çektim. "Avcıların nasıl kontrol edildiğinin sırrını çok gizli tuttuk. Onları savaşta kullanabilecek kadar sıkı bir tasma altında nasıl tutulduklarının ayrıntılarını sadece kral ve ordunun generali biliyor."

Diana parmaklarını haritanın kenarına vurdu. "Peki Edmund'u öldürdüğümüzde ne olacak? Avcılar daha da mı vahşileşecek? Hepsini öldürmek zorunda kalacağız. Bunu yapmaktan nefret ediyorum çünkü onlar da en az bizim kadar bu dünyanın bir parçası..."

Üvey kardeşime baktım. "Onları bağışlar mıydın?"

Omuz silkti. "Eğer kraken evcilleştirilebiliyorsa, neden Avcılar evcilleştirilemesin?"

Asıl soru şu: Edmund'u öldürmeden önce kaçımız öleceğiz?"

"Bence," dedi Lycan usulca, "Avcılara ulaşmak için Sienna'ya bağımlı olacağız. Onlardan biriyle bağlantı kurmuş bile başlı başına bir mucize. Ama onlarla bağlantı kurmaya devam edebilirse, belki Edmund kontrolünü kaybettiğinde, rehberlik için ona döneceklerdir. Bu hayat kurtarır. *O* hayat kurtaracak."

Haritaya ve üzerindeki tüm çizgilere bakarken çenem titredi. Çoktan pek çok kişinin gönderildiği yöne. Göç başlamıştı, kadınları ve çocukları, savaşamayacak kadar yaşlı ve genç olanları güvenli bir yere gönderiyorlardı. Malach, Diana'nın halkının topraklarına girmesine gönülsüzce izin vermişti.

Bu ona pahalıya mal olsa da...

Kanatlı piç kurusuna bir iyilik borcu vardı ve söz konusu Düşmüşler olduğunda hiç kimse -ben de dahil olmak üzere- açık uçlu 'iyilik borcu' saçmalığından rahatsız olmazdı. Onlar en iyi ihtimalle sinsi, en kötü ihtimalle de düpedüz ölümcül piçlerdi; hız ve güç kombinasyonu onlardan çok fazla kalmadığına şükretmeme neden oluyorlardı.

"Sienna bir savaşçı değil," dedim elimizdeki ana geri dönerek.

"Belki sen ve ben gibi değil," diye karşı çıktı Diana. "Ama bu onun orada olmaması gerektiği ya da savaşamayacağı anlamına gelmez. Onun gücü daha önce gördüğümüz hiçbir şeye benzemiyor. Ve ona orada ihtiyacımız var."

"Bunu !" Myrr penceredeki perdenin arkasından bağırdı.

Odadaki herkes yerinden sıçradı ve ben de dudaklarımdaki hırıltıya engel olamadım. Lycan'ın Evangeline'i arkasına ittiğini fark ettim.

"Ne oluyor Myrr?" Diana tersledi. "Toplantıya her zamanki gibi hoş geldiniz ama-"

"Ah pekala, hiçbiriniz casus aramadınız bile! İçinizden biri de beni koklamadı. Ama eminim ki yakında buraya yemek getirilecek... Gelen misafirler için." Bana daha çok yüzünü buruşturmuş gibi görünse de sırtıttı. "Yemek, doğru mu? Lütfen bana bütün aşçıların gitmediğini söyleyin!"

"Ne misafiri?" Hızla onun durduğu pencereye doğru ilerledim ve onu iterek yolumdan çektim.

Bir birlik dört nala kaleye doğru koşuyordu. Öndeki adamı tanıyarak gözlerimi kısıtım.

"Kapıları açın!" Odadan çıkarken seslendim.

Biz kalenin içinden kapalı avluya doğru ilerlerken Diana da arkamızdan geliyordu.

Onun uzun, rahat adımları benimkilere uyuyordu ve aramızdaki benzerlikler beni bir kez daha etkiledi. Kız kardeşim güçlü ve bilgeydi ve ailemin bir parçası olduğu için beklenmedik bir gurur duydum.

Ana kapılar yavaş yavaş açılıyordu, bir seferde tek bir at ve binicinin geçebileceği kadar. Her saniye daha da genişledi, sonra bir seferde iki binici ve nihayet tüm birlik içeri girdi.

"İşte orada, piç oğlu!" Raven seslendi.

"Raven, burada ne işin var?" Eski arkadaşıma baktım. "Seattle'a döneceğini sanıyordum?"

"Onu ben getirdim."

Döndüğümde Southwind'li Nicholas'ın atından indiğini gördüm. "Edmund peşimizden adam gönderdi. Yolda dört kişi kaybettik. Raven da en az bizim kadar tehlikedeydi.

dostum ve geçmiş savaşlardan tanıdığım
müttefikim." "Peki ya annem? İtalya'da
güvende mi?" Nicholas başını eğdi.

"Güvende."

Diana Nicholas'a doğru bir adım atıp elini uzatırken rahat bir nefes aldım. "İyi iş çıkardın. Ama neden buradasın? Aldığımız son mesaj, senin Edmund'u arkadan vuracağın, bizim de onun dikkatini savaşın ön saflarında tutacağımız ."

Nicholas hızlıca başını salladı, yüzü öfkeyle gerilmişti.

"Edmund, William'dan yana olabileceklerini ima eden herkesi öldürüyor. Getirebildiğim tüm savaşçıları ve lordları yanımda getirdim. Onun yanında yer alan geri kalanlar... fikirlerini değiştirmeyecekler. Onları korkuyla kontrol ediyor."

Adamlara baktım, elliden biraz daha azdılar. Yüzlerce adamdan elli tanesi.
Will'in yanında durmak isteyen 50 kişi. Bu .

"Will'i Kral olarak gören başka kimse yok mu?" Sesimdeki şoku engelleyemedim. Bu kadar çok kişinin Edmund'un yanında durduğuna inanamıyordum.

Nicholas'ın yüzü gerildi, kara gözleri öfkeyle parlıyordu. "Başlangıçta bizimle birlikte, buradakinin iki katından fazla olduklarını söyleyebilirim. Scarlett onları geri çevirdi. Senin onun gerçek kralın yanında durmasını isteyeceğini söyledi. Solucanın senin beynine sahip olduğunu ve Will'in bir insana aşık olduğunu. Senin kırık bacaklı bir at gibi acına son verilmesi gerektiğini, Will'in de öyle." Yana doğru tükürdü. "Hikâyeyi çarpıtmakta çok iyi, General."

Onu düşündükçe boğazıma bir şeyler
düğümleniyordu. Nasıl bu kadar kör
olabildim?

Diana başını salladı. "Bu hiç şaşırtıcı değil. Elli adamımızın daha olması bile mükemmel. Peter," diye nöbet tutan kurtadamlardan birine seslendi, "adamları aşağıdaki kamaralarına götür. Onlara yiyecek getir ve hayvanlarını da yerleştir. Nicholas, lütfen bizimle gel. Biz de tam savaş alanını tartışıyorduk. Artık her şey değiştiğine göre ayarlama yapmamız gerekecek."

Nicholas biraz soldu ama başını salladı ve Diana'nın arkasına geçti.

Raven da bana aynısını yaptı. "Bir daha yaşamak istemeyeceğim bir yolculuktu."

Ona baktım. "Hayır mı? Düşman bölgesine doğru canını kurtarmak için koştuktan hoşlanmıyor musun?"

Güldü, yanından geçtiğimiz birden fazla kadına göz kırparken gülümsemesi genişçe parladı. "Benim iyi vakit geçirme anlayışım bu değil. Şimdi, nerede o?"

Ona göz kırptım. "Sen ciddi misin?"

"Bunca yolu kalbini çalan cadalozu görmek için geldim, beni reddeder misin?" Raven bana bu işten vazgeçmeyeceğini gösteren bir bakış attı. Her ne kadar bunun burada olmasının gerçek nedeni için bir paravan olduğunu bilsem de. O güçlü bir savaşçıydı ve yanımda olmasından memnun olurdum.

"Bir toplantım var, Raven. Ve savaşta sertleşmiş bir vampir olarak, senin fikirlerinden faydalanabiliriz."

"Şşş. İnsanların bunu hatırlamasını istemiyorum." Sienna ve Bethany yan koridordan çıkarken parmağını ağzına götürdü.

Sienna'nın ateş kırmızısı saçları ışığı yakaladı ve adeta canlanmış bir alev gibi parladı. Ama Raven'ın gözleri onun yanından geçip Bethany'ye kaydı. Sarı saçları ve mavi gözleri solgundu ve tam da günümüzün vampir güzelliği modasına uyuyordu. Tek dizinin üzerine çöktü ve ben gözlerimi devirdim. Ama lanet olsun, adamın tarzı vardı, hakkını vermeliydim.

"Meşalelere parlak yanmayı öğretiyor! Görünüşe göre gecenin yanağında asılı duruyor." Bethany'nin elini yakalayıp dudaklarına götürmeyi başardı, Bethany'yle geçmişte tanıştığını hatırlamıyordu, gerçi o bir hizmetçiydi... ve insandı.

"Ah!" Bethany belli ki hazırlıksız yakalanmıştı ama geri çekilmeyecek kadar da kıbardı. Sienna kaşlarını çattı ve işte o zaman elindeki yayı ve oku gördüm. Oku bir anda havaya kaldırmış, ucu Raven'ın boynuna dayanmıştı.

Sienna, "Kimse senin dokunuşunu davet etmedi," diye tersledi.

Raven ona gözlerini devirdi ve sırtışı daha da genişledi. "Tanrım. Yatmak için vahşi bir dişi kaplan seçmişsin. Söylesene Dom, seni hiç pençeleriyle parçaladı mı? İtiraf edeyim, kadınının daha yumuşak bir dokunuşunu tercih ederim." Dudaklarını tekrar Bethany'nin eline bastırdı ve Sienna onu arkadaşından uzaklaştırmak için boynuna sertçe vurdu.

"Gördüğün gibi Raven, Sienna'nın onun savaşında bana ihtiyacı yok." Ama ne olursa olsun orada olacak, onu güvende tutmak için elimden geleni yapacaktım.

Düşüncelerimin yönünden hoşlanmadığım için konuyu hızla değiştirdim. "Will nerede?"

Bethany eğilip Raven'ın ayağa kalkmasına yardım ederken, "Aptal olmak," diye tersledi.

Kaşlarım havaya kalktı. "Aptal mı?"

"Arı'yı hak etmediğini düşünüyor gibi görünüyor," dedi Sienna, nişanı hâlâ Raven'a doğru kayarken. Raven, şu anda Bethany'yi kendi tarafına doğru çekiyordu.

Will'in kafasını kışından çıkaracak bir şey varsa, o da küçük bir yarışmaydı.

"Raven, belki de Bethany'nin sana kaleyi gezdirmesini istersin?" Dedim.

Raven Bethany'nin elinin üzerine eğildi. "Hanımefendi bana eşlik ederse büyük bir zevk duyarım."

"Çok isterim," dedi Bethany ve birlikte dönerek Sienna ve Bee'nin geldiği yöne doğru yürümeye başladılar.

"Seni şimdi mi yoksa sonra mı vurayım?" Sienna tısladı. "Bunu neden yapasın ki?"

"Will'in taşaklarına bir tekme yemesi gerek. Raven onu istemediği bir şeyi yapmaya zorlamayacak. Ve eğer bunu ağzımdan geçirirsem... Rafe..." Gölgelelerin arasında gizlenen askerime işaret ettim. "Raven'ın şu anda Leydi Bethany'yi eğlendirdiğini kardeşime söyleme nezaketinde bulunur musun?"

Rafe gülümsedi, beni selamlarken sadece bir anlığına gülümsedi ve sonra aynı hızla gitti.

"Bu çok sinsice, hoşuma gitti." Sienna sonunda okunu ve yayını indirdi. "Biz de kütüphaneye gidiyorduk. Hâlâ gidip bir şeyler aramak istiyorum."

Ses tonundan aramak istediği çok özel bir şey olduğu anlaşılıyordu. Benimle paylaşmayacağı bir şey.

Ona eşlik etmeyi bile teklif edemedim, ayaklarının ucuna gitti, beni çabucak öptü ve sonra beni koridorda öylece bıraktı.

Bir kez Diana'nın savaş odasına doğru yol aldım.

"William nerede?" Diana keskin bir sesle sordu.

"Eminim birazdan burada olur," dedim odanın içinde dolaşırken. Lochlin de bize katılmıştı ve kendimi onun yanına yerleştirdim. Sienna'nın ağzının tadı hâlâ damağımdayken, sadece bir anlığına, birlikte bir hayatımız olup olamayacağını hayal ettim. Ama her seferinde bizi birlikte hayal ettiğim gibi sona erdi. Onun yaşlanması ve kollarımda ölmesiyle. Zayıf. İnsan. Çok ölümlü.

"Tüm bunlar bittikten sonra ona ne olacak?" Lochlin sessizce sordu ve beni düşüncelerimden kopardı.

Kimi kastettiğini biliyordum. Tüm bunlar boyunca hayatı belirsiz olan tek bir kadın vardı, gösterdiği güce rağmen dünyamızda gerçek bir yeri olmayan tek bir kadın.

"Gerçekten bilmiyorum. Anakarada rahatsız edilmeden kalması için ona izin verebilsek bile, gitmesini düşünmek bile istemiyorum." Kaşlarımı çattım, kalbim rahatsız edici bir şekilde sıkışıyordu.

Korkunç bir şekilde.

"Sonsuza dek burada kalmaz, dostum," dedi Lochlin yumuşak bir sesle. "Onu destekleyen bir klan olsa bile, o kadar çok kişi tarafından işaretlendi ki buraya sığmıyor. Güvenli bir şekilde değil. Ona zarar vermek isteyenlerin olduğunu zaten biliyoruz."

Haksız da sayılmazdı. Vampirler ve kurtadamlarla bir bağlantısı vardı ve kurtadam ile krakeni kontrol ettiğine dair hikâyeler ortalıkta uçuşuyordu.

"Onun gidişini düşünmek istemiyorum, henüz değil." Sesim boğuk çıkıyordu. "Onun mutlu ve güvende olmasını istiyorum, bu onun için kendi kalbimi sökmem anlamına gelse bile."

Lycan homurdandı ve bize doğru bir adım daha yaklaştı. "Kalp eşimle yüzlerce yıl önce tanıştım." Gözleri Evangeline'e kaydı. "Bir eşim vardı, çocuklarım oldu, görevimi yaptım ama kalbim başka yerdeydi. Bu konuda yapılabilecek hiçbir şey yoktu." Omuz silkti. "Ve şu anda yaşıyor gibi görüldüğüm ateşli bir rüyadan başka, bunun sürmeyeceğini biliyorum. Çünkü dünya bize böyle bir seçenek sunmuyor. Bu yüzden sahip olduğun zamandan memnun ol, sonra gitmesine izin ver ve senden uzakta, güvende bir hayat yaşa. Benim tavsiyem bu, delikanlı. Yaşayabiliyorken yaşa, çünkü yarın karanlıkla yüzleşeceğiz. Hiçbirimizin geri bir karanlıkla."

OceanofPDF.com

Bölüm F on beşİ

OceanofPDF.com

Sienna

T Ertesi sabah beni uyandıran yumuşak horlama sesi muhtemelen beni rahatsız etmeliydi, ama bunun yerine kendi kendime gülümsedim. Eğer biri bana

Birkaç ay önce yanımda horlayan bir vampir erkeğin sesinden etkileneceğimi söyleselerdi, deli olduklarını düşünürdüm. Yine de Dominic sadece bir vampir erkek değildi. O *benim* erkeğimdi ve onunla geçirdiğim her an çok değerliydi.

Bir homurtu çıkardı ve yan tarafına dönerek bir kolunu kalçalarımın doladı. Hâlâ uyurken, küçük bir hırıltı çıkardı ve bana karşı esnedi, sert uzunluğunun uyluğuma baskı yaptığını hissetmeme izin verdi.

İçimde sıcak bir şeyler kıpırdandı ama bir iç çekişle bastırdım. Eğer geçen seferki gibi daha fazla gece ve bunun gibi daha fazla sabah istiyorsam, kader ne kadar kısa sürerse sürsün, kıcıımı kaldırmam gerekiyordu.

Hızlı ve sessiz bir şekilde hazırlandım ve yatağa son bir kez bakarak odadan çıktım. Benim kadar uykuya ihtiyaç duymuyordu ama dün gece onun için özellikle geç bir gece olmuştu. O, Raven, Nicholas ve Will gece boyunca Diana'nın savaş odasında kalmış, ben yattıktan çok sonra bile Lycan, Düşes ve Loch ile birlikte stratejileri tartışmışlardı.

Kraliçe'nin çalışma odası... Ve savaş odasına dönmek yerine doğruca Dominic'in kamarasına gittikten uzun bir süre sonra öğrendiklerimi düşünmek için yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Kapıyı usulca kapatıp koridorda ilerlerken dudaklarımdaki gülümseme kayboldu.

O karanlık, iç karartıcı tavşan deliğine düşmeyin. Yapacak işlerin var.

Köşeyi döndüm ve Bee ile paylaştığım odaya doğru ilerledim. İçeri girdiğimde onu çoktan uyanmış ve bir çift bot giymiş buldum.

"Seni burada mı bulacağımı yoksa Will'in odasında mı olduğunu merak ediyordum..."

Kaba bir homurtu çıkardı. "Pek sayılmaz. Yapmak istemediği bir şey için utanç ve suçluluk duygusuyla o kadar meşgul ki, şu anda beni gördüğünü bile sanmıyorum. Keşke görse, çünkü harika görünüyorum. Şu cilde bir bak Sienna," diye devam etti, odanın köşesindeki boy aynasına doğru koşarken gülümsüyordu. "Can sıkıcı küçük lekeler ya da lekeler yok. Gözlerimin arasında bana çok fazla kaş çattığımı hatırlatan minik, ince çizgiler yok. Paris'teki bir spa merkezinde ya da onun gibi lüks bir yerde bir ay geçirmişim gibi görünüyorum, değil mi?"

"Başkasının kanını içmenin bir kıza neler yapabileceği inanılmaz," diye cevap verecektim neredeyse. Bunun yerine, asidik tepkimi yuttum. O bunu hak etmemişti. Will'in şu anki ruhsal durumuna rağmen, kendine gelecek ve yakında birlikte olacaklardı. Yaklaşan savaştan sağ çıktıklarını varsayarsak, sonsuza dek.

Çünkü artık ikisi de ölümsüzdü.

Göğsüme bir ağrı yayıldı ama gülümsemeyi başardım.

"Çok güzel görünüyorsun, Bee. Ama her zaman öyleydin."

Gözlerini devirdi ve benimle yüzleşmek için döndü. "Tam da bir arkadaşın söyleyeceği şey. Yine de popom bile daha canlı görünüyor."

Elimden geldiğince büyük bir hevesle poposuna hayranlıkla bakmaya zorladım kendimi ama sonunda dikkatini aynadan çektiğinde rahatladım.

"Düşes bu sabah... yemek yediğimden emin oldu ve enerji doluyum, sanki canlı bir kabloya dokunuyormuşum gibi. Sence aşağı inip birlikte biraz eğitim yapabilir miyiz? Muhtemelen gerçek bir yardımda bulunacak kadar çabuk hazır olamayacağımı biliyorum ama belki..."

Peygamber çiçeği gözleri umut doluydu ve ona eğrinin ne kadar gerisinde olduğunu söyleyerek onu vuracak değildim. Zaten pratik yapmam gerekiyordu ve onu da yanımda götürmemin hiçbir zararı yoktu.

"Tamam, sadece bana yakın durmayı unutma ve güneşe yaklaşma. Avlunun kapalı kısmında kalmalıyız." Bu bana ikinci kez göz kırptı ve ben de elimi kaldırdım. "Bu senin için henüz doğal bir şey değil ve endişeleniyorum, hepsi bu. Önemseydiğim için beni dava et."

Bakışları yumuşadı ve omzumu sıkmak için yaklaştı. "Sana çok minnettarım Sienna. Ve limanda benim için yaptıklarına gerçekten minnettarım. Tanrıya şükür yaralanmamışsın. Sadece ufak tefek şeyler hatırlıyorum ama seni tehlikeye attığımı biliyorum ve bunun için çok üzgünüm."

"Bütün bunlara gerek yok. Sen ve ben ya hep beraber ya hiç," diye hatırlattım ve kapıya doğru gitmek için uzaklaştım. Genelde bu tür duygusal konuşmalardan nefret ederdim çünkü beni rahatsız ederlerdi. Ancak şu anda, Jordan'ın ölümünün hemen ardından ve daha fazla arkadaş kaybetme olasılığıyla karşı karşıyayken, sözleri beni ağlatıyordu.

Ve ağlayan sürtükler savaş kazanmaz.

"Hadi biraz antrenman yapalım."

***

Bir saat sonra milyonuncu kez kırımın üstüne yatmışım ve içten içe ölüm için dua ediyordum.

"Whoohoo, bu çok eğlenceli!" Bee bağırarak Lochlin'le beşlik çaktı, Lochlin de onun katıksız neşesine karşılık sırtıtmaktan kendini alamadı.

Yüz kırk kiloluk bir kadını avlunun ortasına fırlatabilseydim ben de çok mutlu olurum. Tanrı aşkına, bunu yapmak için dizlerini bükmesi bile gerekmedi, diye hayret ettim, ağrıyan sırtımı ovuşturarak. Normal bir insanın dayanabileceğine kıyasla kendimi koruyordum ama Dom'un aksine Bee, iş gücünü kullanmaya geldiğinde hiç acıımıyordu ve bu da canıma okuyordu.

"Kahretsin, Sienna. Seni incittim mi?" diye sordu, bir nanosaniye sonra yanımda belirerek. "Kendi gücümü henüz gerçekten bilmiyorum ve sonra o kadar heyecanlanıyorum ki seni unutuyorum-" Sözü nü kesti ve boğazını temizleyerek omzumun üzerinde bir noktaya baktı. "Herkesin vampir olmadığını unutmuşum."

Yüzümü buruşturarak kendimi ayağa kaldırdım.

O senin yaşayan en iyi arkadaşın. Kuşları onun üzerine salma. Sakın-

"İnanılmaz," diye seslendi Dominic kaleden avluya açılan kemerden. Huşu içinde başını salladı. "Kendi gözlerimle görmesem inanmazdım, Bethany."

Yanıma yaklaştı ve ağzıma sert bir öpücük kondurdu. "Günaydın, aşkım."

Dikkati tekrar Bee'nin üzerinde toplanmadan önce ancak mırıldanarak bir merhaba diyebildim.

"Artık ateş yok, ağrı yok mu?" Dominic sordu.

"Hepsi gitti," diye onayladı kıkırdayarak. "Yine çok aç uyandım ama bunun dışında kendimi iyi hissediyorum. İşin en güzel yanı da acıtması gereken şeylerin

değil. Yani, çoğu şey. Lochlin önce kurt formuna dönuştü ve beni çaydanlığın üzerine devirdi, ben de bunu hissettim."

"Kesinlikle insanların hissettiğı düzeyde acı hissetmiyoruz," dedi başını sallayarak. "Ama sizi uyarayım, canınız yandığında çok *acı*."

Yüzünü buruşturmasından, güneşin onu neredeyse yakarak öldürdüğü günü düşündüğünü anlayabiliyordum. Bu olaydan hangimizin daha çok sarsıldığını hâlâ bilmiyordum; ben mi, Dom mu, yoksa Will mi?

Ama neredeyse bir hafta süren felaketlerden ve değer verdiğim birini daha kaybetmek üzere olup olmadığımı merak ettikten sonra herkes iyiydi. Will kan kurdundan kurtulmuştu, Bee geçiş sürecini gayet iyi idare ediyor gibi görünüyordu ve Dominic'in yanıkları iyileşmişti.

Kendimden geçmeliyim.

Ve büyük bir parçam öyleydi. Ama diğer, boktan, bencil yanım çok kıskançtı ve onu bir musluk gibi kapatamıyordum.

"Ben içeri girip öğle yemeğı yiyeceğim," dedim, görünüşe göre kendi kendime. Loch ve Dominic, Bee'ye Thor'un çekici büyüklüğünde bir savaş baltasının nasıl tutulacağını göstermekle meşguldüler ve bana doğru bakmadılar bile. "Tamamdır... ve hazır oradayken biraz çamaşır suyu içeceğim ve belki parmağımı bir prize sokarım."

Hala bir şey

yok.

Mükemmel.

"Her neyse." Ağrıyan belimi esnetmek için boşuna çabalarken homurdanarak uzaklaştım. "Oh, Bethany, çok güçlü ve hızlısın. Oooh, Bethany, bu kadar çabuk öğrendiğine inanamıyorum!"

Doğrudan bir tuğla duvara doğru yürürken alaycı ağzım şaşkınlıkla "o" şeklinde büzüldü.

Dominic.

Dominic duvardı.

"Ne oldu?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. "Bee'nin kafası senin ona yaltaklanmanı dinlerken o kadar büyüdü ki atmosfere mi uçtu ve onu vurmak için benim yay becerilerime mi ihtiyacın var, yoksa başka bir şey mi?"

Dom'un dudakları kıpırdadı ve gülmeye çok yakın olduğunu fark ettim. Onu kenara itmeye çalışırken can sıkıcı gözyaşları gözlerimi yaktı.

"Bu kâbusun diğer tarafına geçmeyi başarsak bile zamanımızın kısıtlı olduğu gerçeği içimizden birini sevindiriyor."

Adil değildi ama hayat da öyle.

Dom'un gözlerindeki pırıltı kayboldu ve çenemi kavrarken yerini şiddetli bir ışığa bıraktı. "Eğleniyor musun? Ah Starshine, bir bilsen. Seni nasıl koruyacağımı bir kenara bırakırsak, tek düşündüğüm bu. Sanki ruhum ikiye bölünmüş gibi."

"Ben de vampirlerin ruhu yok sanıyordum," diye geçiştirdim. "Seni temin ederim ki var. Ve benimki sonsuza dek seninkine bağlı. Ama bu bir başka bir günün sorunu. Şimdilik, eğer bu dövüğe katılmaya kararlıysan, senin bu dövüşten sağ salim çıkmanı odaklanmalıyım. Şu anda tek amacım bu."

İçime bir aydınlanma yerleşirken ona göz kırptım.

Zamanını benim yerime Bee'yi eğiterek geçirmiyordu çünkü ondan daha çok hoşlanıyordu ya da aniden aptalca bir aşka kapılmıştı. Beni daha iyi koruyabilsin diye yapıyordu.

"Bu yanlış, biliyorum," diye fısıldadı, parmak uçlarıyla dudaklarımı izlemek için başını eğdi. "Onu bir arkadaş ve hatta bir gün potansiyel bir baldız olarak önemsiyorum. Ama gerçek şu ki Sienna... bu dünyada benim için en önemli olan şey sensin."

"Onu bir tür bekçi köpeği gibi kullanmana izin vermeyeceğim, Dominic. O benim arkadaşım." Her nasılsa, acıma partimin ortasında, bir an için bunu unutmuştum.

"Farkındayım. Ancak çevrenizdekiler ne kadar iyi hazırlanırsa, başarılı olma şansımızın o kadar artacağını da biliyorum."

Ve sen, grubun kırılma olanı, hayatta kalıyorsun.

gerek yoktu. Ne demek istediğini biliyordum. Ve bundan nefret ettim.

"Gerçekten acıktım, bu yüzden biraz yiyecek alacağım," dedim gülümsemeye zorlayarak. "Bee ile çalışmaya devam et. Göğüs göğüse dövüş konusunda çok yetenekli."

Ondan ayrıldım ve kendimi pisliklerin en pisliği gibi hissederek mutfağa yöneldim.

Kapıdan içeri girer girmez, kızarmış domuz pastırması kokusu burnumu gıdıkladı.

İyi, eski moda bir 'duygularımı yeme' seansı gibisi yoktur. Bee'nin hâlâ böyle bir şey yapıp yapamayacağını merak ettim ve sonra bu düşüncüyü bir kenara ittim.

"Merhaba küçük hanım. Majesteleri ve Kahin'e yeni servis yaptık, bu yüzden her şey hala sıcak. Size bir tabak hazırlayabilir miyim? Yumurta, domuz pastırması, sosis, bisküvi, krep, Fransız tost, patates, kiş, meyve...?"

"Evet, lütfen."

"Hangisi?"

"Hepsi. Meyve hariç. Çekinmeyin de. Şuraya yığ gitsin." Aşçı bana göz kırptı ve beyaz şapkasını düzeltti. "Peki o zaman."

Bir dakika sonra bana kocaman bir tabak uzattı. Üzerinden akan buharı içime çektim ve bir iç geçirdim.

Bazen insan olmak o kadar da kötü değildi.

Mutfaktan çıkıp Diana, Evangeline ve Myrr'ın büyük masada tek başlarına oturdukları yemek salonuna gittim. Benim tabağım doluysa, Myrr'ınki Jenga oyununa benziyordu. Tek bir yanlış hareketle her şey yerle bir olabilirdi.

İçeri girdiğimde, her şeyin üzerine bir litre akçaağaç şurubuna benzeyen bir şey dökerken sırtıyordu.

"Sienna. Gel. Bizimle otur," dedi Diana, kahve fincanından uzun bir nefes çekmeden önce solgun bir gülümsemeyle.

Belli ki Dominic kadar geç saatlere kadar uyumamış, savaş stratejileri üzerinde çalışmıştı ve şu anda dünyanın yükü omuzlarındaymış gibi görünüyordu.

Ki öyle de oldu.

En azından omuzlarımız.

Bana söyleneni yaptım ve oturdum. Birkaç dakika boyunca sessizce, çatal dolusu krep ve sosisi ağızma tıktırarak yedim. Ancak tabağımın yarısını bitirdiğimde boğazım düğümlendi ve yutkunmak için çaba sarf etmek zorunda kaldım.

"Ne oldu çocuğum?" diye sordu Düşes, yumuşak bir ses tonuyla.

Birden bulanıklaşan gözlerimi kırptırdım ve çatalımı yere bıraktım. "Avcılar hakkında bir şeyler aramaya çalışıyordum ve dikkatim dağıldı. Aptalca olduğunu biliyorum ama

-" Boğazımı temizledim ve doğruldum. "Sanırım Will'in Bee'yi bir vampire dönüştürdüğünü fark ettiğimde, belki de..."

Myrr araya girdiğinde bile Evangeline'in bakışları acıma duygusuyla yumuşadı.

"Sana bunun mümkün olmadığını söyleyebilirdim," diye cıvıldadı, bir elinde bisküvi, diğesinde haşlanmış yumurta tutarken iştahının hiç etkilenmediği belliydi.

Diana bir iç çekti. "Bunun vampirler için geçerli olup kesin olarak söyleyemem çünkü bildiğimiz her şeye göre, Bee'nin

ben de olamam. Ama Myrr ile aynı fikirdeyim. Pek bilinmez ama şifacılar değiştirilemez. Çiftleşmenin yasak olduğu zamanlarda, erkek bir kurt ile şifacı bir dişi fae arasında bir aşk eşleşmesi olmuştu. Bizden biri olmak istiyordu ve ben de ona uyum sağlamak için elimden geleni yaptım ama nafile. Bir yaz boyunca üç kez denedik. Her deneme başarısız oldu. Doktorlarımız evrimsel bir gücün onu durdurduğu teorisini ortaya attı. Şifacılar, tabiri caizse, besin zincirinin en tepesinde yer alırlar. Kan emiciler ne düşünürse düşünsün, onlardan daha güçlü bir varlık yoktur." Düşes'e bir bakış attı. "Alınmayın."

Evangeline, üçümüzün de *biraz* alındığını anlamasını sağlayan bir koklamayla, "Alınmadı," diye cevap verdi.

"Her halükârda Bethany'nin dönüşümü senin durumunu değiştirmiyor Sienna," diye ekledi Diana. "Sen sadece şimdiye kadar karşılaştığımız hiçbir şeye benzemeyen, en yüksek mertebeden bir şifacı değilsin, aynı zamanda hayvanlarla bağlantı kurma yeteneğine de sahipsin. Bu da seni nadir bulunan bir mücevher yapıyor. Evrimsel bir mucize. Ve deneyimlerimize göre eğer bunu bozmaya çalışırsak doğa ana bize karşılık verecektir."

Görünüşe göre bir vampire *ya da* kurt adama dönüştürüleliyordum. İkincisi bir başka darbe daha oldu. Aklımın bir köşesinde son bir Hail Mary vardı. Eğer Dominic'le sonsuza dek birlikte olmak istiyorsam, bir yolu vardı.

Ve o da artık yoktu.

"Bunu duymanın zor olduğunu biliyorum, ancak rotayı değiştirmek için çok geç olmasındansa şimdi daha iyidir."

Neredeyse kahkahalarla . O gemi çoktan yelken açmıştı ve geri dönüşü yoktu. General'e sırılsıklam aşkıttım ve görüşe göre hikâyemiz yine de umutsuzlukla sona erecekti.

İkimiz için de.

"Pastırmanın geri kalanını yemeyi mi planlıyordun?" Myrr umutla bana bakarak sordu.

"Hayır," dedim, Düşes öne doğru eğilip yüzümü incelerken tabağı masaya doğru kaydırđım.

"Asla olamayacağını düşündüğüm bir şeyi istemeyi herkesten çok ben anlıyorum," dedi Evangeline hüzünlü bir gülümsemeyle. "Ama bu umudunuzu kaybetmeniz gerektiğı anlamına gelmez. Ben hiç vazgeçmedim ve tutunacak tek dalımın umut olduğı günler oldu. Ve şimdi bana bir bak."

Sözlerini düşünerek alt dudağıımı çiğnedim.

Aşık olmadan önce Lycan olmadan bir asırdan fazla acı çekmişti. Dominic ve benim için neler olabileceğini kim bilebilirdi? Belki biz de mucizemize kavuşurduk.

"Sadece kim olduğunu benimsediğinden emin ol, çocuğum. İçine yaslan. Tam olarak ne ve kim olman gerektiğinin farkına var. Yapmaya çağrıldığın şeyi hiçbir kurt adam ya da vampir yapamaz. Bunu bir kez benimsediğinde, gerisi çorap söküğü gibi gelecektir. Buna gerçekten inanıyorum."

Cevap vermek için ağzımı açtığımda bu düşünceyi kalbime yakın tuttum, ama yine Myrr araya girdi. Bu sefer ağzından çıkan ses hoş bir erkek baritonuydu.

"Düşmanınız, efendisi karanlıkta gizlenen bir kukladan başka bir şey değil. Size rehberlik etmek için elimden geleni yapacağım, ancak yol gölge ve gizemle yıkanıyor. Açıkça görebildiğim tek şey, senin varlığının bu savaşı kazanmanın ayrılmaz bir parçası olduğı. Bu konuda anahtar sensin, Corumbra."

Lavanta kokusu duyularımı sardı ve üzerime bir sakinlik çöktü.

"Diğer ses nedir? Rüyalarımda beni çağırđan... kan kurdundan gelen ses?"

Ses devam ederken Myrr'ın gözleri başının arkasına kayd, artık daha yumuşaktı, neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Karanlıktaki kukla ustası kafanı karıştırmaya çalışıyor."

"Peki ya diğer anahtarlar?" Lavanta kokusu solmaya başladığında içimi bir panik duygusu kaplayarak sordum. "Ne zaman yardıma gelecekler?"

"Zamanla, Corumbra. Zamanla..."

Düşes, Diana ve ben toplu bir nefes alırken Myrr'ın çenesi göğsüne düştü.

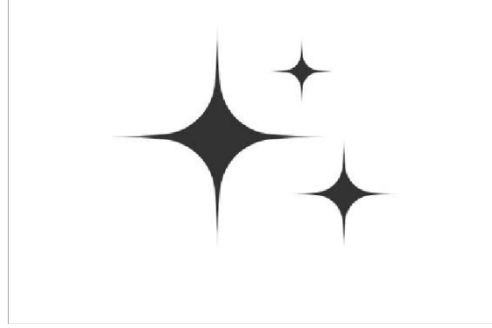
Kraliçe kaşlarını kaldırarak, "Bu ilginçti," dedi. "İyi hissettirdi. Ya ben korkunç içgüdüleri olan gerçek bir enayiyim ya da güvenilebileceğimiz ses bu. Ne düşünüyorsun, Evangeline?"

Düşes zarif omuzlarını silkti ve başını salladı. "Katılıyorum. Çok rahatlatıcı bir havası vardı. Eğer bu bir hileyse, en iyi hiledir."

"Bu bir numara değil," dedim, uzun zamandır ilk kez bir şeyden emin olduğumu hissederek. "O... varlık her kimse, iyiliğin sesi. Bunu içten içe biliyorum."

Bu da haklı olduğum anlamına geliyordu. Gelecek savaşta ön saflarda olmam gerekiyordu. Peki ya Dominic?

Bununla yaşamayı öğrenmek zorunda kalacaktı.

Bölüm S xteenI

OceanofPDF.com

Dominic

I Yüzlerce klanın alfa ve betaları içeri doluşurken büyük odanın köşesinde bir hayalet gibi duruyordum. Bazılarını bir önceki toplantıdan, birkaçını da gençliğimden tanıyordum. Çoğunu ise, bana yabancıydı. En yakın çalıştıklarım.

Sienna'nın hayatına çılgın bir bağınaz ya da serseri bir kurt tarafından bir kez daha kastedilmeyecekti. Benim gözetimimde olmaz.

Dikkatimi sandalyelerin dizildiği sıralara yönelttim ve en ön sırada durdum. Jordan'ın klanı Killian'lar çoktan oturmuşlardı. Kavan ve yanındaki komutanı bekliyordum ama kız kardeşini de orada görünce şaşırdım. Adı Elka'ydı. Onu cenazeden hatırlıyordum. Çocuğun kaybını çok ağır karşılamıştı ve çenesinin sert duruşuna ve gözlerindeki vahşi bakışa bakılırsa intikam almak aklının bir köşesindeydi.

Anlamıştım. Kendi düşüncelerim Hain Scarlett'e kaydı ve güneş kadar sıcak bir öfke karnımı doldurdu. Beni sırtımdan bıçaklamış ve bunu yaparken bıçağı da döndürmüştü. Ama daha kötüsü? Arkadaşımın arkadaşını öldürmüş ve Sienna'yı, sonu olabileceğinden korktuğum bir keder sarmalına sokmuştu.

Ve ihanetinin bedelini hayatıyla ödeyecekti.

Sienna'nın Killian klanına yaklaşıp önce Kavan'ın önünde durmasını ve elini göğsüne ilıştırılmış armanın üzerine koymasını izledim. Onun kulağına mırıldanmak için eğildi. Kavan onu kucakladı ve klandaki diğerleri de onu takip etti.

Göğsümde bir gümbürtü yuvarlandı ama onu kontrol altında tuttum. Her ne kadar tamamen benim olmasını istesem de, daha iyisini biliyordum. O kadar çok insan için o kadar şeydi ki, onu bazı şekillerde paylaşmak zorunda kalacaktım.

Ama tanrılar ondan nefret ettim.

"Lanet olsun, dostum. Yüzündeki o köpek bakışını silmezsen, onlardan biri olduğunu düşünecekler. O kadar kötüsün, değil mi?"

Döndüğümde Raven'ın durduğunu ve bakışlarını Sienna'ya sabitlediğini gördüm. "Sana altın olarak ödeme yaparsam çeneni kapatacak mısın?"

"Tek bildiğim, hafta bitmeden ölmüş olacağım. Bulduğum yerde gülmeye edeceğim. Ve şu anda, sen ve genç William emin olmak için eğlenelisiniz."

Kardeşıme bir bakış attım ve yüzümü buruşturdum. O da en az benim hissettiğim kadar mutsuz görünüyordu. Köşede çökmüş oturuyor, Nicholas'la sohbet ederken onu agresif bir şekilde görmezden gelen Bethany'ye bakıyordu.

"Bu sabah beni köşeye sıkıştırdı ve hayatımla tehdit etti, biliyorsun," diye devam etti Raven, müstakbel kraldan böyle bir tehdit almış biri için ses tonu tamamen umursamazdı. "Bana hizmetçiye rahat bırakmamı yoksa... nasıl demişti? Ah evet, eğer ona elimi sürersem 'taşaklarımı koparıp bana yedireceğini' söyledi. *İçine girmekle* ilgili bir şey söylemedi ama..." diye ekledi göz kırparak.

"Bundan sonra eğlencemi başka yerde bulacağım. Bethany senin gibiler için fazla zeki," dedim sahte bir esnemeyle. "Bir gün, belki

büyüyecek ve aşık olacaksın. Umarım buna şahit olmak için hayatta olurum."

Ürperdi ve bir elini kaldırdı. "Tanrılar, adamım. Beni böyle lanetleyecek kadar mı nefret ediyorsun benden? Bu asla olmayacak." Yanından bir hizmetçi geçti ve Raven onun peşinden gitti, omzunun üzerinden seslendi. "Buradan bir bira alabilir miyim diye bakmaya gidiyorum. Sonra konuşuruz."

Ondan kurtulduğuma sevinmişim. Normal şartlar altında eğlenceli bir baş belasıydı. Bu karanlık günlerde, desteğinden memnun olsam da, odayı okumak onun uzmanlık alanı değildi. Ya da belki de öyleydi ve umurunda bile değildi. Her iki durumda da, onun arka yüzünü gördüğüme sevindim.

"Lütfen herkes yerlerine otursun. Şimdi başlamak istiyoruz."

Diana odanın önünde duruyordu ve yedi sandalye kalabalığa bakacak şekilde dizilmişti. Gözlerimi yakaladı ve çenesini sallayarak ona katılmamı işaret etti. Kalabalıktaki yüzleri not alarak odayı son bir kez daha taradım. Sienna'ya burada ve şimdi ateş etmek intihar olurdu ama işin içinde delilik varsa bu söz konusu bile olamazdı. Sadece tetikte olmam gerekiyordu.

Birliğimizin geri kalanı da aynısını yaparken ben de odanın önüne doğru yürüdüm. Diana ortada otururken Sienna, Bethany, Lycan, Düşes, Will ve ben onun yanında yer aldık.

Diğer kurtlar yerlerini alırken Loch, Nicholas ve Raven duvarın önünde durdu.

"Bugün, Alçak Edmund'un tiranlık saltanatına son vermeyi planlıyoruz. Burada bulunan sizler çoktan kılıçlarınızı bu davaya adadınız ve bunun için size teşekkür ediyorum."

Sesi diğerlerini susturarak çınladı. Sahip olduğu saygı beni etkilemekte asla başarısız olmadı. Tecrübelerime dayanarak bunun hak edilen bir şey olduğunu biliyordum ve o da belli ki bunun için çalışmıştı.

"Avcıların yakında sınırimızı geçeceğini ve Edmund'un da kısa bir süre bizi takip etmeyi planladığını biliyoruz. Başlangıçta buna izin vermeyi, tuzaklar kurmak ve arazi bilgimizden yararlanmak için zaman ayırmayı düşündüm. Dikkatli bir değerlendirmeden sonra, bunun bir seçenek olmadığına karar verdim. Bu savaşı Edmund'a götürmeliyiz."

Diana onları durdurana kadar odada protestolar yuvarlandı.

"Ben söyleyeceğimi söyleyene kadar sessizlik."

Bu bir rica değildi.

"Masumlarımızı riske atamam, Edmund ve bir düzine Avcısının topraklarımıza girmesine izin verirsek bunu yapmış olacağız. Bütün bir çiftliği dakikalar içinde yerle bir edebilir, bu sırada yarım düzine zayıf kurdu parçalayabilirler. Bu ödemek istediğim bir bedel değil. Vampir Bölgesi'ndeki son savaşımızda yenildiğimizin farkındayım. Hatalı bir istihbaratımız vardı ve ihanete uğradık. Ancak bu sefer içeriden bir erkek ya da kadın yok. Sadece kendimize güveniyoruz."

"Ve bize katılmaları için davet ettiğin vampirler," diye homurdandı bir ses.

"Bu doğru," dedi Diana başını sertçe sallayarak. "Daha büyük bir iyilik için müttefik olduk. Yüzyıllardır düşmanımız olanlara güvenmenin zor olduğunu biliyorum ama bazen kendimizden daha büyük şeyler olduğunu kabul etmeliyiz. Şimdi anlamanıza yardımcı olacağı umuduyla sizinle bir şey paylaşacağım. Lochlin?"

Başını, elindeki kumandaya basan kızıl deve doğru eğdi.

Sağımsızdaki duvara dayalı tavandan bir ekran indi ve ışıklar karardı. Birkaç dakika sonra, görüntülerden oluşan bir montajla başlayan bir sunum canlandı. Bazıları Diana'nın çocukken ormanda yürüyüş yaparken ya da denizde yüzerken çekilmiş resimleriydi. Bir an için

Tamamen dikkatim dağılmıştı. Benzerliğimizi ve daha onun babamıza olan benzerliğini nasıl fark etmemiştim?

"Bu resimler benim çocukluğumdan kalma ve resim olmalarına rağmen gerçek tasvirler," dedi resimler tamamen manzara resimleri olan diğerlerine geçerken. Çarpıcı gündoğumları, günbatımları, şelaleler ve kumsallar. kadar mavi bir dere ki bakmak neredeyse acı veriyordu, yaşamla dolup taşıyordu. Buraya geldiğimden beri Bölge'yi pek görmemişim ama bir şeylerin değiştiğine dair bir his vardı içimde.

"Sıradaki fotoğraflar dün çekildi."

Bir sonraki slaytta başka bir grup resim vardı ve odanın havasını emdiler.

Siyah, ağlayan söğütlerden oluşan bir kuru, sarkmış ve yer yer çürümüş. Aynı dere, kokuşmuş bir yeşil, yosunlarla dolu. Üzerini kaplayan ölü balıkların beyaz karınlarının altından zar zor görünen bir sahil parçası.

"Ailem... evimiz ölüyor. Bu, alıştığımız ve görmediğimiz kadar yavaş oldu ama ölümümüz giderek yaklaşıyor. Peçe'yi geri getirmemiz gerekiyor ve Edmund yenilmeden amacımıza ulaşamayız." Diana ayağa kalktı ve önünde oturan kurtlara baktı. "Bu yüzden bugün sizden sadece sadakatinizi istemiyorum. Kalbinizi istiyorum. Ruhunuzu. Kanınızı istiyorum. Ne pahasına olursa olsun, hepsini savaş meydanında bırakmalıyız. Çünkü bu olmadan mahvoluruz."

Uzun bir süre -avuç içlerimin kaşınmaya başlamasına yetecek kadar uzun bir süre- oda sessizdi. Sonra ulumalar başladı. Önce bir tane, sonra da kakofoniye dönüşen bir koro. Jordan'ın cenazesi gibiydi.

Sienna da bunu hissetmiş olmalı çünkü dizini benimkine bastırdı.

Ulumalar kesilince Kavan ayağa kalktı. "Hizmetinizdeyiz Kraliçem. Gerekirse ölümüne."

Minnettar bir gülümseme takındı ve nefesini içine çekti. "O halde devam ediyoruz. Yarından sonraki gün Kuzey Kalesi'ne gidiyoruz. Yolda Edmund'un Avcılarıyla karşılaşacağımızı umuyoruz. Hepimiz Sienna'nın gücüne dair hikâyeler gördük ya da duyduk. Sizi temin ederim ki hafife alındılar. Avcıların kontrolünü ele geçirip onları Edmund'a karşı kullanabileceğimize inanıyorum. En kötü ihtimalle, onları etkisiz hale getirebiliriz. Malach gökyüzünü gözetlemeleri ve gerekirse yardım etmeleri için bir avuç adamını önerdi. Topraklarımızdan onların topraklarına geçmeden önce Avcıları durdurmak Düşmüşlere düşer. Avcıların icabına baktıktan sonra Kuzey Kulesi'ne doğru ilerleyeceğiz ve orada Edmund ve adamlarıyla karşılaşıp çarpışacağız."

Odayı taradı ve sonra gülümsedi.

"Sizi bilmem ama ben göğüs göğüse bir savaşta kimin kazanacağına dair bahse girsem, biz mi yoksa kan emiciler mi? Benim param bizden yana. Sen ne dersin?"

Kurtlar aynı fikirde olduklarını haykırıp bağırırken, yer tepinmelerle sarsıldı.

Sonraki bir saat boyunca Diana yetki verdi, detaylandırdı ve elini taşın altına koydu. İtiraf etmeliyim ki etkilenmişim ve hiçbir şeyin kralı olamayacağım için şükreliyordum. Bittiğinde, bu savaşı kazanmak için iyi bir şansımız olduğuna neredeyse ikna olmuşum.

Neredeyse.

"Harika biri, değil mi?" diye mırıldandı Düşes kulağıma, ben ayağa kalkıp kurtların kapıya doğru ilerleyişini izlerken, hâlâ heyecan ve kana susamışlıkla uğulduyorlardı.

"İşte o."

"Onu Lycan'a vermekle doğru yaptığım için çok memnunum. Kimse bilme bile o ailemiz için bir övünç kaynağı."

Sienna yanıma sokuldu ve kolunu benimkinin arasından geçirdi.

"Grubumuzun birkaç dakika daha geride kalmasını sağlayabilir misiniz? Sadece daha önce olanlar hakkında konuşmak istiyorum."

Ben Sienna'ya dönerken Düşes başıyla onayladı ve diğerleriyle konuşmaya gitti.

"Her şey yolunda mı?"

Daha önce eğitim alanından ayrıldığında üzgün olduğunu biliyordum ama onunla konuştuğumda iyi görünüyordu.

"Sadece... Kahin öğle yemeğinde konuştu ve ben de söylediklerini paylaşmam gerektiğini düşündüm."

Midem düğümlendi ama yine de başımı salladım. "Tabii ki."

Tüm kurtlar gittiğinde ve yedimiz tekrar yalnız kaldığımızda Sienna önümüzde volta atarak konuşmaya başladı.

"Yaralıların iyileşmesine yardımcı olmak için geride kalarak mı yoksa savaşa katılarak mı daha faydalı olacağım konusunda bazı soru işaretleri olduğunu biliyorum. Artık bunun bir tartışma konusu olmadığını teyit edebilirim." Bakışlarımı tuttu. "Myrr'dan bir ses geldi... hepimizin bir tanrı ya da en azından iyilik için bir araç olduğu konusunda hemfikir olduğu bir ses. Eğer galip geleceksek benim savaş alanında bulunmam gerekli. Ve galip geleceğiz."

Bethany bu sözleri sorgusuz sualsiz kabul ederek yavaşça başını sallarken, Will sessiz kaldı.

Ben, diğer taraftan-

"Kesin şu saçmalığı. Bir gün Sienna rüyasında, gitmezse hepimizin mahvolacağını görüyor. Sonra kan kurdu ona aynı şeyi söyledi. Şimdi de kocakarı ona sadece kalması değil, savaşa katılması gerektiğini söylüyor." Hayal kırıklığıyla homurdandım. "Yanılıyorsam beni düzeltin ama bir sürü hokus pokusa bel bağlamak

bu noktada aptalca görünüyor. Şüphesiz burada bir yerlerde bir fesatlık var. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu kim söyleyebilir?" Ben talep ettim.

"Üzgünüm yeğenim, ama oradaydım ve kendi kulaklarımla duydum," dedi Düşes, ayağa kalkarken moral ya da başka türlü bir destek için Lycan'a yaslanarak. "Onun güvende olmasını istediğini biliyorum. Bunu ben de istiyorum. Ama Sienna olmadan hepimiz ölürüz. O da dâhil. Ona meydan okur ve kaybedersek Edmund'un gazabından kaçış yok."

Diğerleri de aynı fikirde olduklarını mırıldandılar ama ben yumruğumu arkamdaki taş duvara indirirken bunu zar zor duydum.

O lanet Kahin başından beri başımın belasıydı. Bugüne kadar bize yardımcı olabilecek neredeyse hiçbir şey söylemedi. Aslında Sienna'yı mümkün olduğunca tehlikeye atmaya kararlı görünüyordu. Ve şimdi bunu tekrar yapıyordu.

Bu da onu benim düşmanım yaptı.

"Yürü be Goliath," diye mırıldandı söz konusu kocakarı geçip mutfağa doğru ilerlerken. "Tanrı aşkına, kendi posta kodunla gelmeliydin.

Tüm bu olanlara neredeyse kahkahalarla gülecektim. Kurt adamlardan iblislere kadar her türlü yaratığı alt etmiştim ve işte burada, topraktan daha yaşlı, küçük bir kadın tarafından yere serilmiştim.

Lanet olsun.

On Yedinci Bölüm

OceanofPDF.com

Sienna

Toplantıdan sonra gün ilerledi ve ben kendi halime bırakıldım. Dominic hâlâ, benimle birlikte çalışmayı talep ettiğim için kızgındı. savaşı. Talep bile edilmedi. Belirtildi.

O anda onun öfkesiyle uğraşmak istemiyordum. Bu da kendimi bir kez daha ahırların yolunu tutarken bulduğum anlamına geliyordu. Havoc'la gezintiye çıkabileceğimi *düşündüğüm*den değil, o kadar da aptal değildim.

Bu kırılğan insanın, başkası tarafından denetlenmeyen hiçbir şey yapmasına izin verilmeyecekti. Bu gidişle savaş alanına gidebilmek için Dominic'le dövüşmek zorunda kalacaktım.

Mutfakta durup bir elma kopardım ve cebime attım. Gezintiye çıkmayacağımıza göre, en azından ona bir barış teklifi götürebilirdim.

Ahırın kapısını açarken kaşlarımı çattım, buradaki zayıf halkanın ben olmasından nefret ediyordum. Gitmeme izin verecek olsalar bile herkesin endişelendiği kişi bendim. Kendimi kısık bir nefes almaya zorladım ve tüm kaba, karışık duyguları onunla birlikte itmeye çalıştım.

Şaşırtıcı bir şekilde, kargaşamı yatıştırma çabalarım işe yaramadı.

"Bundan nefret ediyorum," diye mırıldandım kendi kendime.

Ahır boyunca yürürken birkaç at bana baktı ama ben ilerlemeye devam ettim.

Havoc her zamanki gibi en uçtaydı. Çoğunlukla, atı tanımayan biri onu sevmeye çalıştığında bir uzvunu kaybetmeye değmeyeceğini düşünürse diye.

Kısık bir ıslık çaldım ve başını ahırın üzerinden uzattı, kulakları başlangıçta arkaya kıstırılmıştı ama beni görür görmez öne doğru sallandı ve yumuşak bir mırıltı verdi.

"Merhaba güzelim," diye mırıldandım ona ulaştığımda ve bir elimi yüzünde gezdirdim, parmaklarımı çenesinin altına kaydırdım ve hafifçe kaşıdım.

Ahırı karıştırarak bir kutu fırça buldum, sonra kendimi onun ahırına bıraktım ve kapıyı arkamdan sıkıca kapattım. Havoc ellerime sokuldu, normalde getirdiğim ödülleri arıyordu.

"Tamam, tamam, haklısın. Bende bir şey var." Cebimden elmayı çıkardım ve elmayı ikiye böldü, suyu ağzından parmaklarıma aktı. Elmanın son yarısını yere bıraktım ve ilk fırçayı aldım.

Belki de buraya gelerek zihnim için bir kaçış yolu bulabileceğimi düşünmüştüm ama bir atı tımar etmenin metodik, tanıdık hareketleri zihnimi serbest bırakmaktan başka bir şey yapmadı.

'Ya olursa' oyunu kafamın içinde bir döngü halinde oynamaya başladı. "Ya hepimiz bu savaştan sağ çıkarsak Havoc? O zaman ne olacak?" Yelesindeki düğümleri dikkatlice çözerek bir tarakla karıştırdım. "Burada kalıp ölmeyi mi bekleyeceğim? Yoksa buradan ayrılıp onsuz bir hayat mı kurmaya çalışmalıyım?"

Kelimeleri söylerken bile boğazımda düğümleniyor, neredeyse öğürüyordum. Kalbimde tomurcuklanan korkunç bir gerçek vardı.

Benim için başka kimse olamazdı. Eğer Alfa Bölgeleri'nden ayrılırsam ve Dominic'i arkamda bırakırsam, kendimi başka birine aşık olurken göremezdim. Başka bir erkeğin bana dokunması, başka bir erkeğin beni öpmesi düşüncesi o kadar iğrençti ki Havoc'u fırçalamayı bırakıp duvara yaslanmak zorunda kaldım.

Mide bulantısı içimi öylesine sarmıştı ki, vahşi hayal gücümü sakinleştirmek için başımı eğerek yavaşça nefes almak zorunda kaldım.

"Henüz o noktada değilim. Şansım yaver gider ve savaş alanında ölebilirim, değil mi? Belki de bana anlatılacak bir efsane bırakacak kahramanca bir hareket sırasında?" Duvarı ittim ve yavaşça, acele etmeden onu fırçalamaya geri döndüm. Yani, beni daha fazla eğitmek bu noktada bir şeyleri değiştirecek gibi değildi. Artık savaşa çok yaklaştığımız...

Havoc belime doladı ve beni göğsüne çekti, yumuşak bir mırıltı çıkardı. Kollarımı boynuna doladım ve gözyaşlarım başlarken yüzümü yumuşak montuna gömdüm. İçimdeki bu çatlağı kimsenin görmesini istemiyordum çünkü fiziksel kırılganlığımıza rağmen herkes savaşın dönüm noktası olarak beni görüyordu.

Şifacı.

Güç merkezi.

Herkesin Peçe'yi iyileştirebileceğine inandığı kişi.

Benden istenen, sadece istenen değil, gerçekten istenen şeyin ağırlığı beni yavaş yavaş eziyordu. Yavaşça hasıra doğru kaydım ve Havoc da beni takip etti, üzerime basmamak için bacaklarını dikkatlice katladı. Ön bacaklarının arasına kıvrıldım, başı ve boynu hala beni nazikçe tutuyordu.

Titriyordum, gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülürken sessiz hıçkırıklar kaçıyordu.

Ailemi hayal kırıklığına uğratamazdım, bir daha olamazdı. Bu gerçek gözlerimin tam ortasına çarptığında daha çok ağladım. Jordan'ı hayal kırıklığına uğratmıştım ve Bee ile Dominic'i seviyordum,

Will, Lochlin ve Evangeline sanki benimle gerçekten akraba olmuşlar gibi.

Alt dudağımı ısırarak ağlamamı sessiz tuttum ama gözyaşlarıma engel olamadım. Bunu içimden atmam gerekiyordu, sürekli bunu düşünüyordum. Acının gitmesine izin vermeliydim, ama orada diz çöktüğümde, acı sadece anlayamadığım keder seviyelerine yükseldi.

Sanki dünyam paramparça oluyordu, sanki sevdiğim her şey ve herkes gözümün önünde yok ediliyordu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Nefes almaya devam etmek ve orada ölmemek için tek yapabildiğim buydu.

Havoc usulca kişnedi ve ben de onun yelesini kavradım, umutsuzca kendimi topraklamaya çalıştım çünkü hissettiğim şeyin *sadece* kendi kederim ve acım olmadığını fark etmeye başlamıştım.

İçimi saran dehşet ve keder başka birine aitti. Başka *bir şeye*.

Gözlerimi kapattım ve acıyla olan bağlantıyı takip ederek içimi araştırdım. Uzayıp gitti, yüksek bir hızla benden uzaklaştı. Arazi zihnimin önünde titreşti, ağaçlar, bir nehir, bir Kule Kalesi ve sonra başka bir şeyin kafasındaydım.

Bir Avcı. Yine dişi.

Acı dayanılmazdı, ama bunun fiziksel bedenle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey ıstırapla çarpan kalp ve ruhla ilgiliydi.

Edmund onun önünde duruyordu, başının üzerinde devasa bir yumurta tutarken ana Avcıyı kontrol eden kol bandı görünüyordu. Yumurta zümrüt yeşiliydi ve kabuğuna serpiştirilmiş altın parçacıkları ışıpta parlıyordu.

"İtaat etmiyorsunuz... hepiniz," diye öfkeyle tükürdü. "Farkında değil misiniz? SİZE SAHİBİM!"

Edmund'un güzel, değerli yumurtayı çıkıntılı bir kayaya fırlatmasını dehşet içinde izledim.

"Hayır!"

Boğazımdan kopan feryat, dişi Avcı'nınkiyle eşleşti. Bu *onun* yumurtasıydı. Üretebildiği sadece iki yumurtadan biriydi. Minik bir avcının bükülmüş, gelişmemiş vücudu kayanın üzerinde kayarken ensemden aşağı buz damladı, ıslak ve havada buharlaşıyordu, başı bir kez hareket etti, ağzı açıldı, kanatları çırpınıyordu ve umut göğsümde sıcak bir şekilde yandı.

Bir kız.

Kanatlarındaki işaretlere bakılırsa yavru bir kızdı. Annesinin düşünceleri benim düşüncelerimdi ve bilmemem gerektiği halde biliyordum.

Belki de iyi olacaktı. Uzun yıllar sonra bir ilk olacaktı, Avcılara yeni bir hayat getirecekti... gelecek için umut olacaktı.

Edmund bir anda hareket etti, annesinin onu durduramayacağı kadar hızlıydı. Annesi kıpırdayamadan, yavrunun hayatta kalıp kalamayacağı daha fazla merak edilmeden kılıcı yere düşmüştü.

"Sanmıyorum," diye homurdandı.

Kılıcının ucu yavru köpeğin vücudunu delip geçerek onu yere yapıştırdı. Zayıfça düştü ve sonra hareketsiz kaldı.

Darbe beni neredeyse fiziksel bir güçle vurdu, bir elektrik hissi beni olduğum yere mıhladı, bedenim olamayacak bir şey tarafından donduruldu.

Benim bebeğim, benim bebeğim değil!

Sırada acı vardı ve sanki biri göğsümü kesip açmış ve kalbimi yerinden çıkarmış gibiydi ama yine de bir şekilde hâlâ hayattaydım.

Hâlâ hayattaydım ama hayatta olmak istemiyordum.

Havoc'la birlikte ahırda olmanın ve aynı zamanda bir ormanda çocuğumun ölümünü izlemenin hissi beni bir ileri bir geri sıçrattı ve

Acı ve kafa karışıklığı içinde nefes alıyordu. Yine de tüm bunların altında, büyüyen bir öfke kederin içinde bir delik açıyor ve başka hiçbir şeyin sağlayamayacağı bir zihin berraklığı getiriyordu.

Serbest kalmasına izin verilse güneşe rakip olacak kadar sıcak bir öfke.

Dişi, kendi iyiliğini düşünmeden saldırdı ve ben hırladım, sanki Avcı'ya yardım edebilmişim gibi Havoc'un üst bedenine doğru yalpaladım, zihnimde görebildiğim Edmund'a uzandım. Sanki onu çıplak ellerimle boğabilmişim gibi.

Öldürün onu. Zihnimdeki kelimeleri haykırdım. "ÖLDÜR ONU!"

Avcı öleceğini bilerek hamle yaptı ama her şey bitecekti. Ve belki de ikinci yumurtası güvende olacak, kız kardeşi tarafından korunacaktı. Buna değecekti. Savaş başlamadan bitecekti. Avcılar canavardan kurtulacaktı.

Çenesi çocuğunu öldüren pisliğe doğru fırladığında, onun sırttığını ve kelepçeli elini kaldırdığını gördü.

Erkek Avcı Jyx vücuduna çarptı ve onu uçurdu, bir düzine ağaca çarptı, tahta parçaları kanatlarını birkaç yerden deldi. Yine de bu acı hiçbir şeydi, hiçbir şey.

Yere indi ve canavara doğru savaşmak için döndü. Onu ikiye ayıracaktı. Onu yok edecekti.

Jyx onu yere mıhlamış, çenesi boynuna dolanmış, içindeki yaşamı sıkıyordu. Düşünceleri onun kafasına çarpıyordu ve onlar da benimkilere çarpıyordu.

Teslim ol ya da öl.

"Sana boyun eğmektense ölmeyi tercih ederim!" Bu sözleri onun için haykırdım ve dişi Avcı'yla aramdaki bağın gücü onu biraz geri itti.

Duygularımı onunkilerden ayırdığımda, bunun sona ermesi gerektiğini fark ettim. Her ne kadar Edmund'un ölmesini istesem de -ki tanrım, istiyordum- ikisi onun için çok güçlüydü. Burada savaşırken ölecekti ve bizim ona hâlâ ihtiyacımız vardı.

Yutkundum, dişi iri erkeğe karşı mücadele ederken nefesim kesildi.

"Onları alabiliriz ama burada değil. Şimdi olmaz. Sakin olmalısınız. Sana söz veriyorum; ikisini de öldüreceğiz."

Dişi Avcı zihnini bana çevirdi ve ben de onun içeri girmesine, acısının bana dokunduğunu görmesine izin verdim. Sanki benim acımmış gibi, sanki Edmund tarafından öldürülen benim çocuğummuş gibi hissettim.

Bu canavarın öleceğine yemin et.

"Onu öldüreceğiz ya da denerken öleceğiz," dedim.

Zihni benimkine daha derinden temas etti. Ona doğruyu söylediğimi anladı mı? Geri çekildi ve son gördüğüm şey başını büyük erkeğe doğru eğdiydi.

Elastik bir bandın kopması gibi tamamen vücuduma geri döndüm.

Rüzgârı sertçe emerek olduğum yerde kaldım, zihnimin ve bedenimin yeniden bağlantı kurmasına izin verdim. Bu korkunçtu ve... acı... Bir elimi ağrıyan kalbime dokundurdum.

Yavru çok küçüktü, çok çaresizdi ve Edmund onu öylece ezip geçmişti. Ellerimle yüzümü kapattım ve tekrar ağladım, bu sefer zaten kaybettiğimiz her şey için... asla geri alamayacağımız her şey için.

Orada ne kadar kaldığımı bilmiyorum, tek bildiğim hava kararmaya başlamıştı ve hava oldukça soğumuştü. En azından kimse beni aramaya gelmemişti. Kimsenin beni bu halde görmesini istediğimden emin değildim - tam bir duygu karmaşası.

Yavaşça ayağa kalkarak Havoc'un burnuna bir öpücük kondurdum ve kendimi kabinden dışarı attım.

Ahırın sonundaki hareket beni ürküttü.

"Lass," dedi Lochlin, sesi dikkatliydi. "İyi misin?"

Yüzümü buruşturdum ve ellerimi yanaklarıma sildim. "Ne kadarını duydun?"

"Muhtemelen hepsi. Seni buraya kadar takip ettim, gözüm üzerindeydi. Bağlantını koparmak istemedim ama seni yalnız da bırakamazdım. Will de seni kontrol etmeye geldi ama burada olduğumu görünce gitti. Acını hissetmekle ilgili bir şey mi söyledi? Rahatsız ettiğim için özür dilerim." Beni içine alırken gözleri kibardı. "Hadi, seni Dom'a geri götürelim."

Başımı salladım ve her zamankinden daha güçsüz hissederek yanına yürüdüm.

"Bana ne anlatmak ister misin? Kimi öldürmeye çalışıyordun?"

Başımı salladım, gördüklerimi nasıl açıklayacağımdan ve bunun neden acı verdiğini anlamasını nasıl sağlayacağımdan emin değildim. Onlara göre bir Avcı'nın daha ölmesi iyi bir şeydi.

Yavrunun Edmund'un kılıcına karşı verdiği mücadeleyi görmezden gelemezdim. Sanki kılıç beni delmiş gibi o acıyı hissetmemek mümkün değildi.

"Avcılar umduğu kadar kolay kontrol edilemedi, bu yüzden Edmund şimdi koz kullanıyor, böylece hepsi itaat ediyor." Durakladım ve nerede düşündüm. "Kuzey Kulesi'nde onlarla yeniden bağlantı kurdu. Zaman doldu. Eğer onlarla orada buluşacaksak, bunu yarın yapmamız gerekecek."

Lochlin şaşkınlıkla irkilerek durdu. "Gidip Diana'ya söyleyeceğim." Artık kalenin içindeydik, "Sen Dominic'e git."

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Söylemem gereken her şeyi söylemenin zamanı gelmişti, çünkü yarından sonra başka bir şansım olmayabilirdi. Hızımı artırdım ve Dominic'in odasına doğru koşmaya başladım.

Bizim odamız.

Son bir gece ve buradaki şansımı kaçırmayacaktım. Kapıdan içeri daldım ve Dominic elinde demir ağacından bir asayla döndü. Gözleri yüzüme ilişir ilişmez asayı bıraktı. "Neyin var?"

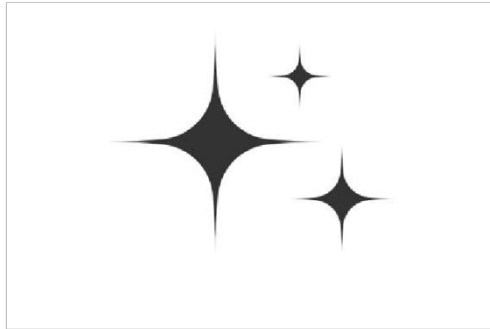
"Edmund ve Avcılar yakındalar. Yarın. Yarın onlarla yüzleşmeliyiz."

Başka bir şey söylemeden odanın öbür ucuna koştum ve kendimi kollarına attım, ağzım onunkini buldu.

Eğer bu birlikte geçirdiğimiz son gece olacaksa, tek bir pişmanlık, 'keşke' diyeceğim tek bir an bile olsun istemiyordum...

"Seni seviyorum, Dominic, Vampir Ordusu Generali. Beni esir alan kişi." Geri çekildim ve ona baktım. "Öleceğim güne kadar, ne zaman olursa olsun, seni tüm kalbimle seviyorum."

OceanofPDF.com

Bölüm E ghteenI

OceanofPDF.com

Dominic

I Sienna'nın altın sarısı gözlerine baktım, sözlerine hayret ettim, onları tüm bedenimde ve kalbimde hissettim. Ellerimi üzerinde gezdirdim.

gözyaşı lekeli yanaklarını. "Ölmeyeceksin, aşkım. Bir yolunu bulacağız. Tanıdığım onca insan arasında değişimi gerçekleştirebilecek kadar güçlü olan sensin, tıpkı kız kardeşim gibi."

"Hayır," diye fısıldadı. "Yapamam. Diana, Evangeline ve Myrr, hepsi aynı şeyi söyledi. Şu anda olduğumdan başka bir şey olamam."

Sienna'nın söylediklerinin yarattığı şok, sanki bir yırtıcıyla karşı karşıyaymışım gibi bedenimi hareketsiz bıraktı. Bunu iliklerime kadar hissettim, karşı koyamayacağım bir darbe. Onun kaçınılmaz ölümü, benimkinden çok önceydi.

Sienna bana baktı, altın rengi gözleri kocaman ve akmamış yaşlarla doluydu, parmakları yüzümü hafifçe tutuyordu. "Dom? Bildiğini sanıyordum?"

"Sadece düşündüm ki," diye başımı salladım, sözlerinin yarattığı büyüü bozarak, "bunu çözebileceğimize inandım. Daha fazla zamanımız olacağına."

Daha fazla zaman. Dudaklarımdan dökülen bir dua gibi, ondan tek istediğim buydu. Daha fazla zaman.

Gözleri dalgalanarak kapandı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Yarın ikimiz de ölebiliriz. Bu sorunu çözerdi, değil mi?"

Ellerimi yüzünde gezdirdim, teninin parmaklarımın altındaki yumuşak hissi beni büyüledi. "Haklısın, yarın ölebiliriz. Bu bir savaş."

Elleri kendi kıyafetlerine giderken, "Bu gece her şeyin bu olması gerekiyor," diye fısıldadı. "Pişmanlık duymak istemiyorum."

Ben de öyle.

Onu belinden kavradım ve bacaklarını etrafıma sardı ve çene çizgim boyunca yumuşak öpücükler kondururken bana sıkıca sarıldı.

"Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum," diye mırıldandı her öpücük arasında, bir mantra gibi.

Yatağa ulaştığımda onu en uca oturttum ve dizlerimin üzerine çöktüm. Onun hevesli yardımıyla giysilerini hızla çıkardım, çırılçıplak kalana kadar durmadım. Uzun bir süre, ay ışığında ona baktım, her kıvrımını, her çukurunu hafızama işledim. Bakışlarımın ağırlığı altında nefesi kesildi, dudakları aralandı ve kalçalarının açılmasına izin verdi.

Reddedemeyeceğim bir davetti.

Kalçalarını kavradım ve ağzımı üzerine koydum, yüz gündür çöldeymişim ve sonunda su bulmuşum gibi inledim.

Dilimi klitorisine değdirirken ellerini saçlarımın arasına soktu. "Dominic," diye fısıldadı, parmakları çoktan . "Tanrım, bu iyi hissettiriyor."

Cevap veremedim. Onun tadına kendimi çok kaptırmıştım. Hassas küçük inciye ağzıma çektim ve dilimle vururken nazikçe emdim. Bana karşı esnerken kalçaları yüzümü sıkıca kavradı. Kıvrımlarının arasına bir parmağımı sokup içeri kaydırmaya başladığımda

Daha sonra yapacağım şeyi taklit ederek... şimdi ağrıyan sikimle yapmak istediğim şeyi, kalçalarını daha da sıkarak.

İhtiyaç alevleri arasında, burada ve şimdi boğulsam bile mutlu öleceğimi düşünmekten kendimi alamadım.

"Dom, dur!" diye fısıldadı, biraz çılgınca.

Ama bu sözleri söylerken bile kalçaları hızla hareket ediyor, nefes alış veriş hızlanıyordu.

"Sen içimdeyken boşalmak istiyorum."

Bunu ben de istiyordum ama eşime sahip olmak ve onu da yemek gibi bir niyetim vardı. Parmağımı o ıslak sıcaklığın daha derinlerine daldırdım, dilimi daha hızlı hareket ettirdim.

"Dom, eğer durmazsan, ben-oh!"

Onu ağzıma sımsıkı bastırırken başımdan sikime doğru kan hücum etti. Saçlarımı çekiştiriyor, sırtı eğiliyor, başı dönüyordu.

"Siktir!"

Her şeyi hissetmek, her şeyi duymak, sıcak, ıslak bir telaşla boşalırken fazlasıyla yeterliydi. Gözlerimi kapatmak zorundaydım, çünkü izleseydim işim biterdi.

Fırtına nihayet dindiğinde ve o sustuğunda, parmağımı ondan çektim ve başımı yere koyarak kalçalarıyla onu kucaklamasına izin verdim.

"Çok iyi bir dinleyici değilsin," diye başardı, nefesi kesik kesik geliyordu.

"Bunda ironi çok yoğun," diye karşılık verdim kısık bir kıkırdamayla.

"Touché."

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum ve onu görmek için başımı kaldırdım. Göz göze geldiğimiz anda gülümseme kayboldu. "Buraya gel."

Biri bana bir kadının yüz ifadesiyle yere serileceğimi söyleseydi güler geçerdim. Ama Şimdi ve burada, Sienna'nın yanındayken, Şaka benim zerimdeydi. Bakışları çok fazla sevgiyle doluydu. O kadar büyük bir açlık ve özlemle doluydu ki, isteseydi onun için gökyüzünden yıldızları bile alabilirdim.

Ayağa ve onun çıplak olana kadar kıyafetlerimi çıkardım.

"ok güzelsin," dedi ve öne doğru eğilerek karnımı ve kalçalarıma doğru uzanan kas çizgisini izledi.

Tam ben de ona aynı Şeyi söyleyecektim ki başını eğdi ve sikimin ucunu ağzına aldı.

"Lanet olsun," diye homurdandım, sıcak dili dönerken başımı arkaya eğdim. "Sienna," diye yumuşak bir sesle uyardım, çünkü işi ciddiye almaya başlamıştı ve uzun, derin emişler yapıyordu. "Bunu kendin söyledin. Ben senin içindeyim."

ekilmek için sahip olduğum tüm öz disiplini kullandım.

"Geri kay."

Başı yastığımın üzerine gelene kadar yatak boyunca geri sıçradı ve ben de yanına tırmandım, dizim kalçalarının arasındaydı.

Bir meme ucunu ağzıma aldım ve o aramıza uzanıp sikimi eve doğru yönlendirirken emdim. nce başını, sonra geri kalanını. Santim santim acı çekerek. Vücudu ipeksi bir eldiven gibi bana uyum sağlamak için gerildi ve hareketsiz kalmak için yapabileceğim tek Şey buydu.

"Sev beni Dominic," diye mırıldandı, kalçalarını benimkilere doğru kaldırarak hafifçe zıpladı. Onun sıkı sıcaklığının sürüklenmesi ve çekilmesi saf bir işkenceydi ve onunla birlikte hareket ederken adını homurdandım. nce yavaşça, sonra daha hızlı. Daha derine. Yüzümü boynuna bastırdım ve kokusunu iime çekerek üzerime sinmesine izin verdim. Ama dilimin altındaki vahşi nabzını hissetmek dişlerimin serbest kalmasına neden oldu.

Bu Sienna'ydı. Ve ne kadar istesem de, ona soramazdım-

"Isır beni."

Tıslayarak verdiği emir tüm bedenimi gerdi ama kalçalarını oynatmayı bırakmadı, amcığı sikimi tekrar tekrar çalıştırdı, kendi boşalması yaklaştıkça daha da sıkılaştı.

"Yap hadi. Nasıl bir his olduğunu bilmem gerek. Lütfen Dominic," diye fısıldadı, ben tekrar hareket etmeye başlayıp daha derine vurdukça nefesi kesiliyordu.

"Emin misin?" Boğazım aniden öyle kurudu ki asit yutmuşum gibi hissettim.

"Çok eminim."

O zaman istesem de yardım edemezdim. İçimdeki vampir içeri davet edilmişti ve onu reddedemezdim.

Hızlı bir hareketle dişlerimi boynuna geçirdim. Dişlerimin narin derisini yarıp etinin içine girmesinin verdiği his bile neredeyse boşalmam için yeterliydi. Ama kanının tadı beni uçuruma sürükledi. Sıcak, baş döndürücü bir hızla ağzıma aktı, büyülü bir iksir gibi boğazımdan aşağı kaydı. Patladığımda taşaklarım gerildi, sarsıldım ve kendimi kabzasına kadar gömdüm.

"Aman Tanrım, Dominic!"

Uzun ve sert bir şekilde çekerken, onu becerirken, içerken, bana sahip olduğu gibi ona da sahip olurken adımı haykırdı. Amcığı etrafımda kenetlendi, etrafımda sıkılıp kasılırken beni yerinde tuttu, tekrar tekrar.

Kan kulaklarıma hücum etti ve akıl sağlığımı korumaya çalıştım. Bu anı zihnime kazımaya çalıştım ki sonsuza dek hatırlayabileyim.

Altımda titredi, vücudu yumuşadı, kolları iki yanına düştü.

Ağır bir pişmanlık i ekişiyle boynunu serbest bıraktım, bunu yaparken delik izlerini nazikçe yaladım.

Yana doğru yuvarlandım ve onu kendime yakın tutarak yanımda sürükledim.

"Sen iyi misin?" Onu korkutmadığımı umarak sordum. Bunun aramızdaki şeyleri değiştirmemesini umuyordum.

"Ben mükemmelim."

Bu basit sözler korkularımı yatıştırmaya yetti.

Bir süre böyle sessizce yattık, söylememiz gereken her şeyi söylemiştik. Ve çok geçmeden uykuya . Kanından gelen enerjiyle kızarmış bir halde onunla kollarımda uzandım, derin bir uykuya dalarken nefesi boynumun kıvrımlarında sıcacıktı. Son birkaç gecedir olduğu gibi nefesinin altında mırıldanmalar yoktu. Onu rahatsız eden her neyse, son bir gece için ona huzur vermişti.

Orada kalmak, şafağa kadar ona sarılmak ve sonra birlikte hayatımızın gibi sonsuza dek süreceğini düşünmek için neler vermezdim. Göğsüm sanki ejderha kanından bir odunla delinmiş gibi acıyordu.

Onunla birlikte kollarımda yatıyordum, derin bir uykuya dalarken nefesi boynumun kıvrımlarında sıcacıktı. Geleceğimizin gerçeği, görünmeyen bir düşmandan gelen darbeler gibi zihnimi ve kalbimi hırpalıyordu.

Sienna ölecekti. Belki savaşta değil ama zaman içinde ölecekti. Eğer şanslıysam, çok ama çok , onunla bir elli yılım daha olacaktı. Hayatımda bir kırılma noktası.

Ya şanslı olmasaydım?

Rastgele bir şey onu daha erken götürebilirdi. Tedavisi olmayan bir virüs. Kaygan bir küvette sıradan bir düşüş. Kanseri. Çünkü insan olmak böyle bir şeydi.

Bunca zamandır mücadele ettiğim gerçek içimi parçaladı. Onu kaybedecektim; bu sadece bir zaman meselesiydi.

Sienna'yı kendime doğru çektim, sanki zamanın akışını kendi irademle durdurabilirmişim gibi dudaklarımı onunkilere bastırdım. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Bana uzanırken dudaklarındaki gülümseme kısa sürdü ve onu nazıkçe yatağa geri bastırdım.

"Uyu, aşkım."

Yumuşak bir iç çekişle, arkamda bıraktığım sıcaklığı alarak boşalttığım yere iyice sokuldu.

Yataktan kayarak bir pantolon giydim ve başıma bir tişört geçirdim.

Elli yıl. Asla yeterli olmayacaktı ama hedeflediğim şey buydu. Odadaki masaya doğru ilerledim ve mektupları yazmam gerektiğini biliyordum. Her savaştan önce yazdığım mektupları.

Ama zihnim Sienna'yı terk etmeyecekti, durumumuzun gerçekliği artık bu kadar acı verici bir şekilde ortadayken olmazdı. Onun bir kurt adam ya da vampir olup benimle geçireceği zamanı uzatma umudu yoktu. O baştan aşağı insandı.

Benden kaçan hırıltı Lochlin'i bile etkileyebilirdi. Peki, ne yapmalı?

Odada volta attım, yatağın etrafında döndüm, ellerim ve bedenim ona tekrar dokunmak istiyordu. Onun gerçek, canlı ve yatağımda güvende olduğundan emin olmak için. Onun güvende olmamasına izin vermem gereken zaman yaklaşıyordu.

Bağırsaklarımın içinde yanan bir güneş de olabilirdi. Sienna'nın zarar görmesi, iliklerime kadar hissettiğim bir dehşetti. Onun savaş alanına gitmesine izin verip kendi işime odaklanabilir miydim?

İkimizin de iyiliği için bunu yapmak *zorundaydım*, yoksa ikimiz de ölecektik.

Balkona açılan kapıya doğru giderken "Siktir," diye homurdandım. Karartma perdeleri inmiş, odayı sürekli karanlıkta bırakmıştı. Kapıyı açtığımda içeriye tuzlu ve serin bir hava doldu ama gözlerimi alan gökyüzü oldu.

Ay hâlâ parlak ve şişkin bir şekilde asılı duruyordu ama artık tam olarak dolmamıştı.

Ama kendimi ışıklarıyla parıldayan ve dans eden yıldızlara bakarken buldum. Görünüşe göre ay onları bastırıyordu ama bir bulut kürenin üzerinde gezinirken yıldızlar karanlığı geri itecek kadar parlıyordu.

Ayın devasa ışığına kıyasla çok kırılgan ve küçük görünüyorlardı.

Sienna'nın savaş alanında olması gerektiğini bildiğim için sertçe yutkundum. O Starshine'dı. Hiçbir umut kalmadığında karanlıktaki umuttu.

Tırabzanın kenarına tutunarak başımı eğdim, içimi bir ürperti kapladı. Eşimi, etkilemek için hiçbir şey yapamayacağım bir kadere emanet etmek benim için anathema idi. Yine de bunu biliyordum.

Balkondan dönerek kapıları açık bıraktım ve odadaki masaya gittim.

Yazılacak mektuplar vardı.

İlk mektubu anneme yazdım. Şimdilik Verona'da güvendediydi ama kaybedersek orada kalması gerekiyordu. Edmund ben ölsem bile durmayacaktı. Bunu biliyordu ama kendi kalemimden okumasını istedim. Ve ona onu sevdiğimi söylemek için. Sert ve inanılmaz bir kadın olduğunu ve bu yüzden onunla boy ölçüşebilecek bir kadın bulmamın uzun zaman aldığını. Ona Sienna'dan, onun gücünden ve yüreğinden bahsettim. Normalde annem için tek bir sayfa ayırırdım.

Üç tane yazdım, bir şekilde bu sefer farklı olduğunu hissediyordum. Bu sefer başaramayacaktım. Ve annemin uzun zamandır benim için istediği mutluluğu bulduğumu bilmesini istedim.

Sonra Will'e bir mektup yazdım. Ona, çuvalladığında onu kelepçelemek için yanında ben olmasam bile iyi bir kral olacağını söyledim. Kafasını kıçından çıkarıp Bethany ile evlenmesini ve ondan güzel bebekler yapmasını söyledim. Ona mutlu olmasını söyledim. Diana ile çalışıp dünyayı daha iyi bir yer haline getirmesini, Peçe'yi düzeltmesini, basit şeyler.

Daha önce Lochlin'e hiç not yazmamıştım ama bu sefer onun için hızlıca bir sayfa hazırladım ve arkadaşlığı, türlerin sınırlarını görmeye istekli olması ve eşimi kurtardığı için teşekkür ettim. Ona ayrıca kafasını kıçından çıkarmasını ve sonunda sevdiği kadının peşinden gitmesini söyledim çünkü zaman bizim dostumuz değildi. Düşündüğümüz kadar zamanımız yoktu.

Sırada Evangeline vardı.

Yere sürünen çarşafların çıkardığı sesle arkamı döndüm. Sienna bana yaklaşırken dizlerine kadar sarkan tişörtlerimden birinin içine girdi.

"Ne yapıyorsun yukarıda?"

Kalemi kâğıtların üzerine vurdum. "Bir savaştan önce sevdiğim herkese mektup bırakırım. Böylece bilirler... eğer onlara söylemediysem."

Gösterdiğim kaderciliğe kızabileceğini düşünmüştüm. Ama başıyla onayladı. "Sanırım ben de aynısını yapmak istiyorum. Yeterince kâğıt varsa tabii."

Ona birkaç sayfa verdim, o da bir kalem aldı, sonra yatağa geri döndü ve masa olarak kullanmak üzere bir kitap aldı. Başını öne eğmiş, uzun kızıl saçları yüzünde bir perde oluştururken, keşke fırça kullanmakta biraz becerikli olsaydım diye düşündüm. Yaptığı her hareket çok güzeldi ama asıl güzel olan kalbiydi.

gözlerinde ve seçimlerinde parlıyordu. Yaptığı her şeyi kalbiyle yönetirdi.

Düşüncelerim tekrar savaşa doğru dönmeye başladı. Edmund onun Avcıları kontrol edebildiğini, onlarla bağlantı kurabildiğini fark ettiğinde, sahip olduğu her şeyle ona saldıracaktı. Will unutulacaktı; ben unutulacaktım. Edmund'un nasıl düşündüğünü biliyordum ve onu en büyük tehdit olarak görecekti.

Ona bir kez kilitlendi mi, ölene kadar durmayacaktı. Bu da ona verebileceğim en iyi korumanın doğrudan Edmund'a gitmek olacağı anlamına geliyordu. Dikkatini üzerimde tutup onun gücünü asla görmemesini sağlamak.

Hayatım pahasına olsa bile.

Teyzeme yazdığım sayfayı bitirdim, durdum ve Diana'ya bir not yazdım.

Hiç tanımadığım kız kardeşim de onu tanıdığım kısa süre içinde hayatım üzerinde güçlü bir etki yaratmıştı.

"Benim için bir tane mi yazıyorsun?" Sienna yataktan sessizce sordu.

Diana'ya yazdığım notu bitirdim ve ayağa kalkarak onun yanına, yatağa gittim, yanına uzandım ve onu kollarıma çektim. "Hayır. Çünkü aramızda söylenmemiş hiçbir şey yok Starshine. Şu andan itibaren hayatımın sonuna kadar, ne zaman olursa olsun, kalbim seninle."

Bana doğru kıvrıldı, üzerinde çalıştığı kâğıtlar aramızda buruştu. "Senin için bir tane yazdım."

Söylediğim gibi, anladım. Çok savunmasız olduğu için öleceğini düşünüyordu. Onsuz kalacağımı. Ama ben gerçeği biliyordum. Ne zaman ölürse ölsün, kısa süre sonra ben de onu takip edecektim. Bu tekrar güneşe yürümek anlamına gelse bile. Bu hayatımın bir gününü bile onsuz geçirmeyecektim.

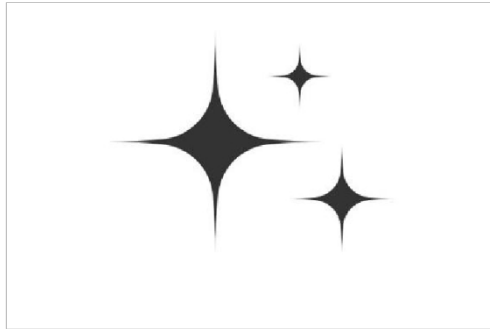
"Ayrılmayacağız Starshine, sen nereye gidersen ben de oraya giderim." Onu nazıkçe öptüm, gözümü ondan ayıramıyordum. "Anlıyor musun?"

Gözleri yaşlarla doldu. "Hayır, öyle söyleme."

Ona gülümsedim, onun ölümünden ve onsuz var olmaya çalışmaktan duyduğum korku yerine nihayet içimi huzur ve sakinlik doldurdu.

"Aşkım, sen benim sebebimsin. Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim Starshine. İster karanlığa ister aydınlığa, ben seninleyim."

OceanofPDF.com

Bölüm N neteenI

OceanofPDF.com

Sienna

*"W" "Sen , ben de giderim Starshine. İster karanlığa ister aydınlığa, ben
seninleyim."*

Dominic'le geçirdiğim dün gece, uyanmak zorunda kalmamayı dilediğim bir rüyaydı ama sabah çabuk geldi. Gözlerimi açtığımda memnuniyetim hüznle karıştı. Bir parçam, olamayacağını bilmeme rağmen, bir vampir olarak uyanabileceğimi ummuştum. Gerçekte bu korkunç olurdu, özellikle de zamanlama göz önüne alındığında. Muhtemelen bana en çok ihtiyaç duyulan zamanda Bethany gibi hasta olurdum. Ama insan kalbi bazen bencil olabiliyordu ve Dom'la sonsuza dek yaşayabileceğim fikri?

Bir türlü kurtulamadığım bir fanteziydi.

Kendimi kesinlikle normal hissederek, hayal kırıklığımı bir kenara itip savaşa hazırlanma işine devam etmek zorunda kaldım. Dom' ya da ufuktaki ölüm ve yıkımı düşünmemeye çalıştım, ya da yavru Avcıyı ve annesinin biz erzaklarımızı toplayıp paketlerken benim acım haline gelen acısını.

Yapmamız gereken bir iş vardı ve bunu yapmanın zamanı gelmişti.

Zihinsel durumuma rağmen işin ritmine kendimi kaptırdım. Saatler sonra, güneş ufka doğru kaymaya başladığı anda, hepimiz dışarı çıkmak üzere avluda buluştuk.

"Hizmetkârlara kalede kalmama izin verildiğine dair bir haber bıraktın mı?" Myrr kemerli geçitten Diana'ya seslendi. "Bilirsin işte... hepiniz orada ölürseniz diye?"

Bir Kahin'den duymak isteyeceği son sözler değildi ama Kraliçe bunu anlayışla karşıladı.

"Ben yaptım. Herkes sizin beslenmeniz ve bakılmanız gerektiğini biliyor."

Myrr başını salladı ve sonra omzunun üzerinden seslenerek içeri girdi, "Ta, o zaman! Ve iyi şanslar!"

Bee, neredeyse kendi boyunda bir çantayı tek omzuna atmış, aceleyle evden çıktı.

"Üzgünüm geciktim! Teknoloji bölümündeki kurtlarla konuşuyordum ve bizimle birlikte birkaç eşya daha gönderdiler."

"Birkaç tane mi?" İnanamayarak sordum. "O çuvalla Noel Baba gibi görünüyorsun."

Kaşlarını kaldırdı ve omuz silkti. "Çok garip. Neredeyse hiçbir ağırlığı yokmuş gibi hissettiriyor."

Kıskançlığın intikamla geri dönmesini bekledim ama bunun yerine hissettiğim tek şey sevgi ve rahatlamaydı. Önümüzdeki günlerde savaş yaklaşırken, Bee'nin kendi başının çaresine bakabileceğini bilmek bana büyük bir huzur verdi. Kolay olmayacaktı ve hepimizin ölme ihtimali hâlâ yüksekti ama en azından o her halükârda gelmeyi talep eden bir ördek değildi.

"*Senin gibi mi?*" diye fısıldadı kafamın içindeki küçük bir ses.

Onu bir kenara ittim ve Bee'yi azarlamaya devam ettim. "O zaman içeri dönüp birkaç şey daha alıp alamayacağına baksan iyi olur. Belki bir tost makinesi ya da biraz

bowling topları?"

"Har har," diye mırıldandı, Will ve Dom görüş alanına girince gözlerindeki parıltı kayboldu.

Will yanından geçerken ona bir bakış bile atmadı ve Bee, güneş ışığı görmeyen bir çiçek gibi gözle görülür bir şekilde soldu.

Dominic'le göz göze geldik ve o omuz silkti. Genç prensin söz dinlemesini sağlamak umuduyla ondan Will'le konuşmasını istemiştım ama görünüşe göre işe yaramamıştı. Normal şartlar altında, bu işi olurluna bırakırdım. Onlar yetişkindi ve işleri kendi zamanlarında çözerlerdi ya da çözmezlerdi. Ama şimdi hiçbirimizin böyle bir lüksü yoktu.

İki serçe parmağımı ağzımın köşelerine yerleştirdim ve Bee'nin şaşkınlıkla başını kaldırmasına neden olan delici bir ısıklık çaldım.

"William Blackthorne! Dur orada!" Ona doğru ilerlerken, sanki taç için sırada bekleyen benmişim gibi konuşuyor olmamı umursamayacak kadar sinirlenmiş bir halde talepte bulundum. Belli ki rolümü iyi oynamıştım çünkü yavaşlayarak durdu ve döndü.

"Ne oldu Sienna?"

Kan çanağına dönmüş gözleri benimkilerle buluştu ve bir an için neredeyse onun için üzüleceğimi hissettim. Yine de duracak kadar üzülmедim.

"Sen," diye tersledim Bee'yi. "Çuvalı bırak. İkiniz de beni takip edin."

Dinleyip dinlemediklerini görmek için beklemedim. Nefesimin altında bir dua mırıldandım ve avluyu geçerek çardağı gittim. Etrafı, hava psikopatça bir saldırıya geçmemiş olsaydı yılın bu zamanında muhtemelen açacak olan ölü çiçeklerle çevriliydi. Yine de, lalelerin ve papatyaların romantizmi olmasa bile, konuşmaları ve umarım bir çözüme ulaşmaları için sessiz bir yerdi.

Çardağın birkaç basamağını tırmandıktan sonra döndüm ve müdürün odasına giden bir çift okul çocuğu gibi bana doğru üzgün üzgün geldiklerini görünce rahat bir nefes aldım.

Yüksek atıma atlayıp tırısı kalkmadan önce onların da bana katılmasını bekledim.

"Siz ikiniz aptal gibi davranıyorsunuz, ki bunda bir sorun yok," dedim, sesimi yükseltirken tizleliyordum. "Ben de çoğu zaman aptal gibi davranıyorum. Ama pek de iyi görünmeyen bir savaşa doğru gidiyoruz ve bunun sadece iki yolu var. Öldürmek ya da öldürülmek. Sizi bilmem ama kulağa ne kadar nahoş gelse de ben A şikkından yanayım. İkinizin de aynı şeyi hissettiğinizi varsayabilir miyim?"

Will konuşmak için ağzını açtı ama sonra kapattı ve sadece başını salladı.

Ancak Bee başını salladı. "Sienna, sorun değil. Eğer benimle konuşmak istemiyorsa-"

"Hayır! Soruya cevap ver. Yaşamak istiyor musun, Bee?" Ona ters ters bakarak sordum.

Çenesini huysuzca dışarı çıkardı ve sonra omuz silkti. "Evet, tamam mı? Evet, tamam.

Ama bunun ne alakası var-"

"Eğer ikiniz de bir çift sürtük bebek gibi somurtmakla meşgulseniz, elinizdeki işe nasıl odaklanacaksınız?"

Arı ağzını tekrar açtı ve ben de parmağımı sokup yanağına bir balık gibi çengel attım.

"Bu da ne Sienna?!" diye tükürdü ve sanki aklımı kaçırmışım gibi bana baktı.

"Demek istediğimi kanıtladın. Sen artık lanet bir vampirsin Bethany. Ve sen Will'le ilgili tüm bu saçmalıklarla o kadar meşguldün ki, ben, suçlu derecede yavaş bir , senden önce davrandım. Düşünsene ben

Scarlett mi? Ya da Edmund? İkinizin de gözlerini oyup bir çift Kalamata zeytini gibi yiyebilirdim."

Will burnunu kırıştırdı. "Vampirler... biz bunu asla yapmayız." "Her neyse! Mesele şu ki, siz ikiniz bunu çözene kadar

Kalpleriniz ve zihinleriniz hayatlarınızın en önemli göreviyle tam olarak meşgul olmayacak. O yüzden her şeyi ortaya dökelim. Tam burada, hemen şimdi." Bir elimi diğerinin üzerinde gezdirdim. "Ben sizi başlatayım. Bee, Will seni istemeden de olsa bir canavara dönüştürdüğü için kendini suçlu hissediyor. Bu doğru mu Will?"

İlk başta, her şeyi iptal edip çekip gideceğini düşündüm ama sonunda bir iç çekti. "Evet. Kendimi... Bilmiyorum. Sanki ondan insanlığını çalmışım gibi."

Bee'yi işaret ederek, "Ona söyle Will," diye .

Yataktan kalkabildiğinden beri ilk kez ona baktı -gerçekten baktı-, acı dolu gözleri onu içine çekti.

"Çok üzgünüm, Bethany. Bunun olma ihtimali olduğunu bilseydim asla yapmazdım..."

"Ve tam olarak ne olacağını bilseydim, sana yalvarırdım," diye cevap verdi, onun önünde durup elini tutarak. "Will, bu bir lütuftu. Artık bu savaşa yardım edebilirim. Artık engel olmak yerine çözümün bir parçası olabilirim. Ve en iyisi de ne?" Yüzü Will'in yüzüne birkaç santim kalana kadar yaklaştı. "Birlikte olabiliriz... eğer beni hâlâ istiyorsan."

Yüz ifadesi acılıydı ama geri çekilmedi. "Seni hep istedim. Ölüme ne kadar yaklaştığını düşünüp duruyorum. Bee, nabzının o kadar hızlı attığı anlar oldu ki... kalbin o kadar çok çalıştı ki patlayacağını sandım. Bunu sana ben yaptım. Ben."

dişlerini sıkarak. "Seni sevmesi gereken adam ve ben sana tüm bu acıyı yaşattım."

Bee'nin gözleri yaşardı.

"Aşk bazen acıdır, Will. Tıpkı hayat gibi. Biraz gübre olmadan gül yetiştiremezsin. Bu, denemeyi bırakacağın anlamına gelmez. Baktan şeyleri kucaklamalısın. Anlıyor musun?"

Will'in dudakları kıpırdadı ve göğsümdeki gerginlik azalmaya başladı.

"Tamam, sanırım buradan anladınız. Gidip bir bakayım.

Bee'nin çantasında biraz daha malzeme var. Birazdan avluda buluşuruz."

İkisi de bana doğru bakmadı bile.

"İyi konuşmadı," diye mırıldandım diğerlerinin heybeleri topladığı ve mataraları doldurduğu yere geri dönerken.

"Nasıl geçti?" Dominic sordu, duraklayıp beni şaşkınlıkla süzdü.

"Oldukça iyi, sanırım. ayrıldım ama eminim ki bu işi ." Birkaç metre ötede bir pakete ok doldurmakta olan Loch kıs kıs güldü. "Eminim öyledir, genç kız.

Eğer sessiz olursak, muhtemelen onları duyabiliriz."

"Sen pis bir yaşlı keçisin, Lochlin," diye cevap verdim.

Yanıldığından değil. Bildiğim kadarıyla çardakta sevişiyor da olabilirlerdi. Sadece kısa sürmesini umuyordum, çünkü savaş ve diğer şeyler...

Diana bize doğru ilerledi ve Dominic'e döndü. "Güneş beş dakikadan kısa bir süre içinde tamamen batacak. Battığı anda yola çıkmamız gerekiyor. Herhangi bir aksilik olmazsa, dinlenmek ve atları sulamak için de zaman ayırırsak, güneş doğmadan önce sınırı geçip kalkanın koruması altına girmek için iki saatlik bir zamanımız olur."

İki saat, konsere park yeri bulacak kadar erken gitmeye ve konser başlamadan önce yerlerine oturmaya çalışan insanlar için sağlam bir tampondu.

açılış gösterisi devam etti. Dominic'im de dahil olmak üzere pek çok insanımızın hayatı söz konusuken bu süre acınacak kadar kısa görünüyordu.

Yine de yapacak bir şey yoktu.

Dominic, "Ben gidip Will ve Bee'yi getireyim," dedi ama o daha harekete geçmeden çift köşeyi dönüyordu...

El ele.

Bee ısıldıyordu ve Will?

Son anda idamını erteletmiş gibi görünüyordu. Rahatladım.

Minnettarım. Korkuyorum ama umutluyum.

"Ah, pekala. Görünüşe göre şansım geçti."

Raven'ın hayal kırıklığı içinde başını salladığını görmek için döndüm.

"Ne yazık ki, yaralarımı sarmak için başka birini bulmam gerekecek..."

Dominic gözlerini devirerek, "Yaraların iyi olacak," diye cevap verdi. "Şimdi eyerleyin. Harekete geçmeliyiz."

On dakika sonra yola çıkmıştık. İlk birkaç saat boyunca sıkı sürdük. Hava serin ama rahattı, ay ve yıldızlar parlıyordu ve yolculuk ne mutlu ki olaysız geçti. Dominic, Will ve Bee'nin yanında sırayla at sürdüm ve Killian klanının üyeleriyle sohbet etmek için geri çekildim. Bir yanımda en azından Elka ve Kavan'ı gelmekten vazgeçirebilmeyi diliyordu. Jordan onların Maya'yla birlikte evde güvende olmalarını isterdi ama onların *beni* vazgeçirmek konusunda ne kadar şansları varsa benim de o kadar şansım olacağını biliyordum.

Kavan kendi *klanının* alfasıydı ve bu yüzden de kendi etinden mahrum bırakılamazdı. Ve anlayabildiğim kadarıyla Elka, evlat edindiği küçük kardeşini gerçekten seven belalı bir orospuydu.

"Bunu sana geçen gece büyük odada verecektim," dedi ve atlarımızın arasındaki mesafeyi kapatıp yeşil, kadife bir çanta uzattı.

"Odasını temizlerken buldum. Bizimkilerin yanındaydı ve ilk başta kuzenimiz Ailsa olduğunu düşündüm ama sonra altın gözlerini ve S..."

Küçük bir heykelciği avucuma alırken boğazım düğümlendi. Elka'nın dediği gibi, ayın ışığında gözlerimin altın rengine boyandığını ve saçlarımın koyu kırmızı olduğunu görebiliyordum ama beni asıl etkileyen S harfiydi. Aynı kırmızı tonundaydı ve göğsümün tam ortasında altın bir üçgenin içine yerleştirilmişti.

Süpermen gibi.

"Süper kahramanları severdi. Batman, Antman, Hulk. Ama yemin ederim, senin hepsiyle başa çıkabileceğini düşünürdü. Bana onu nasıl koruduğuna dair hikayeler anlatırdı. Mesela bir keresinde beyzbol maçında şerefsizin teki ona saldırmış, sen de onu çekip erkeklik organından tekmelemiştin," dedi kısık bir kahkaha atarak ve kırık bir hıçkırıkla son buldu. "Tanrı aşkına Sienna. Neden o? O kadar iyiydi ki. Ruhunun derinliklerine kadar çok iyiydi. Ona ne yaptığını, neden olduğu acıyı düşünüyorum ve bu beni geceleri uyutmuyor. Uyuyamıyorum, yemek yiyemiyorum. O kadar değerli bir şeyi çaldı ki. Bunu bize nasıl yapabildi?"

Hatırayı çantasına geri koydum ve sonra cebime attım, cevap vermeden önce kendimi toparlamak için bir an bekledim. Onun hakkında konuşmak istiyordu. Anlamıştım. Herkesin yası farklıydı ve ona yardım edebilmeyi diledim.

Ama şu anda düşünmek istediğim son şey Jordan'dı. Onu, intikamını alıp bu savaştan kurtulduğumuzda geri almak üzere zihnimin arkasındaki bir kutuya atmayı başarmıştım. İşte o zaman, ancak o zaman, onun için doğru dürüst yas tutacak zamanı bulabilecektim.

Alfa Toprakları'nda zaman çok farklı geçiyordu. Memlekette oluşması yıllar süren bağlar burada çok daha hızlı tutunuyor gibiydi.

Çok daha güçlü.

İşin ve oyunun sıradan dünyasında, sosyal medyaya, televizyona ve başarının tüm aptalca tuzaklarına kapılmışken, bu kadar derin hissetmiyor ya da bu kadar önemsemiyor muyduk? Yoksa Netflix ve reality TV'yi krakenlerden kaçmak ve darbeler düzenlemek için takas etmek gerçekten neyin önemli olduğunu fark etmemizi mi sağlamıştı?

Durum ne olursa olsun, Jordan'ın bir yıldan kısa bir süre içinde ailesiyle derin bir bağ kurduğunu ve bu bağın bizimki kadar gerçek olduğunu biliyordum.

"Bana senden de bahsetti, biliyorsun," dedim usulca, dalgınca Havoc'un boynunu okşayarak. "Ona karşı en az benim kadar koruyucu olduğunuzu ve erkek kuzenlerinizden birini ona bulaştığı için dövdüğünüzü söyledi. Ne olursa olsun, hepinizi gerçekten çok severdi."

"İşte bu yüzden bu sürtüğü alaşağı etmeliyiz Sienna." Elka uzandı ve Havoc'un dizginlerini çekerek yanımda durdu. Bakışlarımı tutarken koyu renk gözleri oniks parçaları gibi parlıyordu. "Bana burada ve şimdi yemin et. Eğer ikimiz de savaşta onunla karşılaşmayı başarırırsak, onu birlikte alt edeceğiz."

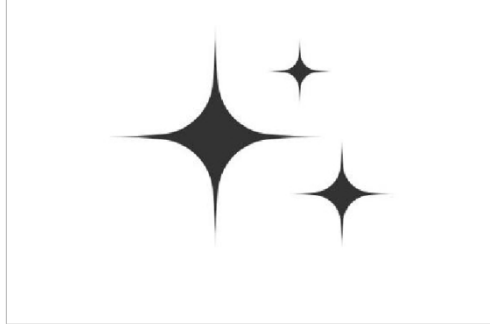
"Yemin ederim. Kaçma ya da başkasına zarar verme riskini göze almazsak, onu birlikte indireceğiz."

O elini uzattı, ben de kendi elimi uzattım.

Kolumu kavrayıp sıkıca , "O zaman bu bir söz," dedi. "Jordan için."

Yapamazdım... Onları hayal kırıklığına uğratamazdım. Elka'nın parmakları pençelere dönüşürken Jordan'ın gülümseyen yüzünü hayal etmeye devam ediyordum.

"Bunu bu kadar kolay yapacağımı gerçekten düşündün mü, Corumbra?"

Yirminci Bölüm

OceanofPDF.com

Dominic

"**T** İşte ormanın derinlikleri ve tam zamanında," dedi Diana, Ares ve ben yanına yanaşabilelim diye atını yavaşlatarak.

"Biraz yol aldıktan sonra atları sulayacağız ve Sienna'nın yerlerini tespit etmek için Avcılarla temas kurup kuramayacağına bakacağız."

Başımı salladım, keşke Sienna'nın canını bağışlayabilseydim. Anne Avcı'yla son etkileşimi onu derinden sarsmıştı. Ama bunun yapılması gerektiğine hiç şüphe yoktu. Ne kadar nefret edersem edeyim, geri adım atmalı ve kaderinde açıkça yazılı olan şeyi yapmasına izin vermeliydim.

Omzumun üzerinden bir bakış attım ve kaşlarımı çatarak arkamdaki düzinelerce yüzü inceledim. İki dakika önce grubun en arkasında Elka ile sohbet ediyordu.

"Lanet ," diye homurdandım ve gruptan uzaklaştım. "Ne oldu?" Diana sordu.

"Sienna ve Elka geride kaldı. Onu görebileceğim bir yerde kalmasını söyledim ama lanet kadın çok inatçı. Dinlemeyi reddediyor."

"Belki de tuvalet molasına ihtiyaçları vardı?"

"Onlar da bizim gibi tutmalıydı." Ares'i tırısı kaldırdım ve atlarla binicilerin sırasına doğru ilerledim.

"Nereye gidiyorsun?" Will ben geçerken kaşlarını çatarak sordu.

"Sienna'nın benimle önden gelmesini sağlamaya."

Ama sıranın sonuna geldiğimde, onu hiçbir yerde bulamadığımı fark ettim.

Bacaklarımı Ares'in namlusunun etrafında sertçe sıktım ve damarlarımdaki kan çarparken onu öne doğru ittim.

"Sienna?" Az önce geçtiğimiz araziye tarayarak bağırdım. "Elka!?"

Arkamdan gelen toynak sesleri beni geri döndürdü. Bir şekilde onu kaçırmış mıydım? Ama sadece Loch, Kavan ve Killian klanının diğer birkaç üyesiydi.

"Sienna ya da Elka'yı en son ne zaman gördünüz?" Ben talep ettim. Kavan,

"Birkaç dakika önce yanımda at sürüyorlardı," dedi.

Kaşlarını çat. "Çok uzağa gitmiş

olamazlar..." "Lanet olsun."

Ares'in sırtından atlarken diş etlerim karıncalandı ve dişlerim şişti. Atlar uzun mesafeler için daha iyiydi ama ben yaya olarak daha hızlıydım. Havoc'u yüz metreden daha az bir mesafede, yeri eşlerken, başını savururken ve çılgınca homurdanırken buldum. Boynunda dört derin pençe izi vardı ve yaralarından yoğun, kırmızı kan akıyordu. Çılgınca Sienna'dan bir iz ararken korku göğsüme yerleşti.

Ve işte oradaydı.

Elli metre ötede, sırtüstü yatıyordu. Yarı kadın, yarı kurt olan biri üzerine çömelmiş, pençeli elleriyle Sienna'nın boynuna ölümcül bir şekilde sarılmıştı.

Bacaklarımın altında çalkalanarak ileri atıldım. Vuruş mesafesine geldiğimde kendimi havaya fırlattım. Hedefime ulaşmadan bir tuğla duvara çarptım ve yere yuvarlandım, bir kez yuvarlandım ve ayağa kalktım.

İri gri bir kurt kadınlarla benim aramda duruyordu, kulakları arkaya kısıtılmıştı, göğsünden alçak bir hırıltı yükselirken dudakları titriyordu.

"Kavan! Dur!" Loch bize doğru koşarken seslendi. "Elka'nın nesi var bilmiyorum ama durdurulması gerek. Herhangi birimizin hayatta kalabilmesi için Sienna'ya ihtiyacımız var."

Kurt birkaç santim geri çekildi ve Sienna'yla arama girmeye çalıştı ama ben buna izin vermedim. O orospu çocuğunun kim olduğu umurumda değildi.

Ona doğru atıldım ama son anda bir tarafa savruldu ve ben de havada savrulurken boş bir zemine düştüm. Kendimi toparladığımda Sienna ve Elka'dan sadece birkaç metre uzaktaydı.

Göğsümden bir böğürtü koptu ve tek hamlede aramızdaki mesafeyi kapattım ama çok geç kalmıştım. Kavan'ın kurdu Elka'yı çoktan yakalamış, yana fırlatmış ve devasa pençeleriyle onu yere mıhlamıştı. "Ona zarar vermeyin," diye homurdandı Sienna, bir yandan oturmaya çalışırken bir yandan da Boğaz. "değil. Ne yaptığının farkında değil."

Baba ve kıza bir bakış attım, Loch onlara katıldığında rahatladım, Kavan'ın kurt ve insan arasındaki o boşlukta kilitlenmiş gibi görünen çılgın atan kızını kontrol etmesine yardım ediyordu.

"Sen iyi misin?" Sienna'yı kollarıma alıp yüzünde ve vücudunda başka yaralar olup olmadığını kontrol ederek sordum. "Lanet olsun, seni öldürmeye çalıştı."

"O değildi," diyerek kollarını boynuma doladı, vücudu titriyordu. "O... kan kurdu aracılığıyla konuşan varlık her neyse oydu. Dom, sanırım o bir kadın. Dişi şeytan gibi bir şey. O bir kadın."

İnanılmaz derecede güçlüydü. Beni boğarken bile Elka'nın gözlerinde bunu görebiliyordum. Karşı koymaya çalıştı. Lütfen... onu cezalandırmayın. O iyi bir insan ve Jordan'ı seviyordu. O bu olayda sadece bir kurban."

"Ne rüyası?" Homurdandım.

Sienna'nın rengi soldu. "Bu... tüm o karmaşa içinde aklımdan çıkmış."

Sonraki sözleri hızla akıp gitti ama yine de beni derinden ürpertti. Aynı sesin Jordan'ın görüntüsü aracılığıyla onunla konuştuğu ve o zaman bile Sienna'yı manipüle etmek için savaştığı bir rüya. Bu iş tahmin edebileceğimden daha derin bir hal almaya başlamıştı.

Klan üyelerinden daha fazlası etrafta toplanırken Elka ulumaya ve çığlık atmaya devam etti.

"Beni yere bırak. Lütfen," diye yalvardı Sienna. "Benimle gelebilirsin. Onu hareketsiz hale getirmişler. Ona ulaşmaya çalışmalıyım."

Her şeyden çok onu görmezden gelmek istiyordum. Kendi içgüdülerimi takip etmek ve onu ormana doğru sürüklemek, böylece yolun geri kalanında sadece ikimiz seyahat edebilecektik. Ona güvenebileceğim tek bir kişi vardı, o bendim. Ama o lanet gözler...

Onu hiçbir şeyden mahrum edemezdim.

"Sen nereye ben oraya Starshine," diye fısıldadım, onu nazikçe yere bırakırken.

Birlikte, Kavan ve Loch'un Elka'yı hâlâ sert toprak zemine kartal gibi yatırdıkları yere doğru ilerledik.

Sienna yaklaşırken kolunu tuttum ve Kavan'ın onu görmesine izin vererek eğildim.

Elka'ya sadece birkaç adım kalana kadar eğilirken onu durdurmaya çalışmadı.

Her ne kadar kadına karşı kızgın ve nefret dolu kalmak istesem de, onu esir alanlardan kaçmak için mücadele ederken bile yüzündeki acı

iimdeki akor. Sienna haklıydı. Sanki tam anlamıyla ikiye bölünmüş gibiydi.

"Elka," diye fısıldadı Sienna. "Benim. Arkadaşın, Sienna."

"Arkadaş mı?" diye hırladı mücadele etmeyi bıraktığında, ağızı alaycı bir ifadeye bürünmüştü. "Umarım değildir. Arkadaşlarına ne olduğunu hepimiz biliyoruz, değil mi Corumbra? Söyle bana, bu sefer ka tanesini  l me m jdeliyorsun? Bir düzine mi? Yüz m ? Bunların hepsi senin suun, biliyorsun..."

Gözle görülür bir Şekilde irkildi, zalim sözler Sienna'ya küçük jilet bıçakları gibi çarptı.

"Hayır. Hayır, bu benim hatam değil. Edmund'un..."

"Buraya gelmemiş , Peçe'nin iyileşme riski altında olmayacaktık. Edmund'un emirlerimi yerine getirmesine ihtiyaım olmazdı. Her Şey kendi kendine çözülene kadar her zamanki gibi devam edebilirdi. Ama hayır," tısladı Elka, yüzü dalgalanıyor ve kıvranıyordu, artık insan değildi ama kurt da değildi. "Gelip tüm bu belaya neden olmak zorundaydın. Jordan bu yüzden öldü. Bu yüzden geri kalanların hepsi ölecek."

Sienna dudağını ısırđı, gözlerinden yaşlar akmaya başladı ama onları sildi. "Elka, beni dinle. Orada olduğunu biliyorum. Lütfen bize geri d n..."

Göğsüne doğru uzandı ve oraya iliştirilmiş armayı öyle sert çekti ki, kumaşın bir parçası da onunla birlikte yırtıldı.

"Biz Killian klanıyız. Ben, sen ve Jordan. Birlikte çalışmamızı isterdi. Bir aile olmamızı. *Onun* ailesi." Daha yakına eğildi ve ben onu uzaklaştırma işteğime direnerek kaskatı kesildim. Ama Sienna iğneyi Elka'nın pençeli eline batırırken Elka kıpırdamadan durdu.

"Bu Jordan'ın iğnesi.  l m n n intikamını alacağız. Sen ve ben... Bir anlaşma yaptık."

Elka'nın gözleri sessizce yalvarıyor, ağzı hareket ederken bile vücudu kıpırdanıyor ve sarsılıyordu.

"Sizi uyarmadığımı söylemeyin aptallar..."

Elka'nın ağzından çıkan siyah duman etrafımızda dönmeye başladı ve Elka aniden geri çekildi, vücudu gevşedi ve anında tam insan formuna geri dönmeye başladı.

"Orospu çocuğu," dedi Lochlin, topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak ve parmaklarını şakaklarına bastırarak. "Bu da neydi böyle?"

Biliyorsam ne olayım, ama o kaltak artık bok listemin en tepesindeydi. Sienna'yı tekrar kollarıma aldım ve Kavan'ı ve Elka'ya bakmak için Killians.

Ormanın derinliklerindeki bir açıklığa ulaştığımızda, Elka ve Sienna arasındaki olayın üzerinden neredeyse bir saat geçmişti. Sonunda öfkeden titremeyi bırakmışım ve eşimi işaretlemeye cüret ettiği için dişi kurdun kafasını koparmak istemediğim bir dünyayı neredeyse hayal edebiliyordum.

İlerleme var.

Grubumuzdaki herkes derme çatma bir kamp kurmaya yardım etmek için üzerine düşeni yapmıştı ve orman örtüsünün kalın örtüsü altında birkaç ateş çukuru yakmayı başarmıştık. Kızarmış et kokusu havayı doldurdu ve bir an için her şey... normal hissettirdi. Sanki Vermont'tan gelen insanlar gibi kamp yapmaya çıkmıştık. Sonra cenaze alanındakilere çok benzeyen, etrafımızı saran, hıçkırarak ağlayan Elka'yı teselli ederken hareket eden ve kıvranan söğüt ağaçlarına baktım ve bu düşünceyi kazıdım.

"Merak etmeden duramıyorum, neden o?" Diana ellerini ateşin yanında ısıtırken kısık bir sesle sordu. "Elka güçlü bir kurt ama

Partimizdekiler arasında en iyi ihtimalle orta sıralarda yer alır. Neden Dominic ya da hatta benim gibi seni kolayca alt etme ihtimali en yüksek olan birini seçmedin?"

Sienna ellerini Havoc'un boynunda gezdirirken yavaşça başını salladı, Elka'nın açtığı yaralar bir iz bile kalmadan yok olup gitmişti. "Sanırım varlık Elka'yı o yarı durumdayken, özellikle de baskı altındayken bir hayvan gibi kontrol edemeyeceğimi biliyordu. Neden özellikle onu seçtiğini kesin olarak söyleyemem ama Elka kötü bir yoldaydı. O ve Jordan çok yakınlardı. Onun sırdaşı olduğunu hissediyorum ve tam tersi, bu yüzden onun ölümü onu gerçekten çok etkiledi. Uyuyamadığını ve yemek yiyemediğini söyledi. Sanırım yarattık onun zayıflığını hissetti ve bu sayede onu daha kolay ele geçirebildi."

Ellerini Havoc'un üzerinde gezdirmek ve onu seyislerden birine teslim etmek için durakladı ve ben de sessizlikten faydalandım.

"Peki bunu tekrar yapmasını ne engelleyecek?" Anlayışlı olmak istiyordum... kadına biraz empati göstermek istiyordum ama eşimin hayatta olmasını her ikisinden de çok istiyordum.

"Yine, bu sadece bir tahmin, ama başka bir insanı o kadar uzun süre kontrol edemeyeceğini hissediyorum. Ya çok fazla enerji gerektiriyor ya da belki de benim Avcılar'la olan ilişkim gibi. Eğer çok uzaktalarsa, iletişim kurmak zor oluyor. Durum ne olursa olsun, artık sürpriz unsurunu kaybetti ve buna sahipken bile başarılı olamadı. O kurnaz bir canavar. Kendini tekrar göstermeden önce çizim tahtasına geri dönecektir."

"Kendine bu kadar güvenmene sevindim. Keşke ben de öyle olsaydım," dedim ve kolumu beline dolayıp onu kendime yaklaştırdım. Daha kaç kez onu neredeyse kaybetmem gerekecekti? Elbette şansımız eninde sonunda tükenecekti.

Ama bugün değil.

"Bu konuda ne düşünürsen düşün, artık haydutluk yok. Savaşın sıcağına girdiğimizde seni her an elimin altında tutamayacağımı biliyorum ama yolculuğun geri kalanında sen nereye ben oraya."

Ve bu sefer bunu bir insanın yapabileceği kadar gerçek anlamda söyledim. "Tamam, ama-"

Onun sözünü kesen Diana'ydı.

"Ama hiçbir şey Sienna. Sensiz hepimiz mahvolduk. Kendi rızanla Dominic'in yanında kalacaksın ya da adamlarımdan biri seni oraya zincirleyecek. Daha sınıra varmadan seni kaybetmeyeceğiz."

Kraliçe'nin ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu ve Sienna'nın hakkını yemeyelim, o da tartışmaya girmedi.

Diana ayağa kalkarak, "Ben gidip yaşlıların ne durumda olduğuna bakacağım ve onlara sıcak bir şeyler yedirip içireceğim," dedi.

Onun gidişini izledim ve Sienna'ya döndüm.

"Atlar dinlenirken en az bir saat kadar daha burada olacağız. Sen uyurken seni tutmama izin vermeyecek kadar kızgın mısın bana? Dün gece pek uyuyamadığımı biliyorum."

Ve onun dinlenmeye benden daha çok ihtiyacı vardı.

"Sana kızgın değilim. Anlıyorum. Elka'nın hatası değildi ama sanırım ben de seninle aynı tepkiyi verirdim. Konu gönül meseleleri olunca mantık ikinci planda kalıyor."

Tam bu sözleri söylerken Will'in eğilip Bethany'nin kulağına bir şeyler fısıldadığını gördüm. Birkaç saniye sonra ikisi de karanlığın içinde eriyip gittiler.

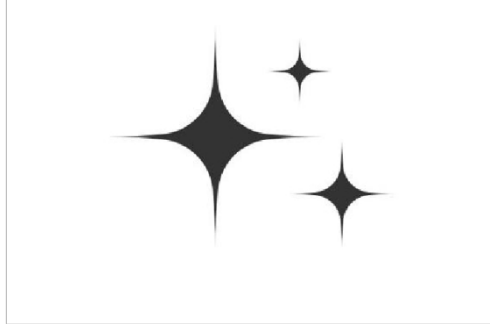
Sienna şişini bıraktı ve göğsüme yaslanması için onu bacaklarımın arasına çekmeme izin verdi. Saçlarını okşadım ve o yerleşirken kokusunu içime çektim. Nefes alış verişinin yumuşak ve düzenli hale gelmesi sadece birkaç dakika sürdü.

Bu iyiydi. Geldiğini hiç görmediğimiz çatışmadan sonra yeniden şarj olması gerekiyordu. O hatayı bir daha yapmam.

Herkes -ve herkesi kastediyorum- potansiyel bir tehditti. Ve bir dahaki sefere, bana ne kadar kızdığı önemli değildi.

Soru sormak için durmazdım.

OceanofPDF.com

Bölüm Yirmi Bir

OceanofPDF.com

Sienna

I Bir başlangıçla uyandım, oturarak uyuduğum için vücudum ağrıyordu, bacaklarım uyuşmuş ve karıncalanmıştı. Dominic'in kolları sıkılaştı, ve dudakları yüzümün yan tarafına bastırdı.

"İyi zamanlama. Az önce çağrı yaptılar; içeri giriyoruz."

Giriyoruz.

Savaşa gidiyoruz.

O kadar hızlı ayağa kalktım ki, kan başımdan hızla uzaklaştı ve kendimi sabitlemek için derin bir nefes almak zorunda kaldım. Kurtadamların tercih ettiği deri zırhı giyiyordum; vampirlerin çoğunun giydiği zincir zırhlardan daha hafifti.

Ben hareket ettikçe deri sessizleşiyor, bedenime yapışıyor. Dominic yanımda durdu ve omuzlarıma bir pelerin geçirdi ve saçlarımı örtmek için kapüşonu yukarı çekti.

"Konuştuğumuz gibi saçını sakla."

Başımı salladım ama dikkatim tam olarak onun üzerinde değildi.

Etrafımda sürekli bir hareket ve gürültü uğultusu vardı, sesler çoğunlukla kısıktı ama hepsi bir aradaydı. Sanki bir cehennemin ortasında olmak gibiydi.

Arı kovanı. Erkekler ve kadınlar kılıçlarını, asalarını, yaylarını ve oklarını toplayarak kendilerine ayrılan yerlere doğru hızla ilerlerler. Hakimiyet için yapılan savaşlarda silah kullanılmazdı. Büyü İmparatorlukları, insanlar silahları ilk yarattıklarında, neden oldukları katliamlar nedeniyle en başından beri onları yasaklamıştı. Ama cephaneliğimizi düşündüğümde... bu yaratıkların sadece dişleri ve pençeleriyle yapabilecekleri şeyler arasında silahlar en az endişelendiğim şeydi.

Savaş fikri biraz ama artık buradaydı ve daha eyere adımımı atmadan adrenalin pompalanmaya başlamıştı. Yayımı ve okumu elime almadan önce bile.

Dominic beni kolumdan yakaladı ve nazikçe tutarak beni daha da dengeledi, gözlerimi tekrar ona çevirdi.

"Sienna. Anlaştığımız yerde kalacağına söz verir misin? Sol kanatta, eğer... bir şey olur da gerekirse seni kaleye geri götürecek patikalara en yakın yerde? Avcılar halledilir halledilmez . Bana tekrar söz ver."

"Bir şey" olacak derken neyi kastettiğini biliyordum. Öldürülürse demek istedi. Sadece kaçmam gerekiyordu.

Parmaklarımı birleştirdim, parmak uçlarımda yükseldim ve cevap vermeden önce onu öptüm. "Güvende kalmak ve plana uymak için elimden geleni yapacağım Dominic. Gerçekten ölmek istemediğimi biliyorsun, değil mi?"

"Böyle bir zamanda şaka olmaz, ölüm hakkında değil." Beni sıkıca kucakladı. "Ben hemen önünde, sol kanatta olacağım. Arkamda kal."

Bunu biliyordum, o da biliyordu ama yine de bir mantra gibi tekrarlamak zorunda kaldığını görebiliyordum. Orada olacaktı, beni koruyacaktı.

Ama ikimiz de Avcıları durdurarak herkesi korumanın benim görevim olduğunu biliyorduk.

Edmund'un kontrol erkek olan Jyx'in gücünü hissettiğimden beri onunla bağlantı kurmaya çalışıyordum.

"Ya onunla bağlantı kuramazsam?" Fısıldadım. "Ya ona ulaşamazsam?"

Dominic saçlarımı düzeltti. "Belki de mesele 'bağ kurmak' ya da nazik olmak değildir. Sahilde bize saldıran dişi kurtadamlarla bağlantı kurmadın. Diğerleriyle kurduğun bağdan farklıydı. Bunu bana kendin söyledin."

Kaşlarımı çattım. "Biliyorum... Ben... Ben onun kontrolünü ele geçirdim; bunun bana hissettirdiklerinden hoşlanmıyorum. Bu beni korkutuyor."

"Ama..." Gözlerimin içine derin derin baktı, "Belki de yapman gereken şey budur. Geri kalanımızı korumak için en çok korktuğun şey."

Dudaklarım biraz titremiş olsa da ona gülümsedim. "Peki ya korktuğun şey?"

Hiç tereddüt etmeden konuştu.

"Seni kaybetmek, ben savaşa at sürerken seni geride bırakmak. Bundan hoşlanmıyorum ama bizim için, hayatta kalma şansımız için en iyisinin bu olduğunu biliyorum. Bu plana, sana ve yoldaşlarımıza güveniyorum."

Yavaşça başımı salladım, söylediklerinde büyük ölçüde doğruluk payı olduğunu hissediyordum. Bağlantı kurduğum yaratıkları kontrol etmekten nefret ederdim, bu yüzden her zaman biraz geri çekilirdim. Kurt adam dişi ile yapmamıştım çünkü o zaman durum vahim bir hal almıştı. Onu olabildiğince hızlı durdurmaktan başka çarem yoktu.

Bu sefer daha da ölümcüldü, daha fazla hayat .

Ne kadar midemi bulandırırса bulandırısın, yapmam gereken her şeyi yapardım.

"Güvende kal aşkım," dedi Dominic beni göğsüne bastırarak ve ben de ona sarılarak onu içime çektim. tüm gerçeği anlatmazdım. Nasıl olduğu hakkında

Ne kadar tehlikeli olduğunu anlamak için yaklaşmam gerekecekti. Kurt adam dişiyle yaşadığım an hafıza bankalarım kazınmıştı. Avcı Jyx'in zihnine gerçekten kilitlenmek için yüz yüze göz teması kurmam gerekecekti. Ve sonra, beni lime lime etmeden önce bana itaat etmesini sağlayacak kadar uzun süre bir arada kalabilmeyi ummalıydım.

Beni bırakırken Dominic'e "Seni seviyorum," diye fısıldadım, elleri vücudumda geziniyordu. "Yıldızlara kadar ve geri."

Gülümsemesi her şeydi ve sonra sol kanadın önüne doğru ilerleyerek gitti. Askerlerini toplayıp savaş için uyandırdı. Hepsinin geri dönemeyeceği bir savaş.

Bethany aceleyle yanıma geldi, gözleri geniş ve parlaktı, yeni döktüğü gözyaşlarıyla parlıyordu. Will'e veda ettiğine hiç şüphe yoktu.

"Sen ve ben birbirimizden ayrılmayacağız. Ne olursa olsun."

Başımı salladım, adrenalin vücudumda hızla ilerlerken kendini yeniden göstermeye başlamıştı. Bee de bana çok kızacaktı ama başka çarem yoktu. Ne kadar yakın olmam gerektiğini gerçekten anlamıştım. Umarım işe yarar ve her şey affedilirdi.

Ya değilse?

Ölmüş olurdum, ne kadar kızabilirler ki?

Diana hepimizi hazır ola geçirirken yarı histerik bir kahkaha attım.

"Pozisyon alalım!"

Bethany atının üzerine sıçradı, kelimenin tam anlamıyla lanet bir kedi gibi sırtına atladı, bu da atı yanlara doğru savurdu, gözleri fal taşı gibi açılmış ve ürkmüştü. Başımı salladım ve Havoc'a binerek onu pozisyonuna getirdim, benden üç sıra ötede duran Lochlin'e başımı salladım. Sonra Raven'ın hemen diğer tarafında duran Elka'ya baktım. Gözlerime bakmadı. Benim

Vücudum beni tuttuğu yerden ağrıyordu ama bunun gerçekten onun hatası olmadığını anlamıştım.

Tüm bunların arkasındaki kişi suçluydu.

İblis yumurtası kaltak, Peçe'nin asla eski haline dönmemesini sağlamaya kararlıydı.

Onunla başa çıkmadan önce Avcılarla, Edmund'un ordusuyla ve Alçak Kral'ın kendisiyle başa çıkmamız gerekiyordu.

"Her seferinde bir adım," diye fısıldadım.

Havoc'un dizginlerini kavradım ve kendimi nefes almaya zorladım. Etrafımdaki kurt adamlar ve vampirler ilk hücum için sıraya girmişlerdi. Dominic'in geniş sırtı sol kanadın en önündeydi. Sağa baktığımda Will'in ortada olduğunu gördüm ve en sağda da Diana vardı. Üç bölük, hepsinin tek bir amacı vardı.

Edmund'u olabildiğince çabuk yok ettiler. Zalimliği nedeniyle, canavarın kafasını kesip Avcılarla ilgilenirsek, geri kalanının iskambil kâğıdından bir ev gibi yıkılacağından emindik.

Neyse ki bu sefer sürpriz yapma avantajımız vardı. Edmund, Kurtadam Bölgesi'nin görece güvenliğini terk edip onunla ve ordusuyla yüzleşmemizi beklemiyordu, hele ki Avcılar onun yanındayken. Avcıları sabah saldırımları için göndermeyi, küçük vampir birliğimizi güneşe çıkmaya zorlamayı ve sayımızı azaltmayı planladığına dair güvenilir istihbaratımız vardı.

Anlayabildiğim kadarıyla, dişi Avcılar Edmund'u yavaşlatmak için ellerinden geleni yapmışlar, geri çekilmişler, birbirleriyle savaşmışlar ve Jyx'e karşı koymuşlardı. Edmund sonunda onları belli bir mesafeye kadar itmekten vazgeçmiş ve ordusunu Avcıların arkasına takarak onları her türlü yola başvurarak sürmüştü.

Değerli yumurtalarının geri kalanını tehdit etmek gibi.

Öfke ve kontrolsüz keder içime doldu ve görüşüm bulanıklaştı. Aceleyle, dışı Avcı'nın gözlerinden Kuzey Kulesi'nin planını gördüm. Açık alanı. Başını bana doğru çevirdiğini hissettim, kederini paylaştıktan sonra asla tam olarak kopmayan bir bağ.

Edmund'un adamları savaşa hazır değildi, gece için yerleşiyorlardı. Avcıların şafakta bize saldıracağını düşünüyorlardı.

"Geliyoruz," diye fısıldadım rüzgâra, enerjimi hissedebileceğini biliyordum. Sözlerimin ardındaki anlamı hissedebileceğini biliyordum. "Onu durduracağız."

Alçak sesle onaylaması içimde bir enerji patlamasına yol .

Bir dizi baykuş ötüşü ve çeşitli gece kuşları ile hayvanların çığlıkları ordumuzun saflarından aşağıya doğru aktı. Dominic'in yumruğu havaya kalktı ve ardından elini genişçe açarak birliğini ileri doğru hareket ettirdi.

Dizginleri atının boynuna çarpacak kadar titreyen Bethany'ye baktım. Yanına uzandım ve elimi koluna koydum. "Nefes al ve yavaşla. Unutma, olayların ortasında kalmayacağız."

En azından o yapmazdı.

Havalandığımızda kimse Havoc'a yetişemezdi.

Önümüzdeki ordu hızlanmaya başladığında bile kendime bunu söyleyip duruyordum. Önden gidiyorlardı. Bethany ve ben kendi küçük savaşçı grubumuzla sol kanatta daha gerideydik. Raven, Elka, Rafe ve Jack gibi bizimle kalmıştı.

Her birimizin emirleri vardı.

Rafe, Jack ve Elka ilk savunma hattıydı. Sonra Raven. Eğer Raven düşerse, iş Bethany ve bana düşerdi. Kaçmamız gerekiyordu. Ama kaçmak diye bir şey olmadığını biliyordum. Bu sefer olmazdı.

Ölmek ya da öldürmek benim için hiç o anki kadar anlamlı olmamıştı.

Ağaçların arasından sıyrılıp Kuzey Kulesi'ni çevreleyen açık araziye çıktıklarında ordu artık dört nala koşuyordu.

Raven, Rafe, Jack ve Elka, Bethany ve benim hemen önümdeydiler.

"Bee?" Sadece adını söyledim ve bana baktı, gözleri inanılmaz derecede genişti. Gülümsedim. "Bana güvenmeni istiyorum, tamam mı?"

"Elbette, ama... neden?" Geniş gözleri o kadar hızlı kısıldı ki bir an gözlerini kapattığını sandım. "Sienna."

"Sadece... güven bana?"

Avcıların böğürtüsü, gümbürdeyen toynakların arasından yankılandı.

Havoc'un dizginlerini sıkıca kavradım ve etrafımdakilerin duyabileceği kadar yüksek sesle konuştum. "Hepiniz hazır olun."

Rafe sesinde dehşetle, "Hanımefendi, geride durmamız gerekiyor," dedi. Eğitimine rağmen burada olmak istemiyordu.

Avcılardan bir böğürtü daha, yaklaşan orduyu ilk onlar gördü ve uyarıda bulundular. Güçlerimizin yaklaşmasını Avcıların gözünden kendi görüşümle örtüştürerek izlemek gerçeküstüydü.

"Fark ettiğimden daha yakın olmalıyım. En büyük erkekle göz göze gelmeliyim." Dişi Avcı soluna değil de en sağa baktığında içimin ürperdiğini hissettim. Görünüşe göre Jyx oradaydı ve uykusundan yeni uyanmıştı.

En sağa. Dominic'ten uzakta.

Siktir et beni.

Bundan kurtulursak Dominic beni öldürür. "Büyük erkek Avcı en sağda. Diana'nın kanadına katılmalıyız. Şimdi! Tartışmayın. Ya sen benimle gelirsın ya da ben yalnız giderim."

Raven homurdandı. "Bela olduğunu biliyordum." Tereddüt etti ve sonra gönülsüz bir onaylamayla başını salladı. "Peki, herkesi senden uzak tutmak için elimizden geleni yapacağız. Her şey yolunda giderse bizi görmeyeceksin bile."

Daha fazlasını söylemesine fırsat vermedim. Jyx, Diana ve birliğine doğru ilerliyordu ve ona ulaşmasına izin *veremezdim*. Kanatlarını açtı ve kükredi, böğürmesiyle dünyayı paramparça etti.

Zaman yoktu. Zaman yoktu.

Öne doğru eğildim, Havoc'u dörtlale koşturdum, onu sağa döndürdüm ve ordunun arkasını kestim.

Korumalarımın bana yetişip yetişemeyeceğini görmek için bekleyecek zaman yoktu. Diana ve savaşçılarını kurtaracaksam hiç zamanım yoktu. Havoc'a başını uzattım ve siyah kısrak sağ kanadın en uzak sağ tarafını yırtarak gelirken gerildi. Tam gaz, onu yavaşlatmayı düşünmedim bile, sadece üzerlerine doğru gelen devasa Avcı'ya odaklanmış askerlerin yanından hızla geçtim, başı ve açık ağzı doğruca arkadaşlarıma yönelmişti.

Kanatları açılmıştı, onlardan çıkan rüzgâr ordunun ön tarafını savuruyordu. Zihnimle ona ulaşmaya çalıştım.

Hiçbir şey.

Lanet olası cehennem ateşi, bu kötüydü. Topuklarımla Havoc'un yanlarına vurarak onu daha da hızlandırdım ve grubun önünü solladım. Onu geçerken Diana'ya bir an gözüm ilişti.

"Hayır!" diye bağırdı ben hızla geçerken, ama artık beni durduramazdı.

Yap ya da öl.

Herkesin önündeydim, korunmak için deriden başka bir şeyim yoktu ve yanımdaki kırbaç ve eyerimin arkasına bağlanmış ok ve yay dışında hiçbir silahım yoktu.

Bunların hiçbirisi önemli değildi.

"Hey, seni koca piç!"

Arkama yaslandım ve Havoc sanki devasa Avcı'yla tek başına savaşacakmış gibi şaha kalkarak durdu. Dürüst olmak gerekirse, bunu ondan beklemezdim, bunu yapacak yüreği vardı.

Avcı yörüngesini yavaşlatmadı ama bakışları *sonunda* bana doğru döndü ve bana doğru daraldı.

Bir elimi kaldırdım ve kıpkırmızı gözlerine baktım, gözlerindeki nefret şimdiye kadar karşılaştığım her şeyden daha derindi. Ağzı kocaman açılmış bir halde bana doğru atıldı ama gözleri hâlâ görüş alanımdaydı.

"Hayır," diye fısıldadım ve bu enerjiyi Avcı'yla aramdaki geçici bağlantıya gönderdim.

Öfkesini kükredi, saldırısını yavaşlattı ama bakışlarını çekmedi.

Ondan yayılan öfke elle tutulur bir şeydi ve vücudumun her santimini kaplıyordu. Diana yanıma geldi ve bana geri çekilmemi söyleyeceğini düşündüm ama söylemedi.

Pek çok anlama gelen bir uluma çıkardı. Saldırım.

Koruyu
n.

Savun.

Avcıyı hareketsiz tutarken bile bunu iliklerime kadar hissettim. Ben Jyx'le uğraşırken ordu etrafımıza dağılmış, Edmund'un adamlarıyla savaşıyordu.

Dişiler gibi geri çekilmesini sağlayamazdım. Ama saldırmasını engelleyebilirdim. Onu sabit tutabilirdim ve böylece dişiler de dövüşün dışında kalırdı.

Etrafımda çılgınlıklar vardı ve erkek Avcı'nın zihniyle olan bağlantım derinleşti, bu da dünyanın geri kalanını ...

Ses yumuşadı, sanki savaş tam önümde değil de uzaktaymış gibi.

Bir fotoğraf kitabını karıştırmak gibiydi, Avcı'nın hayatını görüntülerin anlık bakışlarıyla görmek. Kuluçkadan çıkış. Annesinden çalınması. Boynuna takılan tasma. Edmund ile eğitim.

Kahretsin, eğitim kusma isteği uyandırdı, Edmund'un kendisinden daha iyi olmayana kadar maruz kaldığı acı ve işkence, ölüm ve acıyla beslenen bir canavar. Onun için geri dönüş yoktu, Edmund için geri dönüş olmadığı gibi.

Ruhundaki kırılmaları düzeltmek mümkün değildi.

Jyx böğürdü ve bedenim bunun gücüyle titredi. Eyerin kenarına yapıştım, tırnaklarım sertleşmiş deriye batıyordu. Havoc kıpırdamadan duruyordu, önündeki Avcı'dan etkilenmemişti.

Sesi içimde gürlledi.

Beni öldürürsün.

"Elimden gelse seni özgür bırakırdım," dedim dişlerimi sıkarak, geçmişinin görüntüleri hâlâ içimde titreşiyordu.

O zaman hepiniz ölürsünüz. Ben efendimin bir eseriyim. Artık bu gerçeği görüyorsun.

Zihninin benimkiyle konuştuğu o sakinlik çok tuhaftı.

Dürtülerimi, varlığımın her yönünü kontrol ediyor. Ben hayatta olduğum sürece güvenlik yok.

"Yapamam..."

Başka yumurtalar da var. Onları koru, Corumbra. Öldür beni ve dostlarımı onlara verdiğim acıdan kurtar.

Keder, kokmuş bal gibi yoğun bir şekilde duyularımı kapladı ve neredeyse onunla olan bağlantımı kaybediyordum. Gözlerimi kırıştırdım ve gözlerimi tekrar onunkilere kilitlemek için mücadele ettim,

doğrudan derinliklere bakıyor, kırmızının ardını, bir zamanlar oldukları koyu maviyi görüyordu.

Bunu yapmalısınız. Tek yolu bu.

Sakin bir şekilde konuşurken bile vücudu böğürüyor ve havada çırpınıyor, benden uzaklaşmak için mücadele ediyordu, ancak başı sanki kilitliymişim gibi kıpırdamıyordu.

Haklıydı, onun öfkesini hissettiğim kadar bunun gerçekliğini de hissedebiliyordum.

Gözlerimi kapatmadım ama kendimi bir zamanlar mavi olan gözlerinin ötesinde, gözbebeklerinin içerdiği kırmızı deliliğin derinliklerine bıraktım. Zihninin her şeyi kontrol eden kısmını bulana kadar daha da derinlere... her şeyi kontrol eden kısmını bulana kadar daha da derinlere. Edmund'un da sıkı sıkı tuttuğu kısmı.

Etrafımdaki savaş giderek şiddetleniyordu. Havada oklar uçuşuyor, kılıçlar kalkanlara çarpıyor, demir ağacından bir asanın uğultusu benden çok uzakta değildi. Ama bunların hepsi uzakta kalmak zorundaydı.

Bir keder çılgılığıyla, zihninin kalbinin atmasını, kanının pompalanmasını sağlayan kısmının derinliklerine daldım. Edmund'u dışarı ittim, önce o bağlantıyı kestim. Avcıyı efendisinden kurtararak en azından zincirsiz ölmesini sağladım.

Ve sonra ben... ben... her şeyi durdurdum. Bir elektrik düğmesini kapatmak gibiydi, gerçekten büyük, paslı bir elektrik düğmesini. Tüm konsantrasyonumu ve çabamı aldı. Acı bir bıçak gibi içimi kesti, her şeyi durdurmaya zorlarken çılgılık attım, çünkü hayatın o son saniyesini, son nefesi ve kalp atışını hissettim ve artık olmaması benim hatamdı.

Her şeye rağmen onun için, olabilecekler için yas tuttum.

Jyx uçuyordu, bir saniye ordunun üzerinde süzülüyordu ve bir saniye sonra tüm vücudu ele geçirildi, gözleri genişledi, son saniyesinde kırmızı maviye dönüştü

askerleri uçurarak Kuzey Kulesi'ne giden yolumuzun bir kısmını kapattı.

Bir anlık ürkütücü bir sessizlik oldu ve sonra bizim taraftan bir tezahürat yükseldi, ordu bunun gerçekleştiğini gördü ve bunu benim yaptığımı biliyordu. Tabii ki bu Edmund ve adamlarının.

Onlar da beni bunu yaparken görmüşlerdi.

"ÖLDÜR ONU!" Edmund'un sesi havayı başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde paramparça etti, ama henüz işim bitmemişti. Diğer Avcıları yönlendirmeye çalışıyordu ama onlar onu dikkate almadılar.

Düşüncelerinin zihnime baskı yaptığını hissettim ve onlara bir tane gönderdim.

Kaçabiliyorken kaç... yumurtalarını koru.

Havalandılar ve Edmund'un öleceğimi düşündüğünden emin olduğum bir an oldu. Ama dişi avcılar kanatlarını selamlamak için birer birer eğerek üzerimden uçtular.

Biri hariç hepsi.

Yumurtası kırılmış olan, acısını paylaştığım kişi. Önüme düştü ve başını eğdi.

Onu yok edeceğiz... birlikte.

Yirmi İkinci Bölüm

OceanofPDF.com

Dominic

T Sienna'yla birlikte kalbimi arkamda bıraktığım kadar, savaşın gürültüsü de tüm dikkatimi ileride tutuyordu. Çabucak uzaklaşmıştım, Çünkü geri dönmezsem, emin .

Onu arkamda bırakmak içimdeki tüm metaneti tüketti. Onu korumak için başkalarına güvenmek içimde büyük bir yaraydı.

Lochlin yanıma geldi. "Karanlığa bir kez daha ışık olalım ve onları taşaklarından tekmeleyelim."

Homurdandım. "Neredeyse şiirsel, dostum. Neredeyse."

Lochlin sıırttı. "En zor anlara bile güzellik katmak için elimden geleni yapıyorum."

Etrafımızdaki adamlar güldü ve ben elimi yumruk yapıp başımın üzerine kaldırdım. Kuşların sesi bizim işaretimizdi. Parmaklarımı büktüm ve bileğimi ileri doğru salladım.

Savaş alanına gittik.

Ares dalıp dans etti, dörtnala koşmak istiyordu ama önce son büyük ağaç sırasından kurtulmamız gerekiyordu. Koşu hızlandı, ta ki ormanın sınırından çıkıp Kuzey Kulesi'ni görene kadar.

En sağdaki kulenin tepesinden sarkan devasa erkek Avcı Jyx'ti. Bize doğru bakmadı bile, bakışlarını Diana'nın birliğine dikmişti.

Yardım edemedim ama rahat bir nefes aldım. Avcılar Sienna'dan ne kadar uzakta olursa o kadar iyiydi. Bu şekilde daha güvende olacaktı.

Edmund'un onları durdurabileceğini fark etme olasılığı o kadar azdı.

"William ve taht için!" Öfkeyi üzerimize çekeceğini bildiğim için bu sözleri kükreyerek söyledim. Dörtnala sıçrayıp masum orduya doğru koşarken dişlerim aşağı indi. Casuslarımızın söylediğine göre, gözcüleri ya da muhafızları bile yokmuş, tüm ağır işleri yapmaları için sadece Avcılara güveniyormuş. Gece için yerleşiyorlardı, saldırıya hazır değillerdi.

Lochlin yanımdaydı, kurt şeklini alırken vücudu havada dönüyordu ve Ares'e sandığımdan daha iyi ayak uyduruyordu. İri kıızıl kurt bir uluma sesi çıkardı ve birliğimizin yarısı onun çığlığına eşlik etti.

Planın bir parçası da orduyu sıkıştırmak için olabildiğince kaos ve karışıklık yaratmaktı - hepsini öldürmek istemiyorduk, sadece Edmund'u ve onu gönderdiğimizde protesto edecek kadar sadık olanları - benim ya da Will'in Eddy'ye ulaşmasına yetecek kadar uzun bir süre. Kafasını koparıp bu işi bitirmek için.

Vücudumu destekledim, demir ağacından asamı bir mızrak gibi doğrultarak ilk sıra askerlerin arasına daldım. İlk vurduğum asker doğruca havaya fırladı ve sırtımdan geçerek karşıdan gelen kurt adamların arasına karıştı.

Ares'in üzerinden atladım ve demir ağacından asayı etrafımda sallayarak bir daire oluşturdum ve kendimi yakın dövüşün merkezine koydum.

Ritme kapılıp bacakları savurdum, boyunları kırdım, omurgaları ve kaburgaları kırdım. Çabama rağmen kendimi hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Bunun için Sienna'ya ve onun büyüğü kanına teşekkür edebilirdim.

Yüzümün yanından bir hançer geçti, bıçağın yanağımın etini kestiğini hissedecek kadar yakındı.

Döndüm ve bir sonraki rakibimle yüzleştım, daha dönmeden kim olduğunu biliyordum. Antrenmanlarda beni öldürmeye yaklaşan sadece bir dövüşçü olmuştu.

Scarlett bana baktı, gözleri çılgına dönmüş, yüzü alaycı bir gülümsemeye dönüşmüştü.

"Yani beni öldürmeye mi çalışacaksın? Tüm hareketlerini biliyorum General... Çuvalın içinde ve dışında."

Etrafımızdaki adamlar dövüşmeye devam ediyorlardı ama ben onları fark etmiyordum bile. Artık bütün dikkatim Scarlett'teydi.

"Bunu nasıl yapabildiniz? Ne için savaştığımızı biliyordun! Edmund lanet bir canavar, bunu kendin söyledin!"

Gözleri kısıldı. "O ilk yıllarda sana nasıl yardım ettiğimi hiç merak etmedin mi? Will'in hayatına yönelik girişimlerin nerede gerçekleşeceğini her zaman nasıl bulduğumu? Yıllardır onu beceriyordum, düşmanı *senin* için yakın tutuyordum. Ama fark etmediğim şey," demir ağacından asasını sırtından çıkardı ve vücudunun önünde tembelce döndürerek yana doğru adım attı, "gerçek düşmanımın kalbime girmesine izin verdiğim kişi olduğuydu."

Asasını hiç görmediğim kadar hızlı savururken başımı salladım. Onu engelledim ve ikimizden birini kesinlikle ölüme götürecek olan dansa başladık.

"Seni sevdiğimi hiç söylemedim," diye homurdandım iki asa mırıldanmaya başladığında, benimki ellerimde ısınıyordu. "Seni asla kandırmadım."

"Öyle değil mi?" diye gülerek gardımı aşmayı başardı ve elinin ucunu omzuma saplayarak beni geri gönderdi. Çok az zayıf noktam vardı ama o bunları *biliyordu*. "Benden başka partnerin olmadı hiç."

Ayaklarımı yeniden ayarladım ve asamı vücudumda döndürerek ayaklarına doğru savurdum. Hafifçe geriye sıçradı, dişleri parıldıyordu. Uzaktaki erkek Avcı'nın kükremeleri daha da yükselirken savaş sanki etrafımızda kaybolmuş gibiydi. Ama şimdi ve buraya odaklanmasaydım, ölmüş olurdum ve kimsenin işine yaramazdım.

Sienna'ya faydası yok.

"Ama sen yaptın," diye güldüm o kıpkırmızı olurken. "Bu yüzden başka birini değil de seni seçtim, çünkü benden hiçbir beklentin olmayacağını biliyordum. Asla senin biriciğin olmayacağını biliyordum."

Çığlık attı, öfke yüz hatlarını tanımadığım bir insana dönüştürmüştü, eğer onu hiç tanımadıysam. Scarlett artık benim arkadaşım değildi; artık benim silah arkadaşım değildi.

O benim can düşmanımdı.

Asalarımızın birbiriyle çarpışması etrafımıza kıvılcımlar saçtı, yer yer çimenleri tutuşturdu ve gecenin kaos ve korku atmosferine katkıda bulundu.

Erkek avcının çığlığı havada yankılandı ve sağ kanada, Diana'ya doğru kanatlanırken gözüme çarptı.

"Benim yerime lanet olası bir *insanı* seçtin!" Sienna'nın çığlığı havayı doldurdu ve birkaç dövüşten daha fazlasını yavaşlattı.

"Sienna olsun ya da olmasın, seni asla seçmezdim!" Ben de karşılık verdim. "Scarlett, Edmund onun istediğini yapmadığın anda seni öldürecek. Bunu sen *de biliyorsun*. Kadınlarından bıktığı zaman bunu defalarca gördün!"

İkimiz de zor nefes alıyorduk. Çok iyi tanıdığınız biriyle dövüşmenin sorunu buydu, dövüş uzun sürerdi, hareketleri gerçekleşmeden çok önce görerek uzardı.

"Onun Kraliçesi ve Generali olacağım. Yerimi koruduğum sürece hareket eden her şeyi becermesi umurumda değil."

Hırladı ve asasını çevirerek sağ baldırına sapladı. Darbenin etkisiyle yuvarlandım ve Scarlett'i öldürmenin kolay olmayacağını anladım.

Benim için değil.

Yaptığı onca şeyden sonra bile.

Onu şimdiden üç kez öldürebilirdim. Ama yine de tereddüt ediyordum. "Scarlett, hayatta kalsan bile William kral olacak. Ve sen idam edileceksin."

Bana tekrar saldırmak üzereydi ki Jyx böğürdü ve sonra gökten düştü, yeri gümbürdetti, yere inerken canlı ve ölü bedenleri her yöne fırlattı.

Edmund uzaktan bir şeyler haykırdı ama çılgın tezahüratlar ve acı çığlıkları arasında ne dediğini anlayamadım.

Ama bunun pek önemi yoktu. Önemli olan Sienna'nın erkek avcıyı düşürmüş olmasıydı. Kalbim gururla kabardı. Jyx'i tek başına durdurmuştu, hem de çok uzak bir mesafeden.

Scarlett'e sııttım. "Arkadaşım Edmund'un kışını tekmeliyor."

Scarlett bir adım geri çekildi, gözlerindeki delilikle birlikte yaşlar da parlıyordu.

"Kalbimi kırdın, Dominic. Peki ya o işe yaramaz, zayıf insan? Yapacağım son şey bu olacaksa bugün ölecek!"

Benden uzaklaştı ve ben de geri çekilen sırtına doğru sertçe savurdum, korku bana fiziksel bir darbe gibi çarptı. Ama temas ettiğim şey Scarlett'in vücudu ya da asası değil, nefret ettiğim kardeşimden başkasına ait olmayan bir kılıçtı. Gerçek bir savaşta yüzleşmek için çok uzun zamandır beklediğim kardeşime.

Edmund dişlerini göstererek bana gülümsedi.

"Yeni oyuncağın ölmüşken nasıl hayatta kalacaksın?" Scarlett geri çekilirken Edmund alay etti.

Güvende olduğundan emin olmak için bile arkama bakıp Sienna'nın konumunu belli etmeye cesaret edemedim. Tek bildiğim, Avcıların artık akıllarını kaybetmedikleri ve Jyx'in yerde olduğuydu; bu da Sienna'nın yapması gerekeni yaptığı anlamına geliyordu.

Şimdi Kraliçe'nin Kalesine doğru koşacaktı.

Lütfen Sienna. Bir kez olsun sana yap ve Kraliçe'nin Kalesine doğru koş.

"Bugün ölecek olan o değil, Edmund. Babamla bir kez daha yüzleşmek üzere olduğun için onunla barışmaya hazırlanmanı öneririm."

Asayı elimde yuvarladım ve çenesinden yakalamak için salladım. Geri dans etti ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Scarlett'i Sienna'ya kadar takip edemezdim. Edmund'la yüz yüze iken olmazdı. Neyse ki, bunun bir önemi yoktu. Sağ kanada, Sienna'dan uzağa doğru gidiyordu.

Edmund'a odaklanarak, ilk kez içimdeki her şeyi serbest bırakarak onu yere sermek için tüm çabamı harcadım. Onu geriye, daha ileriye ve daha ileriye götürdüm, darbelerim acımasızdı.

Asayı geriye doğru dev bir hamleyle savurarak Edmund'un kılıcını elinden aldım ve savaş alanının diğer ucuna fırlattım.

"Şimdi ne olacak, kardeşim?" Ona doğru ilerlerken göğsüm eforla kabarak sordum.

Bana ürpertici bir sırıtma gönderdi ve parmaklarını şıklattı.

"Yeni arkadaşlarımla tanış Nicky. Onları Damian'dan ödünç aldım."

Damian.

İblis kral.

Bir at büyüklüğünde bir cisim bana çarpıp beni yere sermeden önce ismim bir saniyeliğine aklımda kalmıştı. Üzerimdeki şeyi ne yapacağımı bilmiyordum. Şey, çünkü vampir değildi, kurt adam da değildi.

Kafasının ortasından çıkan siyah boynuzu, boncuk gibi gözleri, ağaç gövdesi gibi kolları ve bacaklarıyla bir gergedan gibi inşa edilmişti.

Yaratıkla birlikte yuvarlandım ve sırtımı adamlarıma döndüm. Ya da ben öyle sanıyordum.

Başka bir yaratık beni arkamdan yakaladı, kollarımı iki yanıma sıkıştırdı ve beni yerden kaldırdı, kulağıma böğürerek kaburgalarımı sıkıca kırdı. Sıcak, kokuşmuş nefesi üzerime döküldü, tükürükleri enseme sıçradı.

Kolumda tuttuğum hançeri kaptım, çektim ve canavarın ön koluna sapladım. Kükredi ve beni yere düşürdü. Döndüm ve Edmund'un kılıcının sanki ağır çekimdeymiş gibi kafama doğru sallandığını gördüm.

Kendimi yere atsam bile, kılıcının yörüngesinin beni takip edeceğini görebiliyordum ve başımı omuzlarımdan almak üzereydim. Korku ya da pişmanlık için zaman yoktu. Sadece tek bir düşünce için.

Starshine. Bu onu öldürebilir.

Demir ağacından bir sopa bıçakla arama girdi ve son saniyede kılıcı sektirerek uzaklaştırdı; metal ve demir ağacının buluşması bir alev patlaması yarattı.

"Biraz yardıma ihtiyacın var gibi görünüyor, kardeşim?" William benimle Edmund'un arasına girerek asasını yavaşça çevirdi. "Ve benim de almam gereken bir taht var."

Bu William'ın , geleceğin kralı olarak Edmund'u öldürmesi en iyisi . Ağabeyimizin kafasını koparmak için duyduğum karşı konulmaz arzuya rağmen, yaklaşan tehdit de bir o kadar önemliydi.

"Güzel. Sen onu al, ben de iblislerle ilgileneyim."

"İblisler mi?"

"Edmund'un en yeni arkadaşları," diye homurdandım iki devle yüzleşmek için döndüğümde. Demir ağacından asamı yere bıraktım ve kılıcımı çektim. Will'in Edmund'u öldürmesini izlemekten zevk bile alamazdım. Kendi başımın bağlı kalmasını istiyorsam, hayır.

İki iblis aynı anda bana saldırdı. İlkinin savrulan ellerinin altından eğildim, adım attım ve bıçağı savurarak iblisin kolunu kopardım. Böğürdü ve benden uzaklaşarak diğerine odaklanmamı sağladı. Sırtımın alt kısmına bir darbe geldi ve beni dövüşten yaklaşık yirmi metre uzağa uçurdu. Yere düştüm, yuvarlandım ve iblisin Will'in sırtına doğru yöneldiğini gördüm.

Ona ulaşacak zaman yoktu. İki adım attım ve kılıcımı iki elimi de kullanarak sanki bir balta fırlatır gibi fırlattım ve havada uçarak uçtan uca savurdum. Bir an sonra kılıç iblisin sırtına, kalbine ve kabzasına kadar saplandı.

İblis homurdandı ve yana doğru düştü.

"Aptal," diye homurdandı alçak bir ses bana. "Artık silahın yok."

Döndüğümde ilk iblisin hala kolunun kütüğünden bolca kan aktığını gördüm, görünüşe göre yaradan etkilenmemişti.

"Öyle değil mi?" Dişlerimi göstererek hırladım, hayvani tarafım çok ama çok uzun zamandır karşılaştıklarımın daha korkunç bir canavar karşısında kontrolü ele aldı. "Ölmenin pek çok yolu var iblis. Sana yeni bir tane göstereyim."

Belinden eğildi ve bana doğru kükredi, etkileyici sayıda diş gösterdi ama hiçbirisi benimki kadar keskin değildi.

Edmund ve Will'e bir göz atma cesaretini gösterdim, küçük kardeşimin o piçi adım adım geri götürdüğünü gördüm, demir ağaç asa bir bulanıklıktı. Bu beni çok etkiledi.

Antrenmanlarımızda kendini tuttuğu an. Hızı gerçek dışıydı.

Bir anlık dikkat dağınıklığım iblis için yeterliydi. Bana doğru hamle yaptı ve beni yere düşürdü. Defalarca yuvarlandık ve yolumuza çıkan birden fazla askeri yere serdik.

Boynunu buldum ve sertçe ısırdım, yanlara doğru yırttım ve sahip olduğu her atardamarı açtım. Kahkahası etrafımızda yankılandı.

"Kolumu kesmek işe , bunun işe yarayacağını mı düşünüyorsun?" Yarattığım açıklık bana bir omurga parıltısı gösterdi.

"Kanını çalışmıyordum."

İblis tek eliyle boynuma uzandı. Ama ben daha hızlıydım. Elimi öne doğru kıvırdım, boynunun kalan etine sapladım ve omurgasını kavradım. Bir hamleyle ayağa kalktım ve ayağımla vücudunu sabitleyerek kemik ve kırkırdaktan oluşan akordeonu çektim.

Kükredim, omurgayı fırlattım ve Edmund'un Will'den koşarak uzaklaştığını görmek için tam zamanında döndüm.

"Kaçıyor, korkak herif!" Bağırdım. "Peşinden gidin!"

Adamlarımız ileri atıldı ve Edmund'un ordusu geri çekildi, birçoğu dizlerinin üzerine çöktü, teslim olmak için ellerini başlarının üzerine koydular.

"Onları öldürmeyin!" William bağırıyordu. "Bağlayın onları."

Sonra o ve ben, Scarlett'in gittiği yönde sağ kanada doğru koşan Edmund'un peşinden koşuyorduk.

"Onu durduramadım," diye seslendi alçak bir ses, bir figür yanaşırken.

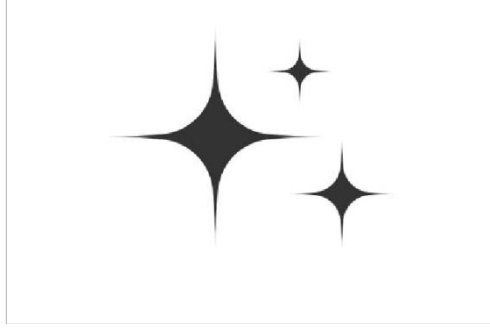
Raven.

Sesi kafamdaki kan şehvetini yarıp geçti.

"Sienna. Sağ kanadı ele geçirdi, büyük avcıyı durdurdu. Kaleye geri dönmedi!" Sienna sağ kanattaydı.

Tam Scarlett ve Edmund'un gittiği yere.

OceanofPDF.com

Yirmi Üçüncü Bölüm

OceanofPDF.com

Sienna

T Etrafımda savaş devam ediyordu ama o birkaç dakika boyunca sanki hiç var olmamış gibiydım. Dişi avcı kendini yukarı doğru fırlattı ve biliyordum ki

Neden?

Edmund'u arıyordu. Yavrusunun katilini.

Onu parçalara ayıracağım.

Bethany nefes nefese, atsız ve yanağında bir kan yanıma koştu. "Sienna!"

Elini tutup onu Havoc'un sırtına çektiğimde iime bir rahatlama dalgası yayıldı. Sevdieğim bir kişi güvendeydi.

"Hadi gidelim!"

Havoc bizi savaş alanından çıkarmak için döndüğünde her şey yavaşladı. İlk adımı attığımız anda, bir şey bize çarptı, bizi muazzam, dünyayı sarsan bir gümbürtüyle yere düşürdü ve rzgarımı söndürdü.

"Sienna, koş!" Bethany ayağa kalkmış ve bizi deviren her kimse ona bakıyordu. Havoc homurdandı ve ayağa fırladı, sarsılmış ve kızgındı. Kendime doğru yuvarlandım.

Bethany'nin Dominic'in kaptanı Scarlett ile kapıştığını görmek için diz çöküyor. Hain.

Ürdün'ün katili.

"Git, lanet olası!" Bee bana doğru bakmadan emretti.

Scarlett dudak büktü ve arkadaşımı öldüreceği anı gördüm. Tıpkı Jordan'ı öldürdüğü gibi. Ama yalnız değildik. Ceset yığınının arasından koyu kahverengi kürklü bir karaltı fırladı ve Elka Scarlett'i yere yatırarak Bethany'den uzaklaştırdı.

Yalnız değilim.

"Onunla birlikte yüzleşeceğiz," dedim yayımı ve okumu eyerden çekerken. Havoc alçak sesle homurdandı ve dışarıda kalmamak için yeri eşeledi.

Bethany sağ tarafıma, Elka da sol tarafıma geldi. "Birlikte," diye homurdandı Bee.

Elka hırladı ve çömelip sıçramaya hazırlandı.

Scarlett ayağa fırladı ve güldü. "Üçünüz birlikte bile beni yenemezsiniz. Savaş sanatını öğrenmek için onlarca yılımı harcadım. Siz savaşçı değilsiniz."

Etrafında daire çizdik ve bakan herkese haksız bir dövüş gibi görünebilirdi, ama Scarlett bekleyen bir kadın değildi. Dominic onu kendisi eğitmişti. Hayatımızın dövüşünü yapacağımızdan hiç şüphem yoktu.

Önce Elka saldırdı, daldı ve doğruca Scarlett'in bacaklarına saldırdı. Bee onu izledi ve Scarlett'in üst gövdesine saldırdı. İşe yarayacak gibi görünüyordu. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, savaş seslerinden bile duyabiliyordum.

Scarlett demir ağacından bir sopayı Elka'nın kafasının yan tarafına vurarak onu bir taş gibi yere düşürdü, sonra sopanın ucunu geri çekip Bee'nin karnına sapladı, onu sertçe yakaladı ve havaya, askerlerin başlarının üzerinden benden çok uzağa fırlattı.

Geriye sadece ben kalmıştım, okum ve yayım ellerimde, ona bakıyordum. En azından tereddüt etmedim. Oku Scarlett'in kafasına doğru fırlattım. Başını eğdi ve ben de başka bir ok çektim, o geri dönmeye fırsat bulamadan oku yerleştirdim ve ateşledim.

"Yüzünü parçalayacağım. Bakalım o zaman seni becermek isteyecek mi?" Scarlett bana sırttı. "Bunun iyileşmesi mümkün değil. Sonra da kalbini söküp ayaklarının dibine atarken onu izlemesine izin vereceğim."

"Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle." Sözlerinden etkilenmeden yana doğru adım attım. Hareket etmeye devam etmek zorundaydım. Sanki onu sola çekmeye çalışıyormuşum gibi ok atmaya devam ettim, o da sağa doğru geri çekildi.

"Dominic!" Elka'nın Scarlett'in sol tarafına bir balta fırlattığını görmek için döndüm ve ne olduğunu hemen anladım.

Dikkat dağıtıcı.

Son atışımı yaptım, Scarlett baltadan uzaklaşıp doğrudan okumun yoluna girerken sağa doğru ateş ettim.

Skor.

Ok ejderha kanı ağacındandı ve göğsünün tam ortasına saplanmıştı. Kalbine değil ama içinden kopan feryat bana canının çok yandığını söyledi. Bunun onu yavaşlatmaya yeteceğini ummak zorundaydım.

Ya da değil.

Çığlık attı ve sonra esasını bırakıp bana doğru hızla koşmaya başladı. Havoc aramıza girdi, şaha kalktı, demir gibi sert toynaklarını Scarlett'in omuzları, ama Scarlett ön bacağından tutup bir dalı kırar gibi kırmadan önce değil.

"HAYIR!" Çığlık attım ve Scarlett'i yakalamak için öne atıldım.

Aptalca bir hareket olduğunu biliyordum ama elimde değildi. Havoc ikinci kez hayatımı kurtarıyordu. Bunu yaparken ikinci kez yaralanmıştı.

Scarlett bana doğru uzanırken sırttı, sanki bir sevgiliyi kucaklayacakmış gibi, dişlerini göstererek.

Scarlett'e doğru düşerken Havoc'a süttündüm ve içimde bir enerji ve öfke patlaması oldu.

Hayvani.

Havoc bana gücünü veriyordu... Scarlett'i yenebilmem için sahip olduğu her şeyi.

Scarlett'in üzerine düştüm, yumruğumu kafasının yan tarafına iki kez indirdim, sonra benden uzaklaştı ve gözlerini kısarak bana baktı.

"Ne-?"

Bunu anlamasına fırsat vermedim. Düşürdüğü demir ağacından asayı aldım ve bir beyzbol sopası gibi ona doğru salladım, asa elimde titriyordu.

Elimdeki her şeyi vuruşa yatırdığımda bulanıklaştı. Belki zamanı olduğunu düşündü, belki de geri çekileceğimi sandı. Ama asa ile kafası arasındaki bağlantı sağlamdı, etrafımızda yankılanan bir çatırtı, vücudu havada uçuştı.

Yere düşerken gözleri doldu, mucizevi bir şekilde ayağa kalktı ama sarhoş gibi sallanıyordu.

Havoc istesem de istemesem de bana daha fazla enerji verdi ve ben de Scarlett'in peşinden gittim.

"Sevdiğim başka kimseye zarar vermeyeceksin, bir daha asla!"

Başını salladı ve yüzünü buruşturdu ama bu bir kılıftı. Elinde kısa bir bıçakla ileri atıldı.

Havoc'tan geldiğini bildiğim bir hızla hareket ederek onu engelledim. Demir ağacı Dominic'in yaptığı gibi döndürdüm, bileğimde yuvarladım ve ne kadar hafif olduğuna şaşırdım.

Scarlett darbemi engelledi, ama eskisinden daha yavaş olduğunu görebiliyordum. Başının vurduğum tarafı kanıyordu ve boynundan aşağı akıyordu. Göğsündeki ok titriyordu.

Çeyrek verilemezdi. Asanın ucuyla ona vurdum ve onu birkaç adım geriye, tek dizinin üstüne çöktürdüm. "Jordan'ı sen öldürdün."

"Siktir git," diye hırladı. "O zayıftı. Senin gibi."

"Dominic'e ihanet ettin ve atımın bacağını kırdın!" Yan tarafına vurdum, darbemin gücüyle kaburgalarının kırıldığını hissettim. Havoc arkamdan homurdandı ve bu işi şimdi bitirmem gerektiğini biliyordum.

"Önce o beni sevdi," diye fısıldadı, gözleri yaşlarla dolmuştu, göğsüne saplanan ejderha kanından okla aldığı darbeler yüzünden hızı ve gücü tükenmişti. "Onu benden çaldın."

Scarlett'in üzerinde durdum ve ona baktım. "Sana hiç acımıyorum. Eğer onu sevseydin, onun mutlu ve güvende olmasını isterdin. Bunun yerine, onu öldürmeye çalıştın. Onu düşmanına vermeye çalıştın. Bu sevgi değil."

Daha fazla zaman yoktu, savaş etrafımızda değişiyordu, insanların çığlıkları ve ölümleri bana geri geliyordu. Demir ağacından asayı bıraktım ve oku göğsünden çıkardım. Çığlık attı ve kıvrandı, zırhına kan sıçradı. Oku yayıma yerleştirdim ve kalbine nişan aldım.

Bana baktı, yüzü gözyaşlarından öfkeye dönerken bana doğru tekrar hamle yaptı. Oku fırlattım ve tam kalbine isabet etti.

Scarlett'in vücudu sarsıldı ve yüzüstü ayaklarımın düştü.

Her şey bitmişti, o gitmişti. Baştan ayağa titreyerek yayı indirdim.

Yumuşak bir kişneme sesi beni kendime getirdi. Havoc yan yatmıştı, sadece başını bana doğru kaldırdı ve sonra indirdi, kocaman bir iç çekti.

Yanına koştum ve titreyen ellerimi boynuna koydum. "Hayır!

Beni şimdi bırakamazsın, şimdi olmaz Havoc."

Yumuşak kişnemesi kalbimi parçaladı. Savaş alanından çıkmam gerektiğini biliyordum, gidip güvenli bir yere gitmem gerektiğini biliyordum ama onu bırakamazdım. Bu yerdeki ilk arkadaşım, bana zarar vermeye cüret edecek herkese karşı ilk savunucum.

Kalbi ile benimki arasındaki bağlantı genişledi ve bacağı boyunca yolumu hissettim. Onu iyileştirebilirdim. Bunu yapabilirdim ve o zaman iyi olacaktı. Ama bunu düşünürken bile, başka bir şey vardı, daha derin bir sorun.

"Leydi Sienna, gitmeliyiz!" Rafe aniden oradaydı. Benim dövüşüm bittikten sonra ortaya çıktığını fark ettim.

Yine de onu suçlayamazdım. O ve Jack gençti ve yüzlerindeki dehşeti görmüştüm.

"Henüz değil."

Havoc'un... ruhuna uzandım... onunla ve diğer hayvanlarla bağlantı kurduğumda dokunduğum şey bu muydu?

Sanki anlayışım açıldı ve Havoc'un kalbi duraklamaya başladığında bile, onun gücünü paylaşacak kadar güçlü olan en yakın diğer yaratığa uzandım.

Dişi Avcı başımızın üzerinden geçti, o kadar alçaktı ki uzanıp parmaklarımın karnını okşamasına izin verebildim ve ondan güç alabildim.

Güç.

Büyü.

Ruh.

Üçünü bir araya getirdim ve Havoc'un zayıflayan bedenine sapladım, yaralarını hissederek iyileştirdim. Scarlett sadece bacağını kırmamıştı. Kısrağın karnını da yarmış, iç organları vücudunun altında yere dökülmüştü.

"Beni terk etmiyorsun güzelim," diye mırıldandım, gücü onun içinde dokudum, siniri ve kasları sıkılaştırdım, deriyi bağladım ve parçaları tekrar bir araya getirdim. Ama ihtiyacı olan daha fazlası vardı ve üzerimdeki Avcı'nın bir öneri fısıldadığını hissettim.

"Oh, bu harika bir fikir." Gülümsedim. Şiddetli bir savaşın ortasında, Avcı'nın arkamı kollayacağına güvenerek gülümsedim. Orada ne kadar uzun süre diz çökersem, gücüm o kadar dışarı doğru dalgalanıyordu.

Bethany'yi sağımda
hissedebiliyordum. Elka'yı
solumda.

İkisi de sersemlemişti ama hayattaydı. Diana daha ilerideydi ve Edmund'un üç savaşçısıyla mücadele ediyordu.

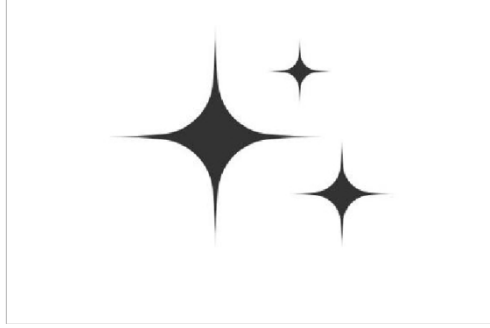
Dominic solumdan hızla geliyordu, Will onun hemen önündeydi ve Edmund'un kendisi...

"Seni sinsi küçük kaltak. Seni kendim öldüreceğim."

Başımı kaldırdığımda, benden bir metre kadar uzakta, elinde kan damlayan bir kılıçla durduğunu gördüm.

O kadar cömertçe sunduğu gücü yeniden kazanmak için yukarıda yavaş daireler çizerek süzülürken Avcı'yla olan bağlantımı hissettim. Dominic ve Will'in Edmund'a yaklaştıklarını hissettim.

Ve biraz daha gülümsedim. Gülümsedim çünkü onun bilmediği bir şeyi biliyordum. Ölmek üzere olduğunu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

OceanofPDF.com

Dominic

S hayattaydı.

Bugün savaşta ölmek için her türlü çabayı göstermesine rağmen hayatta ve gülümsüyordu. Aynı anda hem ona öfkelenmek hem de onu anlamsızca öpmek istiyordum ama hâlâ yapılacak işler vardı.

"Will!" Bethany seslendi, bir anlığına ayağa kalkıp sonra tekrar yere yığılırken kanlı yüzü bir sevinç ve rahatlama maskesine dönüşmüştü.

Belli ki çatışmanın ortasında kalmıştı ve enerjisi tükenmişti ama ölümcül bir yara almış gibi görünmüyordu. Bu gerçek, Will'in önce ona doğru hücum etmesini engellemedi.

"Ben onları uzaklaştırana kadar Edmund'u uzak tutun!" diye bağırdı omzunun üzerinden ve mücadele eden Elka'yı işaret etti.

Duygularını anlıyordum. Sienna'nın olduğu yerde kalma ihtimali olduğunu düşünseydim ben de aynısını yapardım ama daha iyisini biliyordum. Ona doğru bir bakış attım ve birkaç metre arkasındaki yüzükoyun yatan figürü gördüm. Orada, göğsünün ortasından çıkan bir okla Scarlett yatıyordu.

Hareketsiz.

Bana ihanet ettiğini fark ettiğimde onun kaybına çoktan üzülmüştüm. Halkımıza ihanet etti. Şimdi ise acıma ve rahatlamadan başka bir şey hissetmiyordum. Müthiş bir savaşçıydı ve onun kaybı Edmund'un ordusunu birden fazla yönden zayıflatmıştı. Edmund'un asla sahip olamadığı bir şekilde askerlerinin saygısını kazanmıştı. Onun için savaşmışlardı çünkü yıllarca birlikte eğitilmiş ve savaşmışlardı. Çoğunun Edmund için savaştığını biliyordum çünkü savaşmazlarsa olacaklardan korkuyorlardı.

"Edmund!" Ona doğru koşarken bağırdım ve hâlâ sırttan Sienna'dan on adım uzaktayken önünü kestim. Etrafında döndü, kılıçlarımız kesişip sımsıkı tutuşurken gürültüyle çarpıştılar.

Bana baktı; gözleri neredeyse elle tutulur bir nefretle doluydu. "Neden umursuyorsun ki? Neden bu topraklar üzerinde hiçbir hakkı olmayan bir piç Bunların hiçbiri umurunda bile değil mi?" diye hırladı ve çıkmazımızı bozup tüm gücüyle tekrar savurmaya başladı.

Saldırısını engelledim ve baş döndürücü bir dizi darbeye ona saldırmadan önce geriye doğru çalım attım. Sadece bir tanesi hedefine ulaşmış, kalçasının etli kısmını rosto gibi parçalamıştı ama istediğimi elde etmiştim. Sienna'yla arasına birkaç metre daha mesafe girmişti.

"Önemsiyorum çünkü kara kalpli bir canavarın halkımızı yönetmesini istemiyorum.

Yeterince basit."

Edmund kendine biraz zaman kazandırmak için bir adım daha geri çekildi. Sonra o da Scarlett'in cesedini gördü ve sustu. Bir an için, bütün bu acımasızlığın altında, çürümüş kalbinin gerçekten hissedebilen küçük bir parçası olup olmadığını merak ettim.

Sonra omuz silkti.

"Üzücü. Çok faydalıydı... pek çok açıdan. Eğer Stirling bu iş için seni ısrarla istemeseydi, onu Generalim yapmıştım. Ve

O da iyi bir kadındı. Ama, ne yazık ki... hayatımıza devam ediyoruz, değil mi?" Görünüşe göre çok çabuk.

Köpekbalığı gibi yavaşça etrafımda dönmeye başladı.

"Dürüst olmak gerekirse, seni becerdiğini duyduğumda şaşırdım. Sen mükemmel bir bekçi köpeğisin, Nicky. Aptal, güçlü ve sonuna kadar sadıksın. Ama şu sinir bozucu ahlak kuralları eğlenmene bile engel oluyor. Hizaya , taç dışında her şeye sahip olabilirdin. Bir piçin hak ettiğinden çok daha fazlası."

Ona soğuk bir gülümseme fırlattım. "Evet, hepimiz hak ettiğimizi alsaydık, geri kalanımızı terör saltanatından kurtarmak için sen daha bebekken denizde boğulurdun, Edmund."

Kendini bana doğru fırlatırken hırladı, kılıcını uzatmış, boştaki eliyle kılıcın kabzasını bir kazık gibi kalbime saplayacakmış gibi avuçluyordu. Ben kendi kılıcımı onun karnına saplarken, onun kılıcının darbesini omzumdan almayı düşündüm ama son anda hareket etmeyi tercih ettim ve onu yüzüstü tökezlettim. Kılıç bir kayaya çarparak kabzasından kırıldı ve işe yaramaz hale geldi.

Edmund'a bırakın. Daha önce onu ayırdığım kendi kılıcı yok edilemez bir şaheserdi, ama ölen adamlarından birinden aldığı kılıç düşük kaliteliydi, çünkü siktir et onları, değil mi? Onlar harcanabilirdi. Tıpkı Will gibi. Tıpkı Scarlett gibi. Ona göre Edmund dışındaki herkes gibi.

Yüzü delilik ve öfkeyle dolu, yine silahsız bir halde ayağa kalkarken ironiyi takdir etmek için bir an durdum.

"Seni öldürmek için gerçekten bir kılıca ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun, piç kardeşim, benim? İkimiz de hep biliyorduk ki, iş başa düşerse, kılıç olsun ya da olmasın, seni alt edebilirim. Elbette, sen kendininkine ihtiyacın olduğunu düşünüyorsan, elbette..."

Etrafımızdaki savaş sesleri kesilmişti ve bir anda seyircilerimizin fark ettim. Her iki ordu da meydan okumayı duymuştu. Erkek erkeğe, göğüs göğüse ölümüne bir dövüş. Tüm bunları bir anda sona erdirecek bir savaş.

Görmezden gelmeliydim. Tanrılar Edmund'un bunu yapacağını biliyordu ama bunun bir anlamı olduğunu da biliyordum. Ben Will'in bir uzantısıydim. Bunu doğru şekilde yaparsam iktidarın yumuşak bir şekilde el değiştirmesi için uzun bir yol kat etmiş olurum. Ve eğer başarısız olursam, Will'in gelip işi benim için bitireceğine güveniyordum.

"Dominic..." Raven, birkaç kişiyle birlikte bir düzine metre ötede izlediği yerden seslendi, sesi bir uyarıydı. "Seni buna yönlendirmesine izin verme. Onu hemen bitir."

"Şaka mı yapıyorsun?" Yakında ölecek olan aşağılık Kral'la karşı karşıya geldiğimde omzumun üzerinden seslendim. "Hayatım boyunca bunun için bekledim."

Kılıcımı bir kenara fırlattım ve onu kendime doğru çağırmadan önce boynumu kırdım.

"Gidelim, göt herif."

Sırıttı.

"Yine o sinir bozucu ahlak kurallarınla. Tam bir izci çocuk."

Bir anda botundan bir fırlatma bıçağı çıkardı. Sanki her şey ağır çekimde oluyordu. Bir an bileğini kaldırıp göğsüme doğru ölümcül bir nişan aldı, sonra ani bir *çatırtı* ve ardından bıçak yere düşüp bileğinden kan fışkırırken acı dolu bir feryat *koptu*.

Başını çevirip yakınında duran, burun delikleri öfkeyle alevlenmiş, elinde kırbaçla Sienna'ya baktı.

"Seni her şeye burnunu sokan kaltak," diye tısladı Edmund atılmış kılıcıma doğru atılırken. Sienna adımı seslendiğinde onu yumruklamak üzereydim,

Sesi korkudan tizleşmişti.

"Hayır! Onun için geliyor... Geri çekilin!"

Arkamdan, Avcı'nın yaklaşırken havada vınlayan kanatlarını duyabiliyordum. Edmund'u kendi ellerimle öldürmek istemiş olsam da, bugün ölecekti. Ve bu yeterli olacaktı.

Yukarıdan gelen çığlık sağır ediciydi ve gökyüzü kararır gibi olurken ellerimi kulaklarıma götürdüm. Dişi Avcı'nın vücudu güneşi engelleyerek Edmund'un vücuduna çarptı ve jilet gibi keskin pençeleriyle iç organlarını parçaladı.

Kız uçup giderken acı içinde inledi, umutsuzca karnını tuttu, kendini bir arada tutmaya çalıştı ama nafile. Bunun boşuna olduğunu anladığı anı görebiliyordum. Başka bir günü görecektik kadar yaşayamayacaktı. Ama öfkelenmek yerine, son gücünü kullanarak cebine uzandı.

"Eğer gidersem, geri kalanınızı da yanımda götürürüm," demeyi başardı, sesi zaten zayıf ve boğuktu.

Avcı ikinci hamlesini yaparken bir çığlık daha havayı kirletti. Edmund'un gözlerini izledim, bir anlık şok ve dehşeti kaydettikten sonra kafasını vücudundan tek ve temiz bir vuruşla ayırdı.

Savaş alanının üzerine öyle bir sessizlik çökmüştü ki, bir kuş cıvılamaya cesaret ettiğinde çıkan ses kulakları sağır ediyordu.

Bitmişti. Alçak Edmund ölmüştü. Şimdi geriye kalan tek şey ölümden sonrasıydı.

"Dominic," diye seslendi Will'in alçak sesi bana. "Kalkan..."

Sözlerinin algılanması birkaç saniye sürdü ama algılandığında kanım dondu. Koruyucu kalkanımız yavaşça dağılırken dehşet içinde gökyüzüne baktım.

"Hepiniz kuleye gidin, hemen!" Bağırıldım, zaten sıcaklığı hissediyordum.

Kardeşlerim güneşin ilk ölümcöl ışınlarını hissederken duyduğum çığlıklar daha önce duyduklarıma hiç benzemiyordu ve ortalık karıştı. Vampirler uzaktaki taş kuleye ulaşmak için olabildiğince hızlı koşuyorlardı ama güneş onları oracıkta öldürmek için elinden geleni yaptığından hızları bir insanınki gibiydi.

"Çoğu başaramayacak, Dom!" Sienna bana doğru koşarken bile çığlık attı. "Kendini kurtar!"

Yakıcı acı düşünmemi zorlaştırken harekete geçtim ve o benden hızla uzaklaşırken ben Will'e doğru koşmaya başladım.

"Bethany!" diye bağırdı ve tüm gücüyle kulenin aksi yönüne doğru koşmaya başladı.

Hepsinin canı cehenneme.

Hepsini kullandım -yanmanın acısını... türümden yüzlercesinin en zalim, en korkunç şekilde öldürüldüğünü görmenin korkusunu... Edmund'un son, şeytani savuşturması için duyduğum öfkeyi- her bir parçasını beni ileri itmek için kullandım, kardeşimle aramdaki son mesafeyi atlardım ve onu dizlerinden yakalardım.

"Hayır, lanet . Defol git! Kralınız olarak, üzerimden siktir olup gitmenizi emrediyorum!"

Bir at gibi kıvrıldı ve sarsıldı, ama onu yere mıhlarken büyük bedenimi onunkini korumak için kullanarak sıkıca tuttum.

O anda acı sona erdi ve hissettiğim tek şey, olabilecekler için pişmanlıkla karışık bir huzurdu.

Kardeşim yaşayacaktı. Kurtlar ve Diana onu korumaya gelecek, ne olduğunu anladıklarında onu güvenli bir yere götüreceklerdi.

Kadınım yaşayacaktı. Ondan kan almak onu bizden biri yapmamıştı. Ve acı hayal kırıklığına rağmen, onu kurtaracak şey de bu olacaktı.

Tatlı olan buydu.

Ama birdenbire o çok az gibi görünen elli yıl, gerçekleşmemiş bir hayal gibi belirdi.

Ve bu acı bir şeydi.

Ben alırdım. Binlerce kez, kabul ederdim. Ancak o zaman, düşüncelerim yaşam, ölüm ve kader etrafında dönüp , artık yanmadığımı fark ettim.

Aslında   oldukça
havalıydım. "Ne oluyor
lan?"

Will kıpırdanmayı bıraktı ve Bee'nin başımızda dikildiğini, yüzünün korku maskesine dönüştüğünü görmek için dikkatle ondan uzaklaştım.

"O iyi mi? Zamanında gelebildim mi?"

"Dom!" Sienna onun yanına çekildi ve dizlerinin üzerine çöktü. "Bir şeyin yok. Birkaç yanık var ama geçen seferki gibi değil, Tanrı'ya şükür."

Will ayağa fırladı ve önce Bee'ye, sonra da anlamsızca gökyüzüne baktı.

"Nasıl?"

Dudakları titrek bir gülümsemeye dönüştü ve omuz silkti. "Teknik."

Sienna zaten ellerini üzerimde tutarak tüm vücuduma iyileştirici güç gönderiyordu ama o bile Bethany'ye bakmak için durakladı.

"Yanımda getirdiğim devasa çantayı hatırlıyor musunuz? Kurt teknik ekibinden üzerinde çalışmalarını istediğim bir şeyle doluydu. Ne kadar zeki olurlarsa olsunlar, vampir güneş kalkanı üzerine çok araştırma yapmış olabileceklerini düşündüm. Haklı olduğum ortaya çıktı. Çoktan tersine mühendislik yapmışlar ve nükleer bir seçeneğe ihtiyaç duymaları halinde onu nasıl devre dışı bırakacaklarını öğrenmişlerdi. Aynı teknolojiyi mini güneş kalkanları yapmak için kullanmaları sadece birkaç günlerini aldı." Birkaç metre ötede, geniş namlulu bir el fenerinden başka bir şeye benzemeyen siyah bir kutuyu işaret ederken sırtıttı.

İnanılmaz.

Aceleyle devam etti. "Evet, henüz hazır olduklarından emin olmadıklarını söylediler ama yaralılarımızı geri taşıırken Kurtadam Bölgesi'nde sıkışıp kalırsak diye bir düzine kadar paketledim. İşe yarıyor gibi görünüyor! Elka ve kurtlar geri kalanları her yirmi metrede bir yerleştirmeyi neredeyse bitirdi. Sadece bir düğmeye basıyorsunuz ve UV ışınlarını engelleyen görünmez bir koruyucu bariyer oluşturarak aktif hale geliyorlar."

Will ve ben savaş alanını taradığımızda vampirlerin kümeler halinde cihazların etrafında toplandıklarını ve rahatlamış bir şekilde ağladıklarını gördük.

Çıglıklar kesilmişti.

"Gerçek dışı." Will inanamayarak başını salladı. "Sen bir harikasın. Seni zeki, güzel yaratık seni."

Onu kendine doğru çekti ve dudaklarından sertçe öptü.

Kıkırdadı ve geri çekildi. "Ben yapmadım. Ben sadece teslimatçı kızım." "Ve sen de tam zamanında geldin. Tek kelimeyle harika," dedi Will, Bana ters ters bakmadan önce kanlı yüzündeki saçları düzeltti. "Öte yandan sen. Ne kadar aptal olabilirsin? Küstahlığın yüzünden seni zindana atmalıyım."

"Kral olabilirsin ama ben hâlâ senin ağabeyin, generalin ve koruyucunum," dedim, ellerimdeki kabarcıkların solmasını izleyerek. "Buna alışsan iyi olur."

Will'in kaşları çatıldı ve kolumdan tutup beni ayağa kaldırmak için eğildi.

"Seni seviyorum kardeşim."

"Ben de seni," diye homurdandım, Sienna'yı yanımda durması için kaldırırken. "Bu yüzden burada öylece durup canlı canlı pişme riskini göze alamayız. Ne yapacağımızı bilmiyoruz."

kalkanların ne kadar dayanacağını bilmiyoruz. Herkesi Kule'ye götürmeli ve iyi elmaları çürüklerden ayırmalıyız."

"Anlaştık."

Bir saat sonra, Kuzey Kulesi'nin serin taşları tarafından güvenle korunuyorduk. Kurtlar, Edmund güneş kalkanını kapattığında hayatta olan son vampirin hâlâ hayatta olmasını sağlamada kilit rol oynamışlardı. Onlara sonsuza dek borçlu kalacaktım çünkü savaş alanındaki askerlerin çoğunu ben eğitmiştim.

Ve yaptıklarına rağmen öfkemi içimde tutamadım. Edmund'un onların işbirliğini sağlamak için ne kadar ileri gittiğini öğrendikten sonra bile.

"General, lütfen beni affedin. Kızımın kalbine bir kazık sapladı."

"Bizi sıraya dizdi ve sadakat istedi. Ona karşı gelenler o anda kellelerini kaybettiler."

O andan gece yarısına kadar yaptıklarına dair hikâyeler anlatılmaya devam etti. Sonunda, kendi rızalarıyla ona sadık kalanların çoğu bile artık onu kınıyordu.

"Kendisinin söylediğini duydum. Eğer o yaşayamazsa, biz de yaşayamayız." "Bir canavar."

Askerlerin çoğu gibi bunlar da serbest bırakılmadı. William pek çok kişinin unvanını elinden aldı ve diğerlerine hapis cezaları verdi. Bir avuç -Edmund'un zalimlik aşkını sergileyenler bunu hayatlarıyla ödediler.

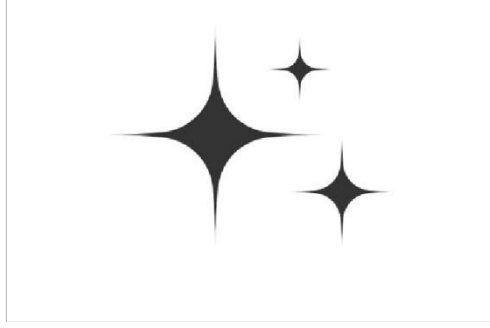
Her krallıkta olduğu gibi, başkaları da olacaktı. Otların arasındaki yılanlar hala aramızda olabilir, ancak yeni hükümdar saltanatına devam etmek istediği şekilde başlamıştı. Adil, eşitlikçi ve iyi olarak.

"Başardık," diye fısıldadı Sienna bana doğru eğilip parmaklarını benimkilerle birleştirirken, kuleden çıkıp gecenin içinde baş başa bir an geçirdik. "Jordan'ın intikamı alındı, Edmund öldü ve biz birlikteyiz."

Beni öperken ne kadar vefasız bir orospu çocuğu olduğumu anladım. Çünkü bir kez daha kalbim acıdı.

Bu kadınla elli yıl geçirmek asla olmazdı.

OceanofPDF.com

Bölüm Yirmi DörtI ve

OceanofPDF.com

Sienna

L Aynaya baktım, bir o yana bir bu yana döndüm ve sonra kaşlarımı çattım. Elbiseyi beğenmediğimden değildi. Elbiseler söz konusu olduğunda, geleneksel, kan kırmızısı taç giyme töreni elbisesi gerçekten göz alıcıydı. Tepeden tırnağa dantel, tam oturmuş, aşağıya doğru her kıvrımı saran bir elbise. Sadece... çok fazlaydı. Bu kadar çekişme, savaş ve sefaletten sonra bir kez olsun giyinip süslenmek ve kendimi normal ve güzel hissetmek güzel bir duygu olmalıydı.

Bunun yerine, bir an önce

Pantolonunu giy ve Havoc'u gezintiye çıkar.

Ayrıca, hala yapılacak çok şey vardı...

"Yüzündeki ifadeyi görüyorum ve durman gerekiyor," diye seslendi Dominic kapı aralığından. "Önümüzdeki iki gün boyunca sakın olacağız. Partinin tadını çıkarın, yerlilerin arasına karışın ve onları etkileyin. Diana'nın halkıyla ittifakımızı sağlamlaştırdıktan sonra eve dönüp geleceği ve Peçe'yi nasıl restore edeceğimizi düşünmeye başlayabiliriz. Tamam mı?"

İçimi çektim ve alt dudağımı çiğnedim. "Pekâlâ. Ama elbise konusunda tereddütlerim var. Bu kadar dar olması gerektiğinden emin miyiz?"

"İhtiyaç mı? Hayır. Ama bunu giyiyor musun?" Yavaşça başını salladı. "Giyiyorsun. Haydi Starshine, yoksa geç kalacağız."

Dominic arkamdan geldi ve elini kalçama koyarak onu sıktı.

"Tabii geç kalmamızı istemiyorsan..." Tek kaşını kaldırdı, bakışlarındaki sıcaklık giderek artıyordu.

"Bana öyle bakmayı hemen bırakmalısın!" Karnımdaki çırpınışları görmezden gelerek kahkahayla karşılık verdim. "Saçım için neredeyse iki saatimi harcadım ve kısa bir sevişme için saçımı mahvetmene izin vermeyeceğim."

"Ah, aşkım..." diye mırıldandı, bana doğru ilerleyerek. "Hızlı bir sevişme hakkında hiçbir şey söylemedim. Yemin ederim acele etmeyeceğim ve senin zamanına değecek. İşimiz bittiğinde saçların umurunda bile olmayacak."

Bana ulaştığında beynim geçici olarak devre dışı kaldı ve anında ona karşı eridim.

"Siz ikiniz biraz ara verebilir misiniz?" Raven kapının hemen dışından homurdandı. "Keşke yanımda birini getirseydim dedirtiyorsunuz bana."

Dominic arkadaşına sakinleştirici bir bakış fırlattı. "Keşke bir kazık getirseydim dedirtiyorsun bana. Burada bir şeyin ortasında olduğumu göremiyor musun?"

"Henüz değil, eğer yanlış yapmıyorsan, ki bundan şüphem yok," diye göz kırparak cevap verdi. "Ama her halükarda, Kraliçe avluda bulunmamızı istiyor. Tören başlamak üzere."

Tören tam olarak buydu. Gerçek bir göreve başlama töreni değildi; o zaten bir gün önce, Kuzey Kulesi'ndeki savaştan bir hafta sonra Blackthorne Kalesi'nde yapılmıştı. Bu, Will'in taç giymesini kutlamak için eski düşman topraklarında düzenlenen törensel bir ziyafetti. Temel olarak, parti yapmak ve kurtlar ile vampirler arasında sürekli iyi niyet ve dostluk yaratmak için bir bahaneydi... ve ben, her ne boksam.

Hissettiğim ince, kalıcı huzursuzluk duygusunu bir kenara ittim ve Dom'un omzunu okşadım.

"Yağmur kontrolü, koca adam."

Çenemi avucunun içine aldı ve çekilmeden önce yakıcı bir öpücükle ağzını ağzıma yapıştırdı.

"Buna güvenin."

Raven tiksintiyle inledi ve üçümüz aşağıya indik.

Büyük odaya vardığımızda, ekibimizin geri kalanı çoktan hazırды. Will ve Bee çıkırtıdayan şöminenin yanında durmuş usulca sohbet , Myrr ve Diana kanepelerden birine oturmuş, başları birbirine yakın, derin bir tartışmanın içindeydiler. Lycan, Düşes ve Lochlin bir çember oluşturmuş, Southwind'li Nicholas'ın söylediklerini dikkatle dinliyorlardı. Ancak o zaman değer verdiğim herkesin bu odada olduğunu fark ettim... bu Âlemde.

Bunun nasıl olduğunu asla anlayamayacaktım. Elimi saçımdaki kelebek iğneye götürdüm ve iğnenin önceki sahibi için sessiz bir dua ettim. Adı Hannah'ydı ve açık artırmada satın alınmaktan ve korkunç bir bilinmezle yüzleşmekten kaçınmak için o iğneyle kendini öldürmüştü.

Eğer vampirler tarafından satın alınıp Hasat Oyunları'na katılsaydı, Edmund'un gazabından kurtulup yaşayabilir miydi?

Sadece birkaçımız vardı.

Burada mutlu olabilir miydi?

Asla bilemezdim. Tek bildiğim, o kalemlerin ve açık artırmaların geçmişte kaldığıydı. En azından hem Diana'nın hem de Will'in emriyle bir daha asla insan ticareti yapmayacak olan kurtlar ve vampirler için. Will'e vampirlerin beslenmesini sorduğumda, kalem olmadan kan verebilecek pek çok kişi olduğunu söyledi.

Will gülümsedi ve omzumu okşadı. "Bizim türümüze aşık, istekli bir kitapsever bulmak için bir kütüphaneye ya da kitapçıya bakmanız yeterli."

Büyük İmparatorluğu'nun geri kalanı da aynı fikirde olacak mıydı? Bunu sadece zaman gösterecekti.

Bebek adımları. Bir adım diğerinin önüne geçince ilerleme kaydediliyordu. Değişim için bastırmaya devam etmemiz gerekiyordu.

"Hazır mısınız?" Diana ayağa kalkıp hepimize soru dolu gözlerle bakarken sordu. Will başını sallayarak, "Her zamanki gibi," dedi.

"O halde insanlara iyi vakit geçirtelim," dedi Kraliçe nadir görülen bir gülümsemeyle. "Bence herkes bunu hak ediyor."

Diana'nın kişisel korumalarından üçü arkasından gelirken, bir birim olarak avluya yöneldik. Dışarı çıktığımızda, değişikliklere hayret etmekten kendimi alamadım. Cephaneliğimiz ve idman alanımız olarak kullanılan yer, havadaki soğukluğa rağmen çiçeklerle ve yeşilliklerle dolu Viktorya tarzı bir bahçeye dönüşmüştü. Üzerlerine konan yemeklerin ağırlığıyla şimdiden inlemeye başlayan uzun masalar devasa alanın çevresini sarmıştı ve Myrr sevinçle ellerini çırpıyordu.

"Ben kendi adıma bundan büyük keyif alacağım."

Yüzlerce iyi dilekçi, vampir ve kurt, alana yayılmış, sessizce daireler çizerek konuşuyorlardı, hala büyük ölçüde kendi türlerinden olsalar da bazıları aralarına karışıyordu.

Bebek adımları.

"Bir şey hissediyor musun?" Avlunun güneş gören doğu tarafına yaklaşırken Dom'a sordum.

"Hayır. Gerçekten kendilerini aşmışlar."

Diana'nın isteği üzerine, kurt teknoloji ekibi aceleyle iki büyük güneş kalkını yaratmıştı. Biri alanı korumak için, diğeri de her ihtimale karşı bir yedek. Yine de

Bölgeler arasındaki ittifakın bir başka sembolü de gerilimin azaltılmasında uzun bir yol kat etti.

Will ve Diana'nın bu işi yürütme arzusu nedeniyle, bunun uzun ve verimli bir ilişkinin başlangıcı olacağından emindim. Bu ilişki, tek bir hedef doğrultusunda birleşik bir güç oluşturmak için diğer bölgeleri de işin içine katmanın temel taşı olabilir.

Çok geç olmadan Peçe'yi onarmak için.

Dom'un Kuzey Kulesi'nde birkaç raunt dövüştüğü iblis gergedanları tarif edişini düşündüm ve irkildim.

Bazı gruplar diğerlerinden daha kolay olabilirdi ama en azından umut vardı.

Diana, Will, Evangeline ve Lycan küçük grubumuzdan ayrılarak avlunun ön tarafındaki kürsüye doğru ilerlediler.

Diana bir adım öne çıktı ve elini kaldırdı. Sadece bu asil hareketle konuşmalar dağıldı ve sonra kesildi.

"Biz dördümüz, eski muhafızlar ve yeniler, daha önce deneyimlemediğimiz bir dönemi başlatmak için karşınızdayız," dedi ve yanındaki diğerlerine saygı dolu bir baş hareketiyle işaret etti. "Barış, işbirliği ve uyum içinde bir dönem. Ailelerimiz ve sizin için bir güvenlik. Bundan daha fazla gurur duyamazdım-"

"Hain!"

Tek ses sadece on metre ötedeki bir adamdan geliyordu ama Diana'nın en hızlı muhafızı bile yayını kaldırıp ateş ederken ona zamanında yetişemedi.

O anda zaman yavaşlamış gibiydi. Dominic bağırışlar arasında kız kardeşine doğru hamle yaptı. Olduğum yerde donup kaldım ve Lycan'ın kendini Diana'nın önüne atıp kalbine bir ok saplamasını dehşet içinde izledim.

Bir an için dünya sessizliğe büründü, kulaklarımda teneke gibi bir uğultu duyuldu ve kaos hüküm sürdü. Diana'nın kişisel korumalarından ikisi onun üzerine atladı,

Üçüncüsü yakın dövüŖe önderlik ederek tetikçinin etrafını sararken, vücutlarıyla onu daha fazla saldırıdan koruyorlardı. Dominic beni kollarının arasına aldı, ağzı hareket ediyordu ama ne dediğini duyamıyordum.

Sonunda Evangeline'in çığlığı Ŗokun sisini dağıttı. "Hayır!"

Dom'dan sıyrıldım ve Lycan'ın yanına koŖtum. Nefes alış verışı güçlölkle ve çatırdayarak gerçekteŖiyordu, sararmıŖ yüzü solgundu.

"Lycan?" Yanında dizlerimin üzerine çökerken çılğınca fısıldadım. TaŖ zemin çoktan kanla yapıŖ yapıŖ olmuŖtu ama bunu görmezden gelerek ellerimi yarasının üzerinde tuttum. "Bunu düzelteceğim. Her Ŗey yolunda, iyi olacaksın." Evangeline yanımda diz çöktü ve onun elini tuttu.

"Çocuk sihirli, aşkım," diye mırıldandı, sesi gözyaŖlarıyla boğulmuŖtu. "Bunu yapabilir, o yüzden benim için dayan."

Lycan'ın nabzı çabalarımaya rağmen giderek zayıflıyor ve düzensizleŖiyordu ve panik içime yerleŖti. Tıpkı Jordan gibi.

Dom'a baktım. "Okun ucunu kırıp önce onu çıkarmayı deneyelim mi?"

Ama cevap veren Lycan oldu.

"Altın uçlu." Yüzünü buruŖturdu ve parmaklarını sevgilisinin parmaklarına dolamıŖken bile başını güçsüzce salladı. "Artık çok geç Eva. Ŗu anda bile içimden akıp gittiğini hissedebiliyorum ama değıl. Her zaman kollarında bir gece geçirmek için bir ömrü değıŖebileceğimi söyledim. Ciddiydim. Bugün mutlu bir adam olarak öleceğim."

Düşes'e güneŖi, yıldızları ve ayı asmıŖ gibi baktı. Ve sonra gülümsedi.

"Kızlarımıza iyi bak, tamam mı?"

Evangeline başını telaşla salladı, kendini daha da yaklaştıırken etekleri hışırdadı. "Hayır, lütfen böyle şeyler söyleme, kalbim." Başını kaldırıp bana baktı, ağlamaklı gözleri yalvarıyordu. "Sienna!"

Enerjimi cevap vermek için harcamadım. Enerjimin her zerresini Lycan'ın kötüleşen bedenine aktarmakla meşguldüm ama tıpkı Jordan'a yaptığım gibi boşuna. Bu nasıl tekrar olabilirdi? Neden işe yaramıyordu?

"Aşk..."

"Konuşmayı kes!" Dom'a ters ters baktım. "Odaklanmam lazım, lanet olsun!"

Ama ne kadar denesem de o zayıf bağlantıyı bile bulamadım. Yaşlı kurdun kalbi atmayı bırakmıştı.

"Sienna..." Bu sefer konuşan Diana'ydı.

Diana, tacı gitmiş ve unutulmuş, yüzü gözyaşlarıyla lekelenmiş, gözleri ışıktan yoksun bir halde tekrar konuştu.

"Her şey bitti. O gitti."

***

Saatler sonra, büyük odada sessizce oturuyorduk. Ben, Dominic, Will, Bee ve Diana. Düşes odasında tek başına sevgilisiyle son vedalaşmasını yapıyordu. Hepimiz kıyafetlerimizi değiştirmiştik ve konukların hepsi evlerine gitmişti.

Lycan'ı öldüren hariç.

Yaşlı kralın öldüğünden emin olduğumuzda, Evangeline'e bir şeyler olmuştu. Başka birine dönüşmüştü. Daha önce hiç görmediğim başka bir şey.

Hayran olduğum, sessiz bir güce sahip, kültürlü, sofistike kadın gitmişti. Ve onun yerini alan şey dehşet vericiydi. Bir an yere diz çökmüş, Lycan'ın elini kendi elinin içine almış sallanıyordu.

ileri geri gidip geliyor, boğazında kalbimi parçalayan bir feryat yükseliyordu. Sonra, yükseliyordu. Yavaşça. Kesinlikle. Ve yüzünü tekrar gördüğümde, acı ve nefretten oluşan bir maskeydi, o kadar kapsayıcıydı ki beni derinden sarstı.

Şimdi düşündüğümde, imkansızlıklarla dolu bu yerde bile hala gerçek dışı görünüyordu. Ne kadar da hızlı hareket ediyordu, ekrandaki bir görüntü gibi, taş zeminden atıcıyı sıkıştırmış olan insanlara doğru sıçradı. Geriye sadece tek bir figür kalana kadar onları parçaladığında, bir vuruştan sonra bowling lobutları gibi havaya savruldular.

"Duruşma talep ediyorum," dedi, kadın yavaşça üzerine doğru gelirken bir yengeç gibi geriye doğru sıçradı.

"Bir deneme mi?" Gülümsemesi tüyler ürperticiydi. "Duymadın mı? Mahkeme çoktan sonuçlandı ve bu vesileyle seni ölüme mahkûm ediyorum. Sonsuza dek acı çekebilirsin," diye tısladı, gözleri parladı, dişleri adama saldırırken ışıldıyordu.

Başımı çevirdim ama ilk korkunç darbeyi görmeden önce değil.

Şimdi, sonrasında, her şey kötü bir rüya gibi geliyordu. Lycan'ın hâlâ ölmüş olması ve kanının avlunun taşlarını boyaması dışında.

Diana, bakışları önündeki şömineye kilitlenmiş bir halde, "Burada büyük bir glad-handing yapmamız gerekecek," diyordu. "Bu her iki bölgeden de pek çok insanı ürkütecek." Omzunun üzerinden, kolunu hafifçe ağlayan Bee'nin beline dolamış olan Will'e hızlı bir bakış attı. "Bugün ilerleyen saatlerde bu konuyu nasıl ele almak istediğimizi konuşmalıyız. Belki başlangıç olarak ortak bir açıklama yaparız ve sonra-"

Will başını yavaşça sallayarak, "Kes şunu," diye mırıldandı. "Sadece dur. Politika bekleyebilir. Olanları sindirmek için hepimizin, en çok da senin bir dakikaya ihtiyacımız var. Lycan'ın yasını tutmak ve ayaklarımızı yeniden yere basmak için."

Kısa, neşesiz bir kahkaha attı.

"Bir günlüğüne kral olmuş bir adam gibi konuştun. Hasar kontrolü birinci önceliktir. Eminim hepiniz bunun farkındasınızdır?" Oda sessizliğe büründü. Hepimizin yüzünü taradı ve sonra omuz silkti. "Peki. İsterseniz hepiniz burada oturup çorbanızın içinde ağlayabilirsiniz ama benim yapacak işlerim var."

Sanki Edmund'un kendisi peşindeymiş gibi uzaklaştı ve bize de onun gidişini izlemek kaldı.

"Öyle demek istemedi," dedim o gittikten sonra usulca. "Hâlâ şokta. Acısı geçecek ve geçtiğinde de hepimizin ona yardım etmesine ihtiyacı olacak."

Dom elimi sıktı ve başıyla onayladı. "Hazır olduğunda burada olacağız."

"Çorba aslında kulağa hoş ve rahatlatıcı fikir gibi geliyor," dedi Bee burnunu çekerek. "O zaman neden gidip hepimiz için biraz yapmıyorum? Düşes'in yemeyeceğinden eminim ama bir şeyler yapmam lazım..."

Will anlayışla başını sallayarak, "Ben de seninle geleceğim," dedi.

Diğerleri kısa bir süre sonra beni ve Dom'u yalnız bırakarak uzaklaştılar.

Anında ona doğru kıvrıldım ve büyük bedeninin sıcaklığının beni rahatlatmasına izin verdim.

"Bittiğini sanmıştım. Her şeyin değil elbette. Ama kurtlar ve vampirler arasındaki savaş. Bir ertelememiz olacağını düşünmüştüm... iyileşmek için biraz zaman. Şimdi bu..."

"Lochlin'le konuşurken, sanırım birkaç kişi dışında her şey bitti. Ateşkesimiz gerçekten hepimiz için bir nimet. Ama hala delilikten muzdarip kurtlar var ve onun da onlardan biri olduğunu tahmin ediyorum. Doktorlar bunu belirlemek için otopsi yapacaklar ama tabii ki deli ya da başka türlü nefreti canlı tutmak isteyenler her zaman olacaktır. İleriye dönük olarak aşırı gayretli olmamız gerekiyor. Halka açık toplantılardan önce silah kontrolleri, bu tür

bir şey. Böyle bir şeyin bir daha yaşanmaması için protokollerin ve eğitim uygulamalarının paylaşılması konusunda General Whalen ile görüştüm bile."

Yüzümü göğsüne bastırdım ve Lycan'ın taş zemine yayılmış bedeninin görüntüsünü bastırmaya çalıştım.

"Evangeline'in bize ihtiyacı olacak."

Bunu her düşündüğümde kusacakmış gibi hissediyordum. Gerçek aşkıyla birlikte olabilmek için onca yıl beklemişti, ama ondan koparılmıştı.

"Ve o da bize sahip olacak," dedi Dom, sesi kararlılıkla cınlayarak.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama Sienna'yla biraz yalnız kalmak istiyorum, mümkünse."

Dom'dan ayrıldığımda Myrr'ın bize doğru topallayarak geldiğini gördüm, alnı her zamankinden daha da kıvrılmıştı.

"Gidip Düşes'e bir göz atayım, sonra da yiyecek bir şeyler bulabilir miyim diye bakayım. Yakında görüşürüz," dedi Dom ve yukarı çıkmadan önce eğilip alnımdan öptü.

Myrr geri dönüp benimle yüzleştğinde odadan daha yeni çıkmıştı. "Korkarım Lycan'ın ölümü Düşesinizin içinde bir şeyleri kırmış olabilir," dedi boğumlu ellerini birbirine vurarak. "Söylediği şeyler mantıklı gelmiyor. Benden sürekli bir kehanet istiyor ama bildiğiniz gibi bu işler öyle yürümüyor. O düşünüyor-"

Cümlesinin ortasında durdu ve vücudu sertleşirken gözleri büyüdü.

"Corumbra..." Yine o erkek sesi. "İmparatorlukları ve dünyayı kurtarmak için hayati adımlar attınız ama burada durmamalısınız. Her ne pahasına olursa olsun korunmalısın. Etrafını seni sevenlerle çevrele, çünkü sen olmazsan onlar da olmaz. Hiçbir şey olmaz."

"Lütfen, henüz gitme. Yardıma ihtiyacım var!" Yalvardım, Myrr'a doğru koştum ve kalbimin çılgınca çarpışını sakinleştirmeye çalışırken elini tuttum.

"Daha fazla

bu şifreli saçmalığın. Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum!"

"Eve yakın durun. Gölgelemin içindeki kardeşleriniz bulunana kadar hayatta kalın. Ancak o zaman Peçe'yi geri getirebilirsiniz."

"Eve yakın bir yerde kalırsam onları nasıl bulacağım?" Kafam o kadar karışık ve üzüntülüydü ki doğru düzgün düşünemiyordum.

"Bu senin yolculuğun değil, Corumbra. Bu başka birinin görevi."

"Yani burada oturup beklerken çorbamın içinde ağlamam mı gerekiyor?" Diana'nın cümlesini taklit ederek talep ettim, içimde öfke yükseliyordu.

"Eğer denizlerin yeniden hayatla dolup taşıdığı bir gelecek görmek istiyorsan. Ormanın geliştiği, çiçeklerin açtığı ve yumurtaların çatladığı bir yer... Belki senin yumurtaların bile olabilir, Corumbra."

Bir için ne dediğini anlayamadan ona baktım. "Az önce ne dedin sen?" "Bir çocuk, Corumbra. Belki iki tane bile olabilir."

Bunu ummaya bile cesaret edememiştim. Ve yine de umutlar yeşerdi, sadece yıkılmak için. "Sadece eşimi ve yavrularımızı bırakıp solup ölmemi izlemek için mi?"

Bu sözleri söylerken bile kendimden nefret ediyordum. Şikayet etmeye hakkım yoktu. Daha fazlasını istemeye hakkım yoktu. Hele ki Evangeline'in sahip olduğundan çok daha fazlasına sahip olma şansım varken.

"Ne yazık ki Corumbra, sen ve diğer anahtarlar omuzlarınızdaki Peçe'nin ağırlığından daha fazlasını miras aldınız. Ayrıca her biriniz iki hediye ile kutsanmışsınız. İlki her bir anahtar için tekil. İkincisi ise hepinize verildi; Sonsuz yaşam. Size zarar verecek olanlardan uzak durduğunuz sürece asla ölmeyeceksiniz."

Sonsuz yaşam.

Ölümsüz müydüm?

Daha fazla soru sormalıydım. Daha fazla ayrıntı için baskı yapmalıydım... ama sesimi tekrar bulduğumda, Myrr bir kez daha sütlü gözlü ve

Kaşlarını çatarak.

"O lanet olası tanrı yine bedenimi ele geçirdi, değil mi?" diye sordu alnını ovuşturarak. "Bu en hafif tabirle sinir bozucu. Bana her zaman eski moda bir kehanet ver." Yüzümü inceledi ve kaşlarını çattı. "Başına tuğla ile vurmuşum gibi görünüyorsun. İyi misin?"

"Evet. Ben sadece... bunalmış durumdayım, hepsi bu."

Dominic elinde dumanı tüten bir güveçle odaya geri dönerken, "Geyik eti yahnisi zaten yapılmıştı," dedi. "Onunla işin bittiyse, Myrr?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"İşim bitti," diye başını sallayarak onayladı. "Mutfakta biraz daha güveç var mıydı acaba?"

"Benimkini ye," dedim, yemek zorunda olmadığım için minnettar olarak. Midem düğümlenmişti ve yemek yemek aklımdaki son şeydi. Kaşları çatık Dom'a döndüm. "Hadi Havoc'u gezdirelim ve biraz hava alalım. Döndüğümüzde Bee'nin çorbasından biraz içerim."

Bu konuda benimle kavga etmek ister gibiydi ama kendini durdurdu, bunun yerine yahniyi tartışmadan Myrr'a verdi.

Takip ettiğinden emin olmak için arkama bakmadan ahıra doğru koştum, koşarken huzursuz bacaklarım çalkalanıyordu.

"Çılgınca bir şey mi yapmak üzeresin?" Dom yanımda koşarken sordu. "Seni durdurmaya çalışmayacağım, dersimi aldım ama bir uyarı alsam *olurdu*."

"Hayır. Benimle güvendesin... şimdilik." Ahıra vardığımızda Timmy'yi orada atları sularken bulduk. "Kızım nasıl?" Yaklaşırken sordum.

"Oldukça şaşırtıcı, bayan. Onu sizin için eyerleyeyim mi?"

Başımı salladım. "Gerek yok. Bunun yerine onu eyersiz götüreceğiz."

Dominic bir homurtu çıkardı. "Bunun nesinin çılgınca *olmadığını* paylaşmak ister misin Starshine?"

"Ben ve kız arkadaşım bir anlaşma yaptık, bu yüzden bundan sonra en iyi şekilde davranacak. Sana karşı bile."

Birkaç dakika sonra ikimiz de Havoc'a binmiştik ve Dom'un kollarını belime dolamıştım. Kalçalarımınla onu sıktım ve koşturmayı başladık.

Ve sonra uçuyorduk. Havoc'un yepyeni, parlak tüylü kanatları açılmış ve bizi yukarıya, gece gökyüzüne doğru uçurmuştu. Dişi Avcı ve ben bir şekilde, birlikte, onu iyileştirmeyi ve ona uçuş yeteneğini vermeyi başarmıştık. Buna hâlâ tam olarak inanamıyordum.

"Buna alışabileceğimi hiç sanmıyorum," diye itiraf etti Dominic, belimi kavrayışı sıkılaştırmıştı. "Bir iblis ordusuyla savaşmak mı? Bana uyar. Eyeri bırak, paraşütsüz at sırtında gökyüzünde uçmak? Bunu yapmana izin verdiğim için bile bende bir sorun olduğunu düşünüyorum."

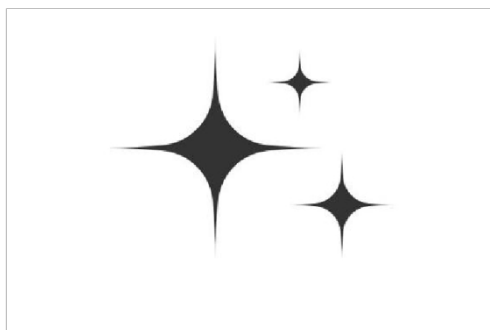
"O zaman az önce aldığım haberi duyunca çok heyecanlanacaksınız..."

Dominic'e diğer anahtarlardan bahsettim. Sonsuz yaşam ve çocuklarımız hakkında. Ve keder karşısında bile sevindik. Yol boyunca hala denemeler olacaktı. İşler iyiye gitmeden önce daha da kötüleşecekti ama ya başarırırsak? Ödüller çok zengin olacaktı. Arkadaşlar, aile, huzur ve hepsinden önemlisi? Eşim.

Bunu asla hafife almam. Tek bir gününü bile. Daha çok savaşacak ve daha çok sevecektim. Çünkü ne kadar acımasız olursa olsun, bu dünya kurtarılmaya değerdi-Havoc gökyüzünde bir döngü yaptı ve Dom'un parmakları

Beni daha yakına belime sarıldı ama en azından onu tek başıma kurtarmak zorunda değildim.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Sonsöz

Diana

OceanofPDF.com

Bir ay sonra.

I Kendimi yatağa bırakırken yüzümü Lycan'ın yıpranmış kazağına gömdüm ve göğsümden bir hıçkırık koptu.

Hala onun gibi kokuyordu... deri ve baharat.

Bu kadar kötü acımasının geçmesinin zaman alacağını biliyordum, ama o zamana kadar sadece bir gün bile razıyım. Göğsümün ikiye bölünmüş gibi hissetmediğim *bir* gün.

"Ah, Baba... tek düşünebildiğim seni ne kadar özlediğimken halkımıza nasıl liderlik edebilirim?"

İlk birkaç gün idare ettim. Hizmetlerini planladığım, diplomasi meseleleriyle uğraştığım ve halkımın güvenini sarsacak tam bir çöküş yaşamamaya çalıştığım için bir faaliyet bulanıklığıydı. Ama kale karanlık ve sessiz olduğunda?

Tamamen çözüldüm. Bu geceki gibi.

Bunun olacağını neden tahmin edemedim? Neden önlem olarak katılımcıların silahsız olduğundan emin olmadım?

Çünkü sen iyi bir lidersin ve çalışanlarının sana güvendiği gibi sen de onlara güveniyorsun, dedi içimden bir ses.

Bu ses Lycan'ın sesine çok benziyordu... "Ve bak bu bana neye mal oldu?" Düzensiz bir kahkaha ile fısıldadım.

Ama zaman kimse için durmadı. Babam kadar büyük biri için bile. Kurtların kralının bana karşı hiçbir yükümlülüğü yoktu, sadece sevgilisine benimle ilgileneceğine dair bir söz vermişti. Ve verdiği şey bunun çok ötesine geçmişti. Beni başka bir klana verebilirdi. Beni izledi

uzaktan büyüttü ve güvende olmamı sağladı. Onun yerine, beni evine aldı. Beni her anlamda ailesinin bir parçası yaptı. Bana sert ama adil bir el ile nasıl hükmedeceğimi öğretti. Bana sevmeyi ve sevilmeyi öğretti.

Ve şimdi o gitmişti. Beni kurtarmak için ölmüştü.

"Devam et Diana," diye mırıldandım, kazağı bir kenara fırlatmak için hamle yaptım ama onun yerine başımın üzerine çektim. "Bu oda kendi kendine boşalmayacak."

Bu noktaya gelmem biraz zaman almıştı ama muhtemelen birkaç hafta daha erteleyebilirdim. Sadece buradaki tüm hatırlatıcılar beni sürekli cezbediyordu ve dikkatli olmazsam bu yatak odasında delirebilirdim. Eşyalarını karıştırmak, eski fotoğraflara bakmak ve çocukken benim için çaldığı plakları karıştırmak...

Büyük dolu parçaları pencere camlarına çarparken dışarıda bir rüzgâr uğuldadı.

Dışarıda zaman ilerliyordu. Hava her geçen gün daha da düzensizleşerek azalmaya devam ediyordu. Eğer diğer anahtarları bulamazsak, hem de çok yakında, geri dönüşü olmayan bir noktaya varacaktık. Lycan'ı çoktan kaybetmiştim ve Düşes, Tanrı onu korusun, kendinin sadece bir hayaletiydi. Diğerleri eve gittiğinde o geride kalmıştı. Bunun sadece iyi olacağını bilene kadar olduğunu söylemişti ama ben bundan daha fazlası olmasından korkuyordum. Zar zor yemek yiyor, zar zor konuşuyor ve kütüphanede insanlardan çok kitaplarla vakit geçiriyordu. Sanki ikisini de kaybetmiş gibiydim.

Ve bundan daha fazlasını feda etmek istemiyordum.

Yenilenmiş bir amaç duygusuyla masasına doğru ilerledim ve parmaklarımı pürüzsüz yüzeyde gezdirdim. Sonraki üç saat boyunca temizlik yaptım. Çerçevelerdeki resimleri indirdim, bazılarını kutulara koydum, bazılarını da

kendim ya da Evangeline. Kıyafetleri katlıyor, çekmeceleri boşaltıyordum. Ancak albümlere ulaştığımda durabildim.

Belki bir kez daha, eski günlerin hatırına.

Kendi kültürümüzün müziğini seven bir kurtadam için Lycan'ın insanlar aleminin müziğine de derin bir sevgisi vardı. Özellikle de 1950'lerin doowop tarzını. En sevdiği?

Earl Dükü.

Şarkı sözlerinin asıl vurucu olduğunu ancak son zamanlarda fark ettim.

Kapağından çekiştirdim ve plak diskini pikaba yerleştirdim. Sonra açtım ve iğneyi ayarladım.

Müzik başladığı anda gözlerimden yaşlar boşandı ve daha önce hiç ağlamadığım bir şekilde ağladım. Ruhumdan gelen ve göğsümü acıtan derin hıçkırıklarla.

"Ve seni tuttuğumda, benim Düşesim olacaksın. Earl Düşesi."

"Lanet baba," diye mırıldandım, gözyaşlarımı sümüğümü yüzümden silip tekrar kapağa uzandım.

Müziği kapatma ve bu berbat işi bitirmeleri için hizmetçileri gönderme zamanı.

Ama plağı evine geri götürmek için hareket ettiğimde, bir kâğıt parçası yere düştü.

Titrek bir elimle kâğıdı alırken kalbim çarparak eğildim. Babamınilmekilmek işlediği el yazısı kâğıdı kaplıyordu ve ben zorlukla yutkunarak okumaya başladım...

Eğer bunu bulduysan Diana, ben artık yokum demektir. Muhtemelen savaştaki yavrulara ayak uyduramayacak kadar yaşlı ve yavaşım. Hayat böyle. Bilmen gereken en önemli şey, senin benim en büyük neşem olduğundur. Sen olmasaydın hayatımın ne kadar boş olacağını hayal bile edemiyorum.

bana verseydi, bu yeterli olurdu. Seninle ve başardığın her şeyle gurur duyuyorum. Şimdiden benim olduğumdan daha iyi bir lidere sin.

Bu kadar yeter. Şimdi, işin zor kısmı.

Sana daha fazla yük olmaktan nefret ediyorum kızım, ama korkarım ki yapacak bir şey yok. Bozulmuş olanı düzeltmemize yardımcı olabilecek bir şey arıyordum. Kahin'in bana gizlice söylediği bir şey hepinizi kurtarabilir. Yıllar önce, ben hala kralken ve siz daha çok güvenirken, kalemize bir adam geldi. Büyüleyici, gümüş dilli ve yakışıklı. O adam almaya hakkı olmayan bir mücevherle bölgemizi terk etti. Onu geri almalyız, kızım. Ancak o zaman diğer anahtarları bulabiliriz.

Ancak o zaman Peçeyi onarabiliriz.

Gözlerimin önünde bulanıklaşan kelimelere bakarken bir anı beni ele geçirdi. O gümüş dilli yılanı çok iyi hatırlıyordum. Yakut taştan daha fazlasını alıp gitmişti. Kalbimin bir parçasını da almıştı.

Kağıdı elimde buruşturdum, içimde çelik gibi bir kararlılık duygusu dolaşıyor ve gölgesindeki kederi yumuşatıyordu.

Artık bir amacım vardı. Ve amacım Maverick Wilder'ı, o omurgasız, hırsız piçi bulmak ve benden aldıklarını geri almaktı.

Hepsini... ve daha fazlasını.

Yeni ittifaklarla birlikte yeni düşmanlar da geliyor ve düşen Peçe giderek büyüyen bir sorun. Claimed by Fate'i yuttuktan sonra Sienna ve Dominic'in hikâyesini tamamlayan Caged by Fate sizi bekliyor. İntikam almak için yola çıkan ama onun yerine yasak aşkın vaadini bulan Diana'nın eski bir yanlışı düzeltme arayışını kaçırmayın.

KADER TARAFINDAN KAĞITLANMIŞ

I Her zaman sığınağım olan Kurtadam Bölgesi'nin ama yine de halkımı kurtarmak için onlardan ayrılmak zorundayım. Dünyamız parçalanıyor ve babamın bana verdiği görevi yerine getirmeli ve onları iyileştirmeliyim. Hepimizi koruyan peçe.

Önümde ölümcül bir yolculuk var ve kimse gittiğimi bilmemeli - ben gidersem tacı çalacak çok kişi olur. Küçük, gizli bir birlikle kurtuluşumuzun anahtarı olan değerli taşı bulmak için suyun ötesine, daha önce hiç ayak basmadığım bir diyara, insan diyarına gidiyorum.

Keşke tek dönüm noktam bu olsaydı. Kalbim, peşinde olduğum adam, almaya hakkı olmayan bir mücevherle birlikte kalbimi de çalan adam ve yanımda duran adam arasında parçalanmış durumda.

Sahip olmaması gereken yeteneklere sahip bir insan. Beni ateşe veren ve vücudumu daha fazlası için sızlatan bir ağza sahip bir vampir. İkisi de bir kraliçe olarak kalbimi koyduğum yerde olmamalı. Ama yine de... İkisine de çekiliyorum.

Gözlerimi gerçek ödülден ayırmamalıyım... ve kalbimin beni yönlendirmesine izin vermemeliyim.

Çıkış Gününde Bildirim Alın

OceanofPDF.com

Bağlanalım!

FACEBOOK OKUYUCU GRUBU
INSTAGRAM TIKTOK

OceanofPDF.com

Paha Biçilemez - Bir Rylee Adamson Romanı

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

Tçift, çocuğunu kaybetmiş herhangi ebeveyn gibi görünüyordu; elleri birbirini tutuyordu, gözlerinin altında koyu halkalar vardı, Yeterli yemek, su ya da uyku olmadığı için solgun bir cilt - bir ihtimalin en zayıf parıltısı, birinin onları bana göndererek attığı bir umut kırıntısı dışında. Tek fark buydu. bir fark. Her ebeveynin en kötü kabusu, yaptığım işte en iyi olmamın sebebidir. Ya da belki daha doğrusu, yaptığım işi yapmamın *tek* nedeni. "Lütfen polis, bir şey olmadığını, bize yardım edemeyeceklerini söylüyorlar. Gittiğini, hiçbir ipucu olmadığını ve onu bulamadıklarını söylüyorlar. Lütfen, bize yardım edebileceğinizi söylediler." Anne Maria bana yalvardı, tüm vücudu kimsenin ona umut vermeye cesaret bile edemeyeceği bir şeyi yapmam için bana yalvarıyordu. Sesi kültürlü, üst tabakadan ve Doğu Yakası züppesi gibiydi. Ama şu anda öyle görünmüyordu. Kıyafetleri buruşuk, tasarımcı işi ama ütülenmemiş ya da o kadar temiz bile değil, saçları dağınık ve gözlerinin altında torbalar var. Çocuksu bir yanım kudretlinin alçaldığını görmekten zevk alıyordu. Tek dileğim çocuğu kaçırıldığı için böyle olmamasıydı.

Onlara yardım etmeye çoktan karar vermiş olmama rağmen hemen cevap vermedim. Korkusu ve umudu beni boğan, tek bir kelime söylememi engelleyen somut bir ağırlıkla odayı doldurdu. Bulabilsem bile bir çocuğu orada bırakmazdım, çocuğun ailesi serseri olsa bile. Ki çocuğun babasının şişinerek bana sözlü saldırıda bulunmaya hazırlanmasına bakılırsa durum açıkça böyleydi. Avukat ya da yargıç olduğunu tahmin ettim.

"Lanet olsun sana!" Ayağa fırladı. Kıyafetleri, ağabeyinin elden düşme kıyafetlerini giyiyormuş gibi vücudundan sarkıyordu; yumrukları

taraflar. "Madem yardım etmeye çalışmayacaktınız, neden bizi buraya kadar getirttiniz? Kuzey Dakota'nın ortasına, ne için, bize 'Tüh, üzgünüm, olmayacak' demek için mi? Ne tür bir sadist kaltaksın sen?"

Sanırım adı Don'du, ucuz otel odasının etrafında dolaşarak tiradına devam etmesine izin verdim ama sözünü kesmedim. Anlamsızdı. Sonunda sessizlik onu yakalayıp sözlerini boğana kadar konuşacaktı. Maria aşırı doldurulmuş bir sandalyede oturuyordu, vücudu kıpır kıpırdı; kocasının öfkesi belli ki onu üzen fiziksel bir enerjiydi. Bu enerji benden yuvarlandı, bu da ona daha fazla enerji verdi, öfke nöbeti için daha fazla yakıt sağladı. Beni rahatsız eden tek ebeveyn öfkesi kendiminkiydi ve ikisi de hayatımdan çıkmıştı. Elbette bu onların kararıydı, on altı yaşındayken beni hayatlarından çıkarmışlardı. Ama ben, evlatlık çocukları, biyolojik kızlarını öldürmekle suçlanınca ne bekleyebilirsiniz ki?

Bekledim ve bir dakika daha geçtikten sonra gücü tükendi ve çok sert, çok hızlı itilen bitkin bir canavar gibi üfleyerek durdu.

"İşin bitti mi, Don?" Sesim alçak ve sakindi.

Bir kez başını salladı, başka bir durumda, eğer yanımda olsaydı, bıçaklarımdan birine uzanmama neden olacak keskin bir hareket.

Kanepeyi işaret ettim. "Karının yanına otur. Konuşulduğunda konuş, sorularıma cevap ver ve bunun dışında çeneni kapa." Oturdu ve ben de zihinsel olarak sırtımı sıvazladım.

İyi iş, Rylee, bir an için neredeyse durumu kontrol eden bir yetişkin gibi konuştun.

Onun bir avukat olduğuna dair hayallerim, tartışmaya bile tenezzül etmediğinde suya düştü. O zaman eski parayla, tüm hayatı boyunca babasının şirketi için çalışmak bir sonraki en iyi tahminimdi.

Ucuz otel sehпасının üzerindeki resimlere baktım. K     bir kız bana gülümsüyordu; yedi ya  larında ya da o civarda, benimkine pek benzemeyen koyu kumral saçları ve ela gözleri vardı - benim     renkli gözlerimden oldukça farklı. Her resimde farklı bir poz, farklı bir yer vardı. Park, Noel çekimleri, akşam yemeği partileri. Ve her resimde kıza yakın, küçük, önemsiz gibi görünen bir ılık parıltısı vardı.

"Adı ne?" Tüm toplantının tek önemli sorusu sessizlikle kar  şılandı. Ba  şımı kaldırdığımda Maria'nın gözlerini kapattığını ve gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü gördüm. Don bakı  şlarımı kar  şıladı, ela gözleri kızıninkilerin m  kemmел bir aynası gibiydi.

"Hindistan." Sesi hecelerde boğuldu. Tüm potansiyel müşterilerimin bildiği gibi onlar da biliyordu ki, çocuğun adını sorarsam kabul edilmiştim; geri dönüş yoktu.

Ba  şka bir fotoğrafı kaldırdım. İlkiyle aynı sa  lar ve gözler; y    biraz daha inceydi.   nceki resimden bir ya da iki ya   daha büyüktü. Ve aynı garip ılık, bu sefer biraz daha parlaktı.

"Ne zamandır kayıp?"

Don cevap verdi. "Yarın altı ay olacak. Onu her kim ka  ırdıysa burnumuzun dibinde yaptı. Dearborn Park'taydık, tam da güneş batarken."

Sözleri beni kalbimden vurdu. Küçük kız karde  şimin çalındığı parkın aynısı. "Altı ay, yani Nisan mı?" Duygularımı bastırdım. Aynı gün olamazdı, hayır, olamazdı.

"Evet, ilki."

D  nyam ayaklarımın altından kaydı ve onu bir arada tutmak için her şeyimi harcadım. O yerden ve o anılardan kaçabilmek için ka  abildi  im kadar uzağa ka  mı  tım. Yine de buradaydım, aynı gün   alınan bir çocukla y  zle  iyordum.

aynı parkta. Benim dünyamda tesadüf diye bir şey yoktu. Bu büyüklükte değil.

Don bana doğru eğildi, gözyaşlarını tutmak için gözlerini kocaman açmıştı. Bu hareketi birden fazla kez görmüştüm; babalar kendilerini ağlarken görmem konusunda her zaman isteksiz davranırlardı. "Onun zaten-" diye boğazı düğümlendi.

Cevap vermeden önce uzun bir süre iki resme baktım, sadece bende olan bir yetenekle, beni diğerlerinden ayıran bir yetenekle Hindistan'ı hissediyordum. Bir çocuk nereye götürülürse götürülsün, ne kadar uzakta ya da ne kadar saklı olursa olsun, onu bulabilirdim. Onun duygularının kafatasımın içine değmesi, hayatta olduğunu anlamam için yeterliydi.

"Hâlâ hayatta. Size bu kadarını söyleyebilirim. Ama onu bulmak pek çok faktöre bağlı." Onlara söylemediğim şey, kızlarının kırılmaya ne kadar yakın olduğuydu; kontrol edilmesini engelleyen iç kalkanları inceydi ve hızla zayıflıyordu. Bu iyiye işaret değildi. Ayrıca yerini tam olarak belirleyemediğimi de sakladım, bu da onun Perde'nin diğer tarafında olduğu anlamına geliyordu ki bu da çok kötü bir şeydi. Yüzlerce giriş vardı ve hepsinin birbiriyle bağlantılı olması gerekmiyordu. Bu konuda biraz yardıma ihtiyacım olacaktı. Kendi anılarımı ve duygularımı bastırdım, India'nın durumuyla kız kardeşiminki arasındaki benzerlikleri görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Maria kaşlarını çatı, alnında mükemmel bir çizgi belirdi. "Bir medyuma gittik ama Hindistan'ın bizim ulaşamayacağımız bir yer olduğunu söyledi... biz de bunun-"

Bir el hareketiyle sözünü kestim. "Medyumların çoğu sahtekârdır. Gerçek medyumlar hizmetlerinin reklamını yapmazlar."

Kaşlarını çatma sırası Don'daydı. "Sen bu ? Medyum mu?"

"Hayır." Başımı salladım ve ona başka bir şey söylemedim. Bu ikisinin bu kadar kısa bir süre içinde ne kadar gerçeği kaldırabileceğinden emin değildim.

İki fotoğrafı alıp bir zarfa koydum ve zarfı ceketimin cebine soktum.

"Ne kadar süreceğini bilmiyorum. Telefon görüşmeleri, özel dedektifler ya da arabalı ziyaretler olmayacak. Polisi de bu işe karıştırmayın; karıştırsanız onu size geri getirebileceğimi sanmıyorum. Anladınız mı?" Birinden diğerine baktım. İkisi de başını salladı.

Maria'nın gözleri hâlâ sımsıkı kapalıydı, elleri önünde kenetlenmişti ve dudakları sessizce kıpırdıyordu. Büyük ihtimalle dua ediyordu. Çoğu ebeveyn, hatta inançsız olanlar bile kayıp çocuklarının geri dönmesi için dua ederdi. Kiliseye hiç adım atmamış olmalarına rağmen ailemin Berget için dua ettiğini hâlâ görebiliyordum. Ayağa kalktığımda koltuk gıcırdadı. "Gitmeden önce Hindistan hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı? Önemsiz şeyler bile önemli olabilir."

Bana zaten tahmin ettiğim şeyi söylemelerini istedim. İtiraf etmelerini istedim. Ama şimdiden geri çekiliyorlardı, yardımcı olabilecek bir şeyi saklamanın suçluluğu ortaya çıkıyordu. Çizilmiş ve bitkin yüzlerinde yazılı olanı yüksek sesle söylemekten çok korkuyorlardı. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve botlarım ucuz muşambaya vurarak odadan çıkıp ön girişe doğru ilerledim.

"Bekle." Maria'nın sesi ve kâğıtların karıştırılması beni geri çağırdı. Durakladım ve omzumun üzerinden baktım. Maria ayaktaydı, kıyafetleri minyon bedeninden sarkıyordu, elleri bir yığın kâğıdı sıkıyordu.

"Yapma! Bunları görmesine gerek yok." Don kapı aralığında belirdi ve buruşuk yığına uzandı.

"Peki ya bulamazsak ve Hindistan'ı bulamazsa, o zaman ne olacak? Bilgi sakladığımız halde ikinci kez geri geleceğini gerçekten düşünüyor musun?" Sesi keskindi ve Don onun ani çıkışından çekinerek geri çekildi. Belki de başta tahmin ettiğim gibi boş bir genç değildi.

Maria kâğıtları tekrar bana uzattı. Onlara uzandım, tenin kâğıda ilk dokunuşunda statik yükün koluma doğru aktığını hissettim. Bunlar basit kâğıtlardan daha fazlasıydı; bir çocuğun gelişmekte olan yeteneklerinin ağırlığını taşıyorlardı.

Üstteki çizim basitti ve cebimdeki Hindistan resimlerini yansıtıyordu: Koyu kırmızı saçlı bir kız çocuğı ve başının yanına çizilmiş bir daire, resimlerdeki kürenin bir çocuk yorumu. Resimdeki kız gülümsüyordu. Bu iyiye işaretti. Yığının geri kalanını çevirirken, India'nın başının sadece kayıp olduğı için belada olmadığını çabucak fark ettim; güçleri olması gerekenden daha erken ortaya çıkıyordu ve onu boğmaya başlamışlardı. Sonraki her resimde ek bir daire vardı ve son resimde küçük sopa kızın yüzü artık gülümsemedi.

"Boya kalemini tutabildiğı anda bunları çizmeye başladı. Daireler, hep daireler." Maria ellerini sıktı ve sonra bana doğru salladı. "Ne yapacağımızı bilemedik. Onu gerçekten bulabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

Bakışlarını tuttum, o anda gözümü kaçırdığımı görürse bana asla tam olarak inanmayacağını, India'yı bulacağıma güvenmeyeceğini biliyordum. Bu güven olmadan, bu dava boyunca polisler peşimde olacaktı ve bu da ihtiyacım olan son şeydi. Sadece yoluma çıkacaklardı. Tekrar.

"Evet, onu bulabilirim. Henüz bulamadığım bir vaka olmadı." *Yalancı yalancı pantolonun yarıyor, Rylee*, iç sesim benimle sertçe alay etti.

Çizimleri Maria'ya geri vererek, "Bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye sordum.

Maria başını salladı ve resimleri göğsüne bastırdı.

"Kaplanları sever. Kedileri, her tür kediyi." Don karısının arkasından yaklaştı ve ellerini onun omuzlarına koydu. "Ve bir şeyler örmeye bayılır, saçlarını,

iplik, iplik. Hatta kağıt."

Konuşmasına izin verdim; yardım ettiğini düşünmesine izin verdim. Maria gözüme ilişti ve başımı salladım - onu dizlerinden kesmeye gerek yoktu. Kısa bir süre başını salladı ve bir an için kadınla aramda hafif bir bağ oluştuğunu hissettim, ama bunu hemen elimin tersiyle ittim. Ebeveynlere bağlanmayı sevmiyordum. Ben çocuk için buradaydım, onlar için değil. Ayrıca, bağlılık eksikliği kötü haberlerin taşıyıcısı olmayı kolaylaştırıyordu, ki bu hoşuma gittiğinden daha sık oluyordu.

"Peşinatı yatırmak için hesap numaranız var mı?" Cevabı zaten biliyordum.

Maria başını salladı. "Yarısı şimdi, yarısı da onu eve getirdiğinde."

Evet, bu bendim, insanların çocuklarını bulmak için para alıyordum; ama en azından bunu yaptım, umut için para alan ve asla teslim etmeyen bir şarlatan değildim.

Birbirlerine tutunmuş, kızlarını geri kazanmak için tek umutları olan beni izleyerek halı kaplı koridordan geçip merdiven boşluğuna adım atmalarını sağladım. El sallamadım, onlar da sallamadı.

Continue Reading Paha Biçilemez

Tüm format ve baskıların linklerine www.shannonmayer.com adresinden ulaşabilirsiniz.

OceanofPDF.com

AYRICA SHANNON MAYER TARAFINDAN

Kırk Kanıt Serisi MİDLİFE

BOUNTY MİDLİFE FAİRY

HUNTER MİDLİFE DEMON

HUNTER MİDLİFE GHOST

HUNTER MİDLİFE ZOMBIE

HUNTER MİDLİFE WITCH

HUNTER MİDLİFE MAGIC

HUNTER MİDLİFE SOUL

HUNTER

Bal ve Buz Serisi (Kelly St. Clare ile birlikte)

BAL VE KÜLDEN BİR SARAY

TÜYLERDEN VE KEMIKTEN BİR TAHT

YAPRAKLARDAN VE BUZDAN BİR TAÇ

Bal ve Buz Dünyası (Kelly St. Clare ile birlikte)

DIKEN ÖPTÜ & GÜMÜŞ ZİNCİRLER

SARMAŞIK DOKUNDU & BRONZ BIÇAK

Rylee Adamson Serisi

TRACKING   MAGIC   (kısa)

ELEMENTALLY PRICELESS (novella)

ALEX   (kısa)

PRICELESS

IMMUNE

MASUMİYETİN YÜKSELTİLMESİ

GÖLGELİ İPLİKLER KÖR

KURTARMA

İZLEYİCİ

GUARDIAN (roman)

ÖRTÜLÜ TEHDİT

YARALI

DİKİŞLİ (novella)

YÜKSELEN

KARANLIK

KAYIPLARIN KANI

Rylee Adamson Epilogları

RYLEE LIAM

PAMELA

LYNCHPIN

Elemental Serisi

GERİ DÖNÜŞ

DALGAKIRAN ATEŞ

FIRTINASI RÜZGAR

YANIĞI

KÖKLÜ KÜL

YOK EDİCİ

Arayışçı Cadı Serisi

AMAÇSIZ CADİ
KARAVAN CADİ
LABİRENT CADİ
ELEMENTAL CADİ

Nix Serisi

ANKA KUŞUNUN
ÖFKESİ ANKA
KUŞUNUN KANI ANKA
KUŞUNUN YÜKSELİŞİ
VAHŞİ BİR BÜYÜ,
ÖLDÜREN BİR
LANET

Altın Kurt

ALTIN
PARLAK
GOSSAMER

Alfa Bölgeleri

KADER
TARAFINDAN
ALINDI KADER
TARAFINDAN
AVLANDI
KADER TARAFINDAN SAHIPLENİLDİ

**TÜM KİTAP LİSTESİ İÇİN ZİYARET
EDİN**

www.shannonmayer.com

OceanofPDF.com

